

ILIE CIOARĂ



**Murim și înviem
în fiecare clipă**

EDITURA HERMES

Titlul cărții reprezintă cheia întâlnirii
fiecărui om cu sine însuși, concomitent cu
întâmpinarea corectă a Vieții în eterna Ei
desfășurare.

Numai murind psihologic pentru trecut și
înviind în aceeași clipă, folosind noi celule
cerebrale, avem capacitatea de a înțelege și
rezolva spontan orice problemă legată de
existență.

Întreaga lucrare, prin fiecare temă abordată,
oferă cititorului modalitatea de Unire a
trinității propriiei ființe și contopirea sa cu
Sublimul Adevăr. În final, asemenea întâlniri
vor conduce la fenomenul Eliberării sau
Iluminării.

ISBN 973-99234-9-6

EDITURA HERMES

Cărți de același autor:

MOARTEA MORTII ȘI DESĂVÂRȘIREA
Editura All, 1993

O CĂLĂUZĂ ASTRALĂ. FERESTRE SPRE INFINIT
Editura All, 1994

INTEGRITATEA FIINȚEI UMANE
Editura All, 1998

OMUL ATEMPORAL ȘI DIVINITATEA
Editura All, 1998

FIINȚA UMANĂ ȘI ADEVĂRUL ABSOLUT
Editura Herald, 1998

REDRESAREA MORALĂ ȘI SPIRITUALĂ A OMENIRII
Editura Metropol, 1999

**MINUNATA CĂLĂTORIE SPRE ADÂNCURILE
PROPRIEI FIINȚE**
Editura Herald, 2000

ETERNITATEA CLIPEI
Editura Herald, 2000

PE URMELE ABSOLUTULUI
Editura Herald, 2001

SPIRITISM ȘI SPIRITUALITATE MISTIC-CREȘTINĂ
Editura Hermes, 2002

ILIE CIOARĂ

Murim și înviem cu fiecare clipă

EDITURA HERMES

București, 2002

Cuprins

PREFAȚĂ	5
1. ADAM ȘI EVA.....	8
2. ADEVĂRUL CA ROSTIRE ȘI TRĂIRE	11
3. ADEVĂRUL - TRINITATE - UNITATE	14
4. A FI, A FACE ȘI A AVEA	16
5. ALEGEREA PROPRIEI EXPERIENȚE	17
6. AROGANȚA HÂDĂ, OARBĂ.....	19
7. ASCULTAREA LINIȘTII.....	20
8. AUTOEVALUAREA.....	22
9. AVATARUL.....	24
10. CEEA CE ESTE	26
11. CEL NUMIT ÎN MULTE FELURI	28
12. CICLUL VIEȚII	30
13. CINE SUNT ȘI CINE ALEG SĂ FIU	32
14. COMPETIȚIA	34
15. COMUNIUNEA CU DUMNEZEU.....	36
16. CONDAMNAREA.....	38
17. CONSECVENȚA DEPĂȘIRE	40
18. CREATOR ȘI CREATURĂ.....	42
19. CREATORUL DIN INTERIOR.....	44
20. CREAȚIA PRIN GÂNDIRE ȘI PRIN „A FI”	46
21. DE CE PREOCUPAT DE EU	48
22. DECONECTAREA DE LEGENDE ȘI MITURI	50
23. DEVENIREA FĂRĂ CONDIȚII	52
24. EGALITATEA CU DUMNEZEU	54

25. „EGO”-UL	56
26. ESTE CEVA DE ÎNVĂȚAT?	59
27. EȘECUL	61
28. EȘECUL ȘI REUȘITA	63
29. EU SUNT ACELA CE SUNT	65
30. EU VORBESC, DAR NU M-AUZI!	66
31. EVOLUȚIA - UN PROCES CONSTANT	69
32. FOLOSIREA LIMITATĂ ȘI ÎNȚELEGEREA	71
INTEGRITĂȚII	71
33. IDEAL ȘI IDEALIST	72
34. IERTAREA	74
35. IGNORANȚA	76
36. ILUZIA NEVOINȚEI	78
37. INTERDICȚII ȘI CERINȚE	80
38. INTRĂ GRABNIC ÎNĂUNTRU	83
39. INTRĂ ÎNĂUNTRUL TĂU!	85
40. INTUIȚIA	87
41. IMPERECȚIUNEA LUMII	89
42. IPOSTAZA JUDECĂRII	90
43. IMAGINAȚIA	93
44. ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU	95
45. ÎNDEMNUL MEU	97
46. ÎNDEPLINIREA SAU REFUZUL DORINȚEI	99
47. ÎNLOCUIREA ILUZIILOR CU TRĂIREA	101
ADEVĂRULUI ABSOLUT	101
48. ÎN NOI SE AFLĂ IMENSUL NECUPRINS	103
49. ÎNTÂLNIREA MEA CU TINE	105
50. ÎNTÂLNIREA CU LOCATARUL INTERIOR	107
51. ÎNSEMNĂTATEA CORPULUI FIZIC	109
52. ÎNȚELEGEREA INTELECTUALĂ	110
53. ÎNVĂȚAREA	112
54. ÎNVĂȚĂTURI DERUTANTE	114
55. JUDECAREA	117

56. LEGENDA ORIGINARĂ	119
57. LIBERTATEA	122
58. LIPSA DE UNITATE	123
59. LUMEA ESTE AȘA CUM ESTE!	125
60. MANIPULAREA ILUZIEI	127
61. MAREA IMAGINAȚIE	129
62. MĂREȚIA ILUZIILOR	131
63. MESAJUL CREATORILOR	132
64. MODELUL ȘI IDEALIZAREA	135
65. MOMENTE DE TREZIRE	137
66. NECLINTITUL MIȘCĂTOR	140
67. NU JUDECA - NU CONDAMNA!	141
68. NU PIERDEȚI CLIPA!	144
69. PACEA, ORDINEA DEPLINĂ	145
70. PARADOXUL	147
71. PERCEPȚIA EXTRASENZORIALĂ	150
72. PIERDEREA ȘI REGĂSIREA A ACELUIA CE SUNTEM	151
73. PRIVIT TOTUL ÎN INTERIORUL SĂU	154
74. PROCESUL VIEȚII	156
75. RAIUL ȘI IADUL	158
76. REALITATEA ȘI ILUZIA	160
77. REÎNTOARCEREA ÎN UNIME	162
78. REPETAREA ESTE NECESARĂ	164
79. REVELAȚIA SUPREMĂ	166
80. REVOLUȚIA SPIRITUALĂ	169
81. SCOPUL ILUZIONĂRII	171
82. SINGURĂTATEA	173
83. SUCCESUL ȘI INSUCESUL	174
84. SUNTEM LA O RĂSPÂNTIE	176
85. SUNTEM CU TOȚII UNA!	178
86. SUPERIORITATEA	180
88. SUPERIORITATEA ȘI INFERIORITATEA	185
89. SURSA PRIMORDIALĂ	187

90. TOT CE FACI - FACI PENTRU TINE!	189
91. TRĂDARE ȘI TRĂDĂTOR	191
92. TREZIREA	193
93. TRINITATEA ÎN UNIME	196
94. UNITATEA FIINȚEI	198
95. UNITATEA ȘI SEPARAREA FIINȚEI	200
96. VIAȚA-I VEȘNIC DEVENIRE	202
97. VIAȚA ȘI MOARTEA	204
98. VISAREA	206
99. VINO VAT - VINO VĂȚIE	209
100. ZGOMOTUL ACCEPTAT AȘA CUM SE CUVINE	212
101. ÎNCHEIERE	214

Grafică:
Viorel Dragomir

Prelucrare computerizată:
Radu Amariței

Corectura textului:
Mirela Șandru

ISBN 973-99234-9-6

© Toate drepturile aparțin Editurii Hermes.
Reproducerea integrală sau parțială a textu-
lui sau a ilustrațiilor din această carte poate
fi făcută numai cu acordul editorului.

PREFAȚĂ

Acțiunea de debut a acestei lucrări și fenomenele ulterioare, care au susținut-o pe un anumit făgaș, până la punctul final, a înregistrat o traiectorie puțin deosebită de tot ceea ce am scris mai înainte. Și iată faptele, așa cum s-au înălțuit ele, în care eu nu am fost decât un simplu executant, la ceea ce scurgerea Vieții mi-a scos în cale.

Pe la jumătatea lunii noiembrie 2000, abia terminasem lucrarea „Pe urmele Absolutului” și mă gândeam la o perioadă de destindere, când și de data aceasta, anticiparea – proiecția azvârlită în viitor – s-a dovedit inoportună. Imaginara inactivitate sau comoditate a fost, pur și simplu spulberată de un banal telefon. O bună prietenă, cu preocupări și îndemnuri perseverente spre cele nepieritoare, mă anunță că a citit o carte pe care a înțeles-o, deoarece mi-a citit cărțile mele.

A doua zi ne-am întâlnit. Cartea cu pricina era „Conversații cu Dumnezeu” vol. I – autor Neale Donald Walsch. Încă de la primele pagini mi-am dat seama de valoarea deosebită a acestei cărți. Mi-am procurat cele trei volume, apoi „Prietenia cu Dumnezeu” și ceva mai târziu „Comuniunea cu Dumnezeu”. Și, așa cum fac de obicei, când întâlnesc asemenea cărți, am trecut totul prin filtrul propriei mele experiențe. Adică, aplicând, practic, ceea ce autorul încearcă să ne demonstreze.

Nu am întâlnit nici o contradicție de fond între ceea ce am scris eu până acum și aceste cărți. Într-adevăr, ne aflăm în prezența unei noi Evanghelii, oferită pământenilor de către Sublimul Creator, printr-un om obișnuit, care îndeplinește un simplu rol de Porta-Voce. Despre acest intermediar vom mai aminti către sfârșitul acestei introduceri.

Dar, să revenim la ceea ce spuneam la început, despre această carte, ce vă este oferită. Așadar, după ce-am parcurs cele cinci cărți, într-o zi un îndemn venit din interior, mă obligă să pun mâna pe pix și aflat în fața unei coli, încep să scriu, fără întrerupere, diferite titluri de teme legate de Viață. După un timp mă opresc. Erau 82 teme, pe care apoi le-am aranjat alfabetic. Același fenomen de declanșare spontană l-am mai întâlnit și la o altă carte, însă numărul temelor a fost mai mic.

Iată-mă deci, în prezența acestor teme a căror prezență îmi incumbă scrierea unei alte lucrări privind Viața și Eternitatea Sufletului.

După ce întregul stoc a fost epuizat, alte și alte teme, mi-au venit fie în grup de 4-5 teme, fie câte una, îndată ce se termina ultima.

O dată terminată lucrarea, prin intermediul versului, am fost indemn să folosesc și proza, pentru aceia care nu agreează versul.

Un alt fenomen care m-a surprins în aceeași măsură, ca și primul: De Sf. Maria urma să-mi petrec un număr de 4-5 zile în comuna mea natală la fratele meu și la nepoți. Dar nu a fost să fie după voința mea. Cu 10 (zece) zile înainte de Sf. Maria, într-o viziune mi se revelează că voi rămâne în București, pentru a termina lucrarea. Și, cu sau fără voia mea, am rămas la mine acasă, lucrând cu multă râvnă. Lucrarea a fost terminată chiar de Sf. Maria și predată dactilografei cam la ora când, cu 53 de ani în urmă am intrat în clandestinitate - după cum relatez în cartea „Moartea morții și desăvârșirea”. Este oare vorba de o banală întâmplare, o coincidență? Cine m-a împiedicat să plec? Totul se reducea la o întârziere de patru zile.

Lucrarea are desigur destinul ei, și eu trebuie să mă supun, lăsând de o parte dorințele mele strict personale. De asemenea și această prefață mi-a fost urgentată. Pentru alcătuirea ei a trebuit să renunț la unele obligații impuse de uzul gospodăresc cotidian.

După toate câte le-am întâlnit în cale rezultă că această lucrare își are propriul destin, apărând ca o replică la ceea ce am aflat prin mesagerul Neale.

Dumnezeu în nețărmurita Lui Dragoste pentru noi oamenii, ne-a trimis tot timpul un număr imens de mesageri pentru evoluția noastră spirituală. Dar, cum au fost ei primiți de către pământenii se știe cu multă precizie: unii au fost uciși, crucificați sau au fost apreciați în mod eronat. Oamenii, în loc să le urmeze sfaturile, ca și exemplul vieții acestora, ei au apreciat omul. Și ce a ieșit din toate acestea? Efectele ne stau în față și ne îndeamnă să le privim. Oferim doar două exemple: Buddha și Isus Cristos. Omul Buddha și Isus - apreciați ca zei, iar învățătura lor răstălmăcită.

În general vorbind, religiile lumii despart și învrăjbesc oamenii, pe unii împotriva celorlalți, fiecare susținând că posedă Adevărul în totalitatea Sa. Sunt numai niște pretenții absurde. Fiecare religie cunoaște doar fragmente din Marele Adevăr.

Mesagerul Neale se deosebește de toți ceilalți mesageri. Iar alegerea acestuia ne pune în situația de a nu mai greși, apreciind omul și nu mesajul divin. Dar cine este el cu adevărat?

Încă de tânăr a citit mult și a îmbrățișat diferite concepte de viață - de ordin religios și spiritual. Acumulările de cunoștințe și informații i-au amplificat, în mod cu totul exagerat, importanța „ego”-ului.

Dominat categoric de o minte obsesivă își permite să facă pe Dumnezeu - în câteva rânduri - că este chiar diavol care-l ispitește.

Deși primește răspunsul potrivit la toate întrebările, uneori, dominat de viclenia „sinelui personal”, încearcă să-i găsească Creatorului vreo vină sau neconcordanță, punând aceeași întrebare dintr-un unghi diferit. Iar atunci când primește același răspuns, ca adevăr incontestabil, îl acuză pe Dumnezeu de repetare.

Aceleași întrebări apar de câteva ori, fie în același volum sau în următoarele. Omul obișnuit, prizonier al centurii propriului „egou”, se demască cu sau fără voia sa, în toată neputința și meschinăria care-l caracterizează. Întrebările cele mai frecvente și săcâitoare puse de el sunt: iadul și raiul; greșit și corect.

Ne rezumăm doar la atât, pentru a constata, fără nici o dificultate, că ne aflăm în fața unui „egou” puternic, interesat de bani, avere și sexualitate.

Cu toate acestea, alegerea lui a fost făcută potrivit înțelepciunii Divine. Cărțile lui au acoperit un număr de 27 țări și tendința este, desigur, de a acoperi toată suprafața Terrei. Deoarece Dragostea lui Dumnezeu Tatăl este atotcuprinzătoare și va orândui în așa fel ca toți copiii Săi – și frați ai noștri – să se bucure de noua Evanghelie. Ea se va impune în mod sigur dar treptat în decurs de o sută sau două sute de ani. Saltul calitativ pe scara evoluției se realizează anevoios. Primitivismul spiritual, existent astăzi pe întreaga suprafață a planetei, nu se poate schimba așa ușor. Un singur exemplu din trecutul istoric al omenirii este prin el însuși complet edificator. Să ne gândim, de pildă, la trecerea de la stadiul de politeism la monoteism, câte secole a durat și cu câte sacrificii de vieți omenеști!

Să sperăm că în noua viziune, privind sensul real al Vieții și Sublimul Adevăr, nu se vor mai repeta acele greșeli, pe care le-au făcut îndepărtații noștri străbuni. Și nu este exclus, ca unii dintre noi să fi fost chiar aceia care aduceau ofrande zeilor, luând parte în același timp și la uciderea celor care au renunțat la cultul respectiv. În decursul existenței noastre de făpturi umane, am fost și călău și victimă și bogat și sărac și stăpân și sclav etc.

În prezent, Neale Donald Walsch se află într-un real pericol psihologic, merit să-i amplifice importanța „ego”-ului. Banii, averea, renumele de scriitor cu faimă mondială și miile de scrisori, pe care le citește și-l obligă să răspundă, sunt tot atâția factori care, în mod conștient sau inconștient, îl influențează psihic, mărindu-i: vanitatea, orgoliul și trufia. Iar acest pericol va exista atât pentru el, cât și pentru oricine altul, care se mulțumește doar cu înțelegerea intelectuală. Fără operația de spargere și destrămare a cochiliei „ego”-ului și trăirea fenomenului de Eliberare, omul nu poate realiza decât simple schimbări

de suprafață. În această postură, practicantul, folosește pentru uz exterior, o gamă cât mai variată de măști înșelătoare, care dau amplificare fariseismului și ipocriziei din interiorul ființei. Prin urmare, o degradare morală și spirituală și mai cuprinzătoare.

Am menționat toate acestea, pentru o mai bună edificare și cu indemnul de a citi și pune pe loc în aplicare, ceea ce Bunul Dumnezeu ne sfătuiește să facem, pentru a grăbi întoarcerea la noi Acasă, adică în Sânul Său.

De asemenea am reținut din afirmațiile Divinului Creator, că transmiterea mesajului prin conversații este cel mai puțin eficient, dintre cele patru modalități mai de seamă. Iar cel mai eficient mesaj este acela transmis și realizat prin experiență directă. În această categorie se află tot ceea ce am scris până în prezent, în cele peste 1200 de teme.

Titlul acestei cărți mi-a fost impus ca o necesitate firească de a ne întâlni în mod real cu noi înșine, murind pentru trecut și înviind în aceeași clipă în care, de fapt, realizăm experiența directă de Divinitate încarnată.

În concluzie, pentru a vă putea întâlni cu dumneavoastră înșivă, nu aveți nevoie de nimeni și de nimic – de nici un expert din lumea cea exterioară. Adevăratul conducător se află în interiorul ființei proprii. El nu vă înșală, nu vă minte și nici nu vă speculează.

Să nu uităm că simpla înțelegere intelectuală, nu este altceva decât o înțelegere parțială – realizată de către un fragment al ființei, mintea, condiționată tempo-spațial. Adevărata înțelegere se realizează numai și numai în Uniunea perfectă a trinității: corp, minte și Suflet.

Și, în final, un alt indemn: Folosiți cu precădere desfășurarea temelor pe calea versului, care vă pot conduce pe loc, la depășirea haotică a minții și Unimea cu întregul sau Adevărul Absolut. Iar când citiți poeziile, excludeți autorul și încercați propria experiență, prin ceea ce vi se indică în mod clar, simplu și precis.

1. ADAM ȘI EVA

O mistică-nfățișare de factură pur lumească,
Drept legendă, închipuire și-adaptare nefirească,
Creată de omenesc, prin a lui imaginare,
Că Adam, precum și Eva ar fi surse creatoare.

Energie infinită manifestă yang și yn
Într-o singură făptură de om manifest deplin.

Suntem veșnic Uniune, în continuă ființare,
Unitate absolută prin clipe integratoare.

Eu sunt „Acela Ce Sunt” dar, vădit, numai iubire
Nu am altă viziune decât această-implinire.
Tu la fel ești ca și mine, o evidentă ființare.
Acesta-i tot Adevărul confirmat prin integrare.

Ne-am întrupat pe Pământ pentru Sacra împlinire
De făptură sacrosantă și a ei îndeplinire
În Cosmologia lumii, prin trăire destinată
În comuniune cu Sacrul – Sursa cea adevărată.

Întreaga teologie – doar poveste închipuită,
Rezemată pe neștiință, ca făptură neîmplinită;
Raiul – iadul și a lor eternitate
Sunt creații efemere de minți prin timp posedate.

Noi suntem Adam și Eva – drept Energie globală
O firească împlinire de ființare integrală;
Prin simpla noastră trăire – suntem Divin împlinit
Ca o binecuvântare – om complet, desăvârșit.

Cum noi toți și lumea toată - suntem Una – laolaltă
îndumnezeirea noastră pe iubire rezemată,
Va influența benefic chiar întregul Necuprins;
Așadar, totul se schimbă când se transformă în ins.

Iar „Cunoașterea de sine” – tuturor la-ndemână
Ne unește trinitatea – când cu toții împreună
Și cu Bunul Dumnezeu construim altă cultură
Distinctă de cea prezentă prin meschina ei structură.

Despre apariția omului pe Pământ cunoaștem mai multe variante cuprinse în diferite legende și mituri. Fiecare dintre ele încearcă să ne demonstreze acest eveniment prin argumente mai mult sau mai puțin logice.

Mitul biblic, de pildă, ne spune că Adamul Primordial a fost creat din țărână de către Dumnezeu. Apoi, această alcătuire materială a fost înzestrată cu Suflet din Sufletul Creatorului, după chipul și asemănarea Sa.

Acestei ființe nemuritoare i s-a pus la dispoziție o grădină a Paradisului în care avea de toate și unde, simpla ei dorință îi era pe loc îndeplinită. Însă, după o anumită trecere de timp, acest unicat a început să dea semne de plictiseală. Iar înțeleptul Creator s-a gândit să-i dea o însoțitoare. Pentru asta, El a luat o coastă din trupul lui Adam și a creat pe Eva – prima femeie. De-acum, Edenul era locuit de o pereche, fiecare dintre cei doi, bucurându-se de o fericire perfectă.

În această grădină a tuturor posibilităților pe plan fizic, exista însă Pomul Cunoașterii (binelui și răului), de ale cărui fructe nu aveau voie să se atingă. Dar, Eva – ispitită de către satan – calcă porunca divină și gustă din fructul oprit, atrăgându-l la fapta ei și pe Adam.

După satisfacerea acestei plăceri, se mai relatează, că ochii lor s-au deschis și, rușinându-se de goliciunea trupurilor lor, au încercat să-și confecționeze îmbrăcăminte din frunzele diferitelor plante. În continuare, iată că Dumnezeu le face o vizită și când constată că porunca a fost încălcată, se supără și furios îi blestemă privându-i de toate darurile oferite de El mai înainte. Le ia nemurirea, îi izgonește din Rai și-i condamnă să-și câștige existența cu sudoarea frunții proprii. Iar Eva condamnată la supunere veșnică bărbatului și să suporte chinurile nașterii.

Un alt mit susține că Adam a fost la început androgin, adică avea ambele naturi fiziologice, de bărbat și femeie. Acest androginat este întâlnit, de fapt, în regnul vegetal, la unele plante.

De asemenea, un alt mit susține că bărbatul și femeia sunt posesorii a două energii distincte: yang și yin sau pozitiv și negativ, alfa și omega. Fenomenul în sine al apariției rasei umane, ca realitate fizică, are și alte explicații distincte de la un popor la altul.

Lăsând la o parte toate aceste susțineri, pe care o seamă de oameni le-au folosit și le folosesc spre a-și justifica ascendența psihologică asupra maselor neștiutoare, să încercăm noi înșine a ne descoperi Natura noastră Reală. Să vedem ce este trecător și ceea ce este permanent în legătură cu propria noastră ființă. Așadar, noi suntem formați din trei părți distincte: corp, minte și Suflet.

Corpul este format prin procesul de asimilare, din alimentele pe care le-am consumat. Ceea ce mâncăm aceea este corpul. El a fost structurat încă din pântecul mamei, pe aceleași elemente de nutriție.

Iar mintea este un proces de acumulare de informații, cunoștințe, ca rezultat al educației primite în mediul familial, școală, religie, cărți citite și ceea ce am aflat de la alții. Cu alte cuvinte, întregul fond memorial ne condiționează modul de gândire, de exprimare și acțiune. Repetarea în timp a acestor acumulări a creat prin însăși natura sa

funcțională obișnuință care, realmente, ne domină. Noi, practic, nu suntem stăpâni ai ceea ce gândim, ci suntem gândiți. Autoritatea minții, prin reacții mecanice, demonstrează această dependență intelectuală a ființei noastre.

Desigur că fiecare om dispune și de un fond memorial sprijinit de experiențe proprii, însă, el este cu totul neînsemnat în comparație cu restul memoriei.

Și, în sfârșit, al treilea element: Sufletul, care este de esență divină, având aceleași însușiri și calități cu Imensul Suflet al Creatorului. Prin urmare, ființa umană, întrupată pe această planetă, se manifestă ca entitate completă numai când funcționează în armonie cu cele trei părți componente, mai sus amintite.

Numai funcționând ca om întreg, noi putem întâlni cu adevărat întregul Vieții, care curge întocmai ca un râu cu vadul plin. În această ipostază Sufletul este Acela care ne conduce din interiorul ființei, unde se află împărăția Lui. Iar mintea și corpul apar ca elemente subordonate adevăratului conducător.

Iată cum realizăm această unitate perfect funcțională: Cu ajutorul Atenției lucide, atotcuprinzătoare și dezinteresate întâmpinăm tot ceea ce ne aduce Viața prin eterna Ei mișcare și noutate absolută de la o clipă la alta. Altă cale nu există de a ne cunoaște și înțelege pe noi înșine, precum și întregul proces al Vieții.

Ca stăpâni ai corpului și ai mintalului, prin „Cunoașterea de sine” noi ne descoperim fondul real al naturii noastre ca fiind iubire necondiționată. În acest context, întreaga noastră comportare va fi dirijată prin impulsuri intuitive, în care Sacrul din noi ne conduce fără să greșim, pe cărarea luminoasă a evoluției noastre spirituale.

Noi toți: bărbați și femei, dispunem de Unul și Același Suflet, care se manifestă ca iubire. În asemenea condiții noi ne creăm și recreăm în permanență, aspecte tot mai subtile de existență cu influență asemănătoare asupra întregii umanități.

2. ADEVĂRUL CA ROSTIRE ȘI TRĂIRE

Lumea întreagă-i năpădită de diverși predicatori,
Unii mai abili ca alții, chiar maeștri rostitori,
Care atrag mii de oameni, vârandu-i în vechi tipare,
Credințe sau teorii, după a lor ajustare.

Adevărul Absolut abordat ca știutor, pe acumulări mintale,
E o stare amăgitoare cu efecte, consecințe evident nenaturale.

Mai întâi e știutorul care, pe rostiri străine, se socoate somitate
Și-autoevaluarea, prin însăși natura ei, dă aspecte aberante.

Apoi vin ascultătorii care, impresionați de cuvinte sunătoare,
Le memorează, repetă cu-aceeași infatuare.
Și, la rândul lor derutați, de știutu-acumulat,
Prețuiesc doar ce-au aflat - restul desconsiderat.

Într-un astfel de climat, fariseismul tronează,
Ipocrizia ascunsă sub măști, ce o camuflează,
Se amplifică, extinde prin ins la societate
Și prin ea la cei ce vin - ca moștenire - cu aceeași falsitate.

Asta-i lumea ce-o străbaterem - un real primitivism;
Evoluția morală nu e decât vorbă goală - camuflată-n conformism,
Întreaga societate este, și se manifestă evident fărâmițată
De conflicte și concepte, subiectiv derutante.

Egoismul, lăcomia, violența, aroganța și trufia
Sunt doar câteva aspecte ce marchează nebunia
Acestei societăți, construită pe ignoranță și teamă
La nivel de minte-ngustă cu rostirea ei de-o seamă.

Altceva este rostirea conjugată cu trăirea a Ce Este Adevăr,
Unică Realitate de la o clipă la alta, manifestă ca mister;
În această ipostază trecutul și viitorul nu se află-n nici un fel;
Ambele imagini seci, luate-n calcul drept model.

Numai la acest nivel - omul, ca Pură Conștiință este, de fapt, creator,
Recreându-se pe sine și mediu-înconjurător.
În postura de „A Fi” el e chiar Divinitate
Care tot ce spune, face e prin el sinceritate.

Iar omul obișnuit îl descoperă de-ndată, dacă tace și-l ascultă,
Și prin propria tăcere și el află Adevărul, ca o împlinire sfântă.
În prima desfășurare, adevăru-i relativ, subiectiv, nestatornic;
În a doua conjunctură, ne aflăm în Absolut - Unitar și Nevremelnic.

De o parte, cunoscutul, cu lumea lui schimbătoare,
Unde nimic nu e sigur, de la gând la aplicare;
De-alta, e Necunoscutul - permanentă Noutate
Prin Ea însăși sfințitoare, de la o clipă la alta.

În această temă, ca și în toate temele din această lucrare, atunci când vorbim despre adevăr, ne referim numai la Adevărul Absolut. Și El a fost și este abordat în mod obișnuit din perspectiva unei duble modalități.

În primul caz, Adevărul Absolut este tratat de pe poziția simplistă a acumulărilor memoriale de către știutori. În această categorie amintim: teologii, predicatorii, maeștrii, filozofii, întâlniți frecvent pe toate meridianele planetei. Fiecare dintre ei, în funcție de capacitatea sa retorică, reușește să atragă mase întregi de oameni, insetați să cunoască mai mult decât obișnuitul de zi cu zi, al unei vieți neînțelese în totalitatea sa.

Orice dorință individuală mereu alimentată, conduce în final, la împlinirea ei, prin întâlnirea îndrumătorului potrivit. Dar, cine este de fapt acest îndrumător? El poate fi adeptul unei credințe religioase sau al unei metode oarecare, ce pretinde, fie mântuirea sufletului, fie evoluție spirituală. Fiecare dintre aceștia, ca simpli știutori și slujitori ai doctrinei sau metodei respective, nu fac altceva decât să repete de fiecare dată, aceleași șabloane intelectuale. Ei acționează ca niște roboți, repetând la nesfârșit, cu aplomb și infatuare, îndrăgostiți de ceea ce știu prin profunda și îndelungata condiționare psihologică. Amăgiți de propriul știut, ei amăgesc la rândul lor, auditoriul care, fiind impresionat de ceea ce află, face aceeași greșală de supraevaluare a materialului informativ. În acest climat, propice amăgirilor, se instalează fariseismul, care confecționează măștile respective, sub care oamenii, în general, își petrec restul vieții, fără măcar să-i sesizeze aspectele ipocriziei - apreciate ca atitudini normale - a societății în care își duc existența.

Din punct de vedere spiritual, omenirea se află încă la stadiul de primitivism, care se reflectă în mod evident prin egoism, lăcomie, ambiție, violență, aroganță și trufie. La temelia acestei lumi denaturate se află ignoranța și teama; atitudini existente deopotrivă la nivelul tuturor structurilor politice, economice, sociale, religioase și intelectuale.

Lucrurile se petrec însă cu totul diferit în al doilea aspect al aceleiași probleme, și anume când Adevărul Absolut este rostit de pe poziția trăitorului a ceea ce afirmă. În această alternativă, îndrumătorul - a tot ceea ce exprimă - este conjugat cu trăirea „Acum și Aici” a clipelor în desfășurarea Viului, ca veșnică prospețime și noutate de la un moment la altul. Iar cei care ascultă cu adevărat au posibilitatea să trăiască Unitatea Adevărului, concomitent cu demonstrarea făcută de către vorbitor.

În continuare, să vedem cum realizează aceia care ascultă minunata deschidere către Marele Mister al Viului, în eterna Lui derulare. Simplitatea oferă tuturor împlinirea fenomenului de ascultare corectă a ceea ce se spune, îmbinat cu trăirea noutății permanente. Ori de câte ori vă aflați în ipostaza de ascultător, întrebați-vă dacă funcționați ca un întreg „Acum și Aici”!? Adică, trup, minte și Suflet – unitate funcțională în prezentul viu și activ, de la o clipă la alta. Altfel exprimat: stare pură de „A Fi” sau Pură Conștiință. În această atitudine sunteți ca o făclie care arde, alimentată de combustie internă. O mai putem asocia cu o simplă prezență de martor, care doar privește și ascultă. Nu face nici un comentariu și nici nu așteaptă vreun anume rezultat.

Încercați totuși să puneți în aplicare îndrumările date pe calea versificației, evitând orice idealizare sau proiecție spre viitor. Efectele le veți descoperi singuri pe parcursul citirii temei respective. Inactivitatea minții, realizată spontan, oferă Sinelui propriu posibilitatea să vă contopească întreaga existență cu Marele Adevăr, chiar în momentul când îndrumătorul vi se adresează, trăind ceea ce rostește.

3. ADEVĂRUL - TRINITATE - UNITATE

Când funcționăm ca „ego” - în lipsă de unitate,
Drept neputință umană - prinsă de naivitate,
Să ne punem întrebări spre fireasca-nfăptuire,
Privind Adevărul Sacru și a Lui înrăurire.

Cine suntem, noi prin noi, ființa noastră cea reală?
Și cum o realizăm fără nici o îndoială?
Trăind doar în lumea mea, prin vederea mea sectară
Nu este nimic real, viața mi-e imaginară.

Înțelesul la ce văd, e așa precum gândesc,
Condiționat de timp și spațiul unde trăiesc;
Și eu sunt precum pretind, după îngusta mea gândire,
Iar experiența Vieții are a mea prețuire.

În acest fel operăm cu iluziile Vieții.
Pentru a lor demascare în lumina clarității;
Iluzia nevoinței are dublă deghizare:
Este nevoința mea și-a lumii-nconjurătoare.

Când aceasta-mi aparține, o simt cu acuitate
Și, îndată-apare frica, prin impulsuri panicate,

Care-mi tulbură trăirea, până-n prag de disperare;
Pereclitată chiar viața, prin structura-nșelătoare.

Când viața e-în pericol - calmu-ii greu de obținut
Pentru „sinele” firav - posedat de-al său trecut.
Totuși trebuie-ncearcă, urcând pe o altă treaptă,
Atentă, lucidă ființa în întregime-asamblată.

Corp, minte și Suflet - Una - cu Dumnezeu laolaltă,
Dispare orice problemă. Trăim Viața adevărată
Ca iubire, Frumusețe, Bunătate, Fericire fără margini,
Implicit și Libertate, văduvită de imagini.

Când intelectul ne conduce existența cotidiană suntem, de fapt, doar un fragment, incapabil să înțeleagă eternul întreg al Viului în desfășurarea Sa pe clipe înnoitoare. Așadar, mintea fiind numai o parte din ființa noastră, ea nu este în măsură să înțeleagă Adevărul Absolut, ci doar un adevăr relativ, în care subiectivismul ce-l caracterizează, denaturează, conștient sau inconștient, Realitatea.

Mintea este un proces al timpului, conservat memorial, care năvălește în prezent prin reacții mecanice, potrivit propriei condiționări. În această alternativă, noi nu suntem stăpânii gândirii. Altfel explicat: noi suntem gândiți prin subjugarea unui trecut care, în prezent se manifestă ca umbre, ce întunecă Realitatea veșnic nouă a prezentului în perpetua lui mobilitate.

Toate neînțelegerile interumane, contradicțiile, ca și stările conflictuale imprevizibile, sunt opera acestei minți - drept temelie a „ego”-ului sau „sinelui personal”. O mai putem numi și natura fictivă a propriei ființe. Întâmpinând Viața prin viziunea acestui „egou” culegem numai amărăciuni și tristețe. Teamă și nesiguranța fiind elementele dominante, care ne traumatizează psihic, cu efecte dăunătoare și asupra suportului fizic.

Pentru a depăși aceste aspecte iluzioniste, nu avem nevoie de nimeni și de nimic din afara ființei proprii. Și iată cum ieșim din această incurcătură. Cu ajutorul Atenției lucide, globale și dezinteresate întâmpinăm reacțiile gândirii (minții): imagini, temeri, dorințe, emoții, care ne desprind de eternul prezent în desfășurare, atrăgându-ne înspre un trecut perimat sau un viitor imaginativ și nesigur.

Disparația instantanee a acestora ne oferă unitatea ființei; adică trup, minte și Suflet în Unime perfectă, care este absorbită în Imensul Infinit. În acel fericit moment, noi și Dumnezeu ne aflăm în comu-

niune desăvârșită. Din acea clipă noi suntem și ne manifestăm Iubire necondiționată ca Frumusețe, Bucurie, Bunătate și perfectă Libertate.

Această modalitate de întâmpinare a Vieții în desfășurare, va conduce, în final, la dezagregarea centurii „ego”-ului ai cărui prizonieri suntem din vremuri foarte îndepărtate, datorită educației eronate, transmisă de la o generație la alta.

Să mai subliniem că funcționând ca Unitate a ființei vom putea rezolva în chip fericit și fără nici o dificultate orice problemă de viață.

4. A FI, A FACE ȘI A AVEA

În trecutul milenar, ba chiar multimilenar,
Am folosit în mod practic, înspre Sacrul Avatar
Aceste verbe active în ordine nefirească:
A face și a avea – sarcină duhovnicească.

Prețuind acumularea împlinirilor reale,
„A Fi” socotit finalul scopurilor ideale;
Așadar, Sacra Ființare – Starea de Pură Conștiință
Obținută prin eforturi, urmărind o năzuință.

La nivel spiritual lucrurile altfel stau;
Insul, de fapt, e-năuntru, în interiorul său,
Nu-i decât simplă prezență. Nu e ceva de făcut,
Nici nu dorește ceva, ca-mplinire drept avut.

În această ipostază, suntem simplă Unitate,
Noi și Universul – Una - în perfectă libertate;
La fel și cu Dumnezeu – Bunătate Infinită,
Ca topiți în Uniune – Realitate vădită.

Din postura de „A Fi” avem clara perspectivă
Ce anume-i de făcut, ca și dorința activă,
De realizare-n timp, pentru buna viețuire
În această existență rezemată pe Iubire.

În concluzie, tot timpul vom fi prezent la prezent
Și oriunde ne-am afla: lucid, clar și evident,
Când Sacrul din noi conduce ființa noastră întrupată
Cu fireasca înțelepciune – comportare consacrată.

Din vremuri imemorabile, ființa umană văzându-și imperfecțiunea sa spirituală, a încercat să-și aducă anumite ameliorări, pentru a putea face față problemelor de viață cu care era confruntată în mod permanent. În acest scop, omul a făcut apel la acumulările sale memoriale. Începând deci, de la acest nivel, pentru a fi altfel decât se manifesta în prezent, el a apelat la verbele a face și a avea, apoi sprijinit pe știut și imaginație. Or, în acest fel, folosind mintea veche, el nu putea întâlni în nici un caz, acea capacitate funcțională menită să-i ofere devenirea sau evoluția morală și spirituală la care aspira. Deoarece, orice problemă de Viață întâmpinată cu mintea știutoare, nu-și găsea decât o soluție relativă - poate avantajoasă în prezent, însă cu efecte ulterioare nefavorabile sau chiar dezastruoase.

În „Cunoașterea de sine” se pornește de la starea de „A Fi” sau de Pură Conștiință, când dispunem de viziunea clară a ceea ce trebuie să facem și să avem. Așadar, folosirea celor trei verbe se face invers, contrar a ceea ce am fost sfătuiți până acum. Iar rezultatele la care ajungem sunt prin ele însele grăitoare. Practic, starea de „A Fi” o realizăm cu ajutorul Atenției lucide și atotcuprinzătoare, care prin simpla Ei prezență șterge, elimină, spulberă mintea știutoare - interesată de „eu și al meu” - ca structură deficitară.

De-acum, în „golul psihologic”, astfel instalat, noi ca un Tot Unitar în uniune cu Marele Tot, întâlnim înțelepciunea care ne dirijează activitatea, în vederea împlinirii a ceea ce este absolut necesar. Adică, Ea ne spune ce anume să facem și să avem pentru atingerea Interesului Sublim spre care - în mod conștient sau inconștient - tinde fiecare ființă umană, privind întoarcerea la Sursa Surselor, de unde cândva am pornit pentru împlinirea tainicului destin legat de coborârea în universul fizic.

5. ALEGEREA PROPRIEI EXPERIENȚE

Când funcționăm ca „sine” - ca „ego”-uri mărginite,
Singuri ne putem alege experiențe dorite,
Fie în mod conștient, fie chiar inconștient,
Retrăind legende - mituri - noi de ele dependenți.

Numai văzând Ce Nu Este: searbăda, seaca poveste,
Ne desprindem de trecut și-ntălnim real Ce Este,
Făptura noastră divină - niciodată îngrădită
De lumesc prin timp și spațiu, drept structură-nchipuită.

Alegerea strict legată de o dublă existență:
De o parte, închipuirea; de-alta, Reala Prezență;
Ambele alternative, totdeauna necesare.
Viața, asta ne obligă, în a Ei desfășurare.

Deci, Ce Este și Nu Este se confruntă-n mod fatal,
Nu există împlinire fără-acest context dual.
Când ce „nu suntem” dispăre prin simpla întâmpinare,
Practic, noi putem alege opțiunea creatoare,

Vizând țeluri mai înalte - forme mai evolute;
Prospețimea permanentă - calea spre Eternitate;
Înnoirea consecventă cu Viața în mișcare
Ne conduce spre Acasă - Sursa Etern Creatoare.

Astfel ne-împlinim destinul, de fapte prin timp legate
De trecutul milenar, ca structuri încâtușate.
Rostul Vieții e golirea de reziduuri adunate
Drept greșeli, ca și păcate, încontinuu - înregistrate.

Trăind la nivel de minte condiționată, interesați de „eu și al meu”,
ca veritabili roboți egocentriți, suntem - conștient sau inconștient -
repetitori de mituri și legende, potrivit educației formate de mediul în
care ne-am dezvoltat. Or, cu acest comportament, bazat pe imagini
seci, goale de conținut - iluzii înșelătoare - nu ne putem înțelege nici
pe noi înșine și nici Viața în ansamblul desfășurării Ei, ca noutate
absolută de la o clipă la alta.

Aflați în această dilemă: între ceea Ce Este real cu adevărat și ceea
ce Nu Este, noi avem capacitatea de a opta pentru una sau alta, dintre
cele două alternative. Așadar, noi înșine ne dăm seama că o parte este
trecutul, sub formă de imagini; iar de altă parte, Realitatea prezentă,
în plină acțiune, care nu poate fi contestată de nimeni și de nimic - Ea
dovedindu-se ca atare prin simpla Ei prezență.

Prin urmare, văzând mișcarea acestui trecut, în prezent imagini,
drept rămășițe ale unor experiențe trecute, acestea dispar fără să lase
urme reziduale. Iar în „golul psihic”, survenit în mod firesc, noi
funcționăm ca un întreg în contopire directă cu Viața, în eterna Ei
desfășurare, înnoindu-ne de fiecare dată cu trăirea clipelor prin care
Ea se manifestă. Murim deci pentru trecut și înviem, în mod constant,
pe momente trăitoare, în Uniune cu Sursa din care provenim ca ființe
nemuritoare.

Astfel se realizează Supremul Ideal de întoarcere în Corpul Divin de unde cândva, într-un trecut foarte îndepărtat, am coborât pentru a face experiența în asociere cu materia brută, ca împlinire a tainicului destin pe care-l străbatem cu toți semenii noștri.

Adevăratul sens al Vieții legat de învelișul carnal, este acela de a goli reziduurile păstrate în profunzimea conștiinței, sub formă de greșeli și păcate acumulate în existențe anterioare, datorită ignoranței proprii.

6. AROGANȚA HĂDĂ, OARBĂ

Comportare sfidătoare, trufie insultătoare,
Atât de frecventă-n lume ca nefirească grandoare.
Divinitatea din noi este, faptic pângărită
Prin comportări nefirești, de făptură neîmplinită.

Vedem asta chiar acum, prin această semnalare?
Și cum anume răspundem la asemeni provocare?
Noi suntem Divinitate în Esența ființei noastre,
Și cum anume răspundem prinși de înscrisuri nefaste?

Trecutul și viitorul sunt aspecte nefirești,
Ficțiuni clar-derutante de-abordări strict omenești,
Care n-au ajuns să afle calitățile depline
De făpturi dumnezeiești, integrate-n acțiune.

Când trecutul e văzut și înțeles, acesta de-ndată tace,
Ființa-om eliberată, instantaneu se reface,
Sacralitate eternă, într-o altă viziune,
Ce se manifestă veșnic, prin atitudini divine.

De fapt, asta și suntem – Sublimă Divinitate
Într-o eternă-nnoire cu clipele-îngemănate;
Nu este nici un mister această Realitate,
întâlnindu-ne cu clipa în perfectă Unitate!

Viața un pic egoistă, încă vrea mai mult să fie
În uniunea cu întregul. Dar Divinu-în armonie
Nu acceptă compromisuri cu „ego”-înfatuat
Care se crede întregul, pe suport imaginat.

Doamne-ajută-mă s-aduc un pic de Eternitate,
Cu-ale Ei înscrisuri certe - ca Esenț-adevărate!
Eu rămânând doar îndemnul oamenilor ce-așteaptă
Să-și plinească-al lor destin de făptură întrupată.

Noi, ca produs al educației greșite, oferită de către mediul în care ne-am născut și dezvoltat, ca și a inevitabilelor greșeli săvârșite din cauza ignoranței, ne acordăm de obicei, păreri excelente despre noi înșine. Astfel, de la obișnuita părere favorabilă, până la ceea ce înseamnă vanitate, mândrie, orgoliu și trufie sunt simple simboluri de exprimare, care confirmă ascendența negativă a prostiei insului prin timp format. O asemenea atitudine o considerăm ponegrire a Naturii noastre divine.

Ce semnificație dați dumneavoastră, cititorul, acestor categorice și dure caracterizări de făpturi neîmplinite? Vedeți și apreciați la fel cu autorul că, funcționând la nivel de „sine personal”, străbatem Viața ca un orb în fața frumuseții netăgăduite a Vieții în eterna Ei mobilitate - ca noutate și prospețime revelatoare de la o clipă la alta?

Dacă acest trecut este vizualizat cu ajutorul Atenției dezinteresate, el dispare instantaneu și, în locul rămas liber, descoperim prin trăire, „Natura noastră Divină” - prezentă ca Iubire creatoare. Ei bine, această apariție misterioasă, care singură ni se revelează ca Dragoste, ne desăvârșește, ajutându-ne să eliminăm poverile trecutului, care ne-au adus la noua reîncarnare.

Văzând deci imperfecțiunea, care se manifestă ca „egou” deficitar, ignorant și posesiv - acesta dispare, în mod spontan, fără să facem ceva în acest sens. Disparația sa reprezintă o poartă deschisă spre Eternitate. Iar prin această deschidere suntem - pur și simplu - absorbiți în întregul Cosmic, în care ne integrăm, trăind clipe de perfecțiune nedimensionată.

Asemenea întâlniri insistente și cât mai frecvente, ne vor conduce în final - fără nici o așteptare - la fenomenul surpriză: Eliberarea sau Iluminarea, prin spargerea centurii egoiste, ai cărui prizonieri suntem ca făpturi lacome, ambițioase, temătoare, pline de orgolii și neastâmpărări.

7. ASCULTAREA LINIȘTII

Liniștea, pacea, odihna, ordinea interioară,
Prețioasa armonie, când în noi se desfășoară,
Se exprimă printr-un sunet cu efecte sfînșitoare,
Este-al Sufletului cântec de sublimă transformare.

Toate tainele Vieții sunt ascunse-n liniștire
Sub acest continuu sunet cu Viul în contopire;
Pentru unii rareori el se afirmă, pentru alții-n mod frecvent,
Zgomotul exterior diluat fiind pe moment.

Trăind la acest nivel, ne aflăm în meditare,
Stare de Pură Trezire, ca o binecuvântare
Cu determinări firești de iubire, Frumusețe,
Bunătate, Bucurie însumate drept esență.

În această ipostază, noi și Tatăl suntem Una,
Căci avem aceeași Sursă - Perfecțiune Sublimă,
Și al nostru rost în lume este de-a fi împreună
Recreând o lume nouă prin concordanță deplină.

În „Cunoașterea de sine” ne e ghid spre împlinire,
Când iluzia dispare, fără nici o siluire,
Fiindcă e iluminată de Atenția globală;
Ea se-mprășteie de-ndată, și-n loc pacea generală.

În acest „vid psihologic” - noi, estinși la Infinit,
Trăim clipe sfințitoare cu Sublimul contopiți.
Rostul întrupării proprii doar așa se-nfăptuiește
În Uniune cu întregul - când „ego”-ul se topește.

Liniștea interioară ca armonie, pace, odihnă și independență totală
constituie o adevărată mană cerească, în care noi simțim, prin trăire,
Fericirea fără vreo motivație exterioară. În această postură mintea tace
smerită, înțelegându-și neputința funcțională. Iar corpul la rândul său,
dispune de propria energie, care-i permite refacerea potențialului său
uzat prin eforturile depuse în legătură cu cele necesare propriei
existențe.

În acest trio-funcțional, trăitorul veritabil al acestei binefăcătoare
comuniuni, percepe un sunet subtil. Acesta însoțește misteriosul
proces al Viului pe cărarea de întoarcere la Izvorul Sacru, de unde
cândva, foarte de demult, a coborât să perceapă prin trăire asocierea
cu materia în diversele ei stadii de manifestare.

Trăind deci la acest nivel, suntem în Stare de Trezire, accesibilă
tuturor Sufletelor, ca fapte umane. Numai în această postură întâl-
nim Bunătatea, Frumusețea, Adevărul, Bucuria și Fericirea fără

marginii. Când există numai una din aceste însușiri, Ea le atrage pe toate celelalte, fără ca trăitorul să apeleze la acumulările sale memoriale, ca „sine” interesat.

Realizând contopirea noastră cu Divinitatea, prin clipe trăitoare, se concretizează saltul individual spre desăvârșire și, în mod indirect, al întregului Univers. Deoarece lumea nu poate fi perfecționată decât pornind de la perfecțiunea fiecărui component al ei, adică, al fiecărui ins în parte.

Împlinirea acestei minunate viziuni poate fi realizată de către fiecare ins în orice stadiu de dezvoltare s-ar afla, deoarece în noi toți există una și aceeași Scânteie desprinsă din Divinitate și trimisă în lumea materiei, pentru a face experiența în asociere cu ceea ce este trecător și perisabil.

Practic, realizăm acest lucru folosindu-ne de Atenția-Lumină, ca instrument cu ajutorul căreia întâmpinăm modul nostru greșit de funcționare, marcat de iluzii, ce domină și însoțesc toate faptele neîmplinite – egocentrice, legate de ceea ce este trecător, imaginativ și fără suport real.

8. AUTOEVALUAREA

O iluzie absurdă rezemată pe ce-a fost,
Vagi înscrisuri efemere, în prezent, fără de rost,
Apreciate valoare fără cert-acoperire
În momentul viu, activ într-o veșnică-nnoire.

Cum de pildă, sunt: averea, titluri, faimă sau renume,
Gloriile fără număr, legate de-această lume;
Toate seci deșertăciuni, purtătoare de destin,
Care conturează insul – caracterul său meschin.

Semenii disprețuiți prin a firii aroganță,
Este semnul ce demască evidenta ignoranță!
Înțelegem semnalarea și spontana înfăptuire
Când întunecimea piere – golită de-închipuire!

Masca dispăre-n Lumină și Realitate-apare,
Omul, de-acum, Unitate - învederat prin ființare
În Uniune cu Tatăl – Adevărul Absolut;
Aici individul piere absorbit în Infinit.

Numai când „ego”-ul piere cu a lui închipuire,
Smerenia fiindu-i postura, purtătoare de iubire,
Realizăm Cine Suntem - Unitate sfințitoare,
Prin momente conștiente - încontinuu creatoare.

Așadar, închipuirea, perfect conștientizată
Ne oferă, prin trăire, ființa noastră-adevărată,
Bunătate fără margini, ca firească împlinire,
Fără vreo anticipare sau anume siluire.

Un astfel de trăitor schimbă ins și-ntreaga gloată,
Fiindcă noi și lumea toată suntem Una - laolaltă;
Fiecare revelare ne îndeamnă să trăim
Adevărul Absolut și-n El să ne contopim.

Autoevaluarea este o părere splendidă despre noi înșine, care se reazemă pe lucruri șubrede, trecătoare cum ar fi, de pildă, averea, titluri, faimă sau renume, gloriile fără număr legate de această lume incertă și schimbătoare. Pe aceste incerte și firave suporturi, individul ignorant își acordă sieși importanță psihologică, strict asociată și cu șubrezenia celorlalți semenii. Ori de câte ori ne apreciem ca fiind mai presus decât restul semenilor, realmente, ne auto-degradăm moral și spiritual.

Realizarea acestui fenomen ne scoate în evidență, de fapt, propria ignoranță, ca și stadiu de „ego”-uri dominate de un trecut perimat, care năvălește în prezentul viu și activ - Realitate Absolută pe clipe de existență. Dacă înțelegem acest mod defectuos de funcționare, ne desprindem fulgerător, de ceea ce a fost cândva real - în prezent doar imaginii seci - și ne contopim cu Frumusețea Vieții, prezentă ca Realitate certă. În acest context trăim, de fapt, în Uniune cu Adevărul Absolut.

Așadar, prin eliminarea individualizării are loc Marele Mister al întâlnirii fericitului trăitor cu întregul Universal, în funcție de creare și recreare permanentă a Sublimului sfințitor. Frecvența unor asemenea clipe transformă în mod categoric, insul trăitor al acestui experiment și, prin el, se produc transformări similare și asupra mediului înconjurător, ca și asupra lumii, în ansamblul existenței sale. Totul se înfăptuiește în acest fel, fără ca trăitorul respectiv să facă vreun efort sau să anticipeze un anume rezultat, ideal sau scop de atins, pentru că el și lumea sunt un întreg, care se influențează reciproc, în mod conștient sau inconștient.

9. AVATARUL

Un spirit deosebit, coborât la reîncarnare
Ca exemplu de trăire, spre a lumii îndreptare;
Distinct mesager divin, iubirea-l călăuzește
În gândire, vorbe, fapte cu-întregul se contopește.

Predică, scrie și-ndeamnă și-n diverse împrejurări
Își confirmă misiunea prin anume vindecări;
Pentru lumea rătăcită, el apare ca eretic,
Uneori, chiar condamnat de poporul cel bezmetic.

Spirit ager, novator, un vădit reformator
El destramă crezuri oarbe, obiceiuri din popor,
Transmise ca moștenire, secole prin generații,
Cu efecte pe potrivă și demente complicații.

Crime, jafuri și războaie, sălbăticiii nefirești
Purtate pe motivații cu adevărat drăcești;
Dar, ce-a fost mai înainte, la fel este și-n prezent,
Lumea la fel de meschină cu-al său climat evident.

Vedeți astfel ca și mine? Și-nțelegeți rătăcirea
De pe întreaga planetă? Și, care vă e părerea
În raport cu propriul crez? Vă ajută în vreun fel
Să descoperiți iubirea, liberă de scop, model?

Dacă ești cinstit cu tine, fără s-accepti compromisuri
Vezi că-ntreaga omenire e condusă de eresuri?
Or, noi toți avem ca fond Sublima Divinitate,
Fii de Dumnezeu suntem! Asta e Realitatea!

Avatarii ce-au fost și vor mai fi pe Pământ
Asta-ncearcă să ne-arate: Adevărul Sacrosant!
Și, o dată revelat, noi - prin noi - să ne schimbăm,
Iar cu noi - uniți în gloată - lumea-ntreagă transformăm!

Soluția e ușoară ca-nțelegere mintală,
Însă mintea nu ne-ajută la împlinirea reală,
Fiindcă ea este problema ce ne ține prizonieri
Legăți de-ntregul trecut - „acum” - agățat de „ieri”.

Știm că Viața-i veșnic nouă, cu momente înnoitoare,
Datori să-i ieșim în cale cu minte-asemănătoare;
Tacă deci, mintea cea veche, pe celule consumate,
Iar în „golul psihologic” noi celule-s abordate,

Capabile să-nțeleagă Viața-n veșnică mișcare.
Acesta este tot secretul de-a întâlni Fericirea și Iubirea creatoare,
Fenomene inerente evoluției umane – pe drumul desăvârșirii
Și de-ntoarcere la Tatăl în Sânul Dumnezeirii.

Avatarul este un spirit ales de înaltă puritate și evoluție spirituală, coborât la reîncarnare cu scopul precis de a fi un demn exemplu de trăire, pentru semenii mai puțin evoluți. Îl mai putem aprecia și ca mesager ceresc, trimis de Divinitate pentru a grăbi evoluția pe planeta Pământ. Ca veritabil trăitor al Adevărului, el este călăuzit de Iubirea creatoare și, pe acest fond existențial, el predică, scrie și îndeamnă semenii, prin propriul său exemplu, pe calea perfecțiunii lor spirituale. Iar, în anumite împrejurări, el vindecă boli incurabile numai în scopul impulsionării semenilor pentru împlinirea propriului lor interes spiritual.

Un asemenea ales, nu de puține ori, este apreciat eretic de către mințile celor ce și-au făcut o meserie profitabilă, pe seama ignoranței oamenilor dominați de crezuri oarbe, creații ale unor educații greșite, transmise de la o generație la alta, din vremuri foarte îndepărtate. Abordarea greșită a Vieții este demonstrată cu prisosință prin ceea ce vedem că se întâmplă astăzi pe întreaga suprafață a Terrei. Un egocentrism sălbatic, însoțit de lăcomie, violență, ură, jafuri, crime și războaie sângeroase, grăiesc în mod cât se poate de evident ceea ce susțineam mai înainte, ca revers al rătăcirii comportamentale.

Dacă și dumneavoastră, cititorii, vedeți la fel ca autorul acestor simple semnalări, ce atitudini înțelegeți să luați în raport cu eventualul crez pe care l-ați îndrăgit și-l urmați? Indemnul autorului este să vă puneți singuri întrebări asupra roadelor spirituale la care aspirați sau socotiți că le-ați realizat!

În acest sens, avatarii care au fost, sunt și vor mai fi pe planeta noastră, asta încearcă să ne arate: Marele Adevăr. Iar acesta o dată revelat, ne solicită ca noi prin noi să ne schimbăm actuala mentalitate comportamentală, față de noi înșine, față de semenii și față de Viață, în general.

Soluția este ușoară la nivel de înțelegere intelectuală, însă mintea nu ne ajută și nici nu ne poate ajuta, ea însăși fiind, de fapt, problema

cu care ne confruntăm zilnic. Noi suntem și ne manifestăm, realmente, ca veritabili prizonieri ai acesteia. Deși cunoaștem că Viața este ca un curent de Apă Vie, care curge fără încetare pe clipe innoitoare și că, pentru a O înțelege, trebuie să-i ieșim în întâmpinare cu o minte nouă, decontaminată de experiențele trecutului, totuși nu ne comportăm precum știm. Așadar, tacă această minte! Dar tace ea cu adevărat la simpla noastră dorință?! Desigur că nu o va face! Deoarece obișnuința ei îndelungată de stăpână a ființei noastre, i-au creat condiții de automatisme adânc înrădăcinate, care ne domină cu autoritate.

Folosind mintea în sensul înobilării ei, nu putem obține decât schimbări de suprafață – măști imaginare, care înșală și derutează atât pe creator, cât și lumea înconjurătoare, deci o degradare în plus, față de cele deja existente. Fariseismul, ipocrizia atât de înrădăcinate în mințile oamenilor au devenit atitudini obișnuite în raporturile interumane.

Rătăcirile atât de îndelungate se curmă numai prin soluții radicale. Iar „Cunoașterea de sine” oferă o asemenea soluție. Cu ajutorul Atenției lucide și dezinteresate, doar întâmpinăm deversările mintale. Este o simplă întâmpinare în care reacțiile minții se topesc și dispar o dată cu energiile susținătoare.

Iar în „golul psihic”, care survine de la sine, noi celule cerebrale intră în funcțiune, oferindu-ne astfel capacitatea de înțelegere reală a Vieții în derulare. Acesta este tot secretul prin care Sacralul din profunzimea ființei noastre se manifestă ca Iubire, ce curăță și transformă omul vechi în mers ascendent pe drumul evoluției al cărei final este revenirea în Sânul Bunului Dumnezeu, locul de baștină de unde provenim toți pământeni.

10. CEEA CE ESTE

Stare de încremenire nu există nicăieri în Univers,
Totul este în mișcare: fie deplasare în mers
De timp – spațiu înregistrată și de simțuri observată;
Fie tainică, lăuntric, ca de pildă, într-o piatră.

Clipa-i acul de ceasornic care totu-nregistrează,
Prin mișcare și repaus, însumând o ipostază;
Dar, „A Fi” și „A nu Fi” – ce-i dau sens de Unitate,
Este o străfulgerare, faptic – o Realitate.

Ca să-nțelegem Ce Este – Adevărul Absolut,
Unică Realitate cu-al său propriu conținut,

Pornim de la ce „nu este” acest întreg Unitar,
De la o parte din El, cu înțeles fragmentar.

„Cunoașterea” stă la baza oricărui experiment
Și nu invers, cum s-afirmă din eroare-n mod frecvent;
Cunoscând deci, Ce nu Suntem, întâlnim Realitatea,
Existență intrinsecă - Una cu Divinitatea.

...

Pentru mai larg înțeles, într-o altă exprimare:
Dumnezeu e tot Ce Este, ca și Ceea ce nu este (aparență înșelătoare)
Tot așa suntem și noi, prin aprecieri fragmente,
Care recreează - întregul - Sublimul eminent.

Nu suntem: nici trup, nici minte - vreo anume amintire,
Glorie, titlu, renume, atașamente, simțire;
Mai presus de toate astea laolaltă înșiruite,
Mult mai mult decât atât - noi suntem Eternitate

Fără-nceput sau sfârșit și, Nimicul ca și Totul;
Acesta-i experimentul, ce demonstrează întregul
În momentul lui „Acum și Aici” prezent
Veșnică Eternitate pe un fond independent.

În Imensul Univers nu există nicăieri stare de încremenire, chiar acolo unde noi cu ajutorul simțurilor apreciem că totul este static, de pildă, într-o piatră, realitatea este cu totul diferită. În mod științific se demonstrează că materia brută este, de fapt, energie, iar energia este în permanentă mișcare și mișcarea prin ea însăși este Viață. Așadar și piatra la rândul ei a avut un început, are și o stare de evoluție, urmând același drum de întoarcere acolo de unde a purces cândva, într-un trecut evaluat la miliarde de ani.

Prin urmare, Viul în mișcare permanent-innoitoare, se află în toate regnurile: mineral, vegetal și animal. Iar orice mișcare a Viului îmbracă două aspecte, prin a fi și a nu fi, care însumează o ipostază unitară. Și ca să înțelegem întregul existențial, pornim de la o parte din El, apreciat drept fragment.

„Cunoașterea” stă la baza oricărui experiment și nu invers, cum din greșeală se apreciază de către mintea condiționată. Numai cunoscând ceea ce nu știm ca, de pildă: gând, imagine, dorință, teamă etc. putem întâlni Realitatea ființei noastre ca Existență intrinsecă - Una cu Divinitatea. Cu alte cuvinte: Dumnezeu este tot ce există în Universul Necuprins, ca și ceea ce nu există, adică aparență schimbătoare.

Tot la fel suntem și noi prin înțelegerea fragmentelor, care însu-
mează, esențialmente, întregul. Așadar, noi nu suntem nici corpul,
nici mintea cu anumitele sale amintiri de care ne-am legat și le dăm
importanță, atașându-ne de ele. Dincolo de toate acestea noi suntem,
realmente, Eternitate fără început și fără sfârșit. Suntem Nimicul și
Totul. Aceasta este, de fapt, experiența cu ajutorul căreia se demon-
strează întregul în eterna măreție a Lui „Acum și Aici”, ca noutate
absolută, aflată în veșnică derulare.

11. CEL NUMIT ÎN MULTE FELURI

Marele Necunoscut, Adevărul absolut – necum înțeles de minte
În decurs de mii de ani – numit prin multe cuvinte,
Fiecare șoptitor dând acestora valoare,
Nicidecum trăirii-n sine, cu El în colaborare.

La-nceput numit zeiță - era deci feminitate,
Care exprima vremelnic Suprema Realitate;
După-ndelungi perioade, a apărut și un zeu,
Drept pereche a zeiței, deci , un bărbat Dumnezeu.

Mai apoi, mintea umană - după griji și-a ei nevoi,
A măsluit mii de zei și zeițe – un veritabil șuvoi;
Invocați în timp de pace sau vremuri de confruntări,
Fiecare neam, popor cu-ai săi zei ocrotitori.

În final, politeismul devine monoteism,
Secole de adaptări, înscrise prin conformism,
De mintea deficitară, mărginită și precară,
Limitele fiind măsura de-nchipuire hoinară.

Întrucât Unicitatea n-a putut fi înțeleasă
De neputința umană, ca structură defectuoasă
A născocit un satan dup-a minții-nchipuire
În eternă confruntare – dintre ură și iubire.

Astfel insul incomplet, ca „egou” prost educat,
Ori de câte ori greșește, dă vina pe Necurat,
Implicat acel satan, ca parșiv, ispititor,
Cu puteri la fel de mari ca Divinul Creator.

Justificări puerile și atitudini viclene
De fapte evoluat - ajunse ființe umane.
Diavolul e ficțiune! Nicidecum realitate,
Când greșim, păcătuim - noi prin noi făptuim toate.

Omul diavol - cel ce sunt - se destramă doar prin simpla demascare
Atenția folosită la această întâmpinare;
Și-n „gol” - liniștea apare cu îndrumarea divină,
Intuiția fiind calea, ce singură se exprimă.

Neamul omenesc, în decursul îndelungatei sale istorii, preocupat de descoperirea și înțelegerea Marelui Adevăr, i-a atribuit acestuia cu ajutorul minții mai multe nume ca Iahve, Dumnezeu, Necunoscutul, Nevăzutul, Energie Cosmică, Allah etc. Or, la acest nivel de înțelegere este normal ca denumirea să capete toată importanța, neglijându-se trăirea experimentului respectiv.

La început Divinitatea era imaginată ca femeie, deci Dumnezeu era zeiță. După lungi perioade a apărut și un zeu, ca partener al zeiței, potrivit principiului familial al oamenilor. Mai apoi, aceleași minți au născocit mii de zei și zeițe, fiecare asociat unor nevoi specific omenești. Fiecare popor avea propriile zeități, create de imaginație, conjugată cu necesitățile impuse de viața cotidiană. Această mentalitate de abordare a Marelui Mister - Unitate Absolută - printr-o vastă pleoră de zeități, acoperă milenii de-a rândul, ca trecut întunecos al vieții pe această planetă.

Această formă primitivă a religiei își pierde treptat din credibilitate, fiind înlocuită cu monoteismul. Așadar, multiplicarea și diversitatea gândirii umane se reduce la unicitatea unei singure forțe creatoare a toate câte sunt cuprinse în Imensul Univers. Însă nici Unicitatea nu a putut fi înțeleasă și acceptată intelectual și iată că, la un alt moment al istoriei, a apărut un adversar al lui Dumnezeu și anume, Satana - principiul răului care, din păcate, dăinuie și în prezent. El a apărut tot ca insuficiență a individului, privind modul său personal de funcționare. Un „sine personal” sau „egou”, pentru a-și putea justifica erorile pe care le săvârșește, aruncă totul pe seama celui inger decăzut din grația divină. Această entitate imaginată, creată de mitologia ancestrală, ni se mai spune, că dispune de o seamă de asociați - diavoli ca și el - și că se află în confruntare permanentă cu Dumnezeu care, la rândul său, este ajutat de o armată de îngeri. Această credință dualistă este întreținută și împropătată prin predici, discuții și comentarii cu multă insistență în religia creștină, mai ales.

Un „ego” ignorant, meschin și ipocrit rostește adesea că diavolul este vinovat de răul pe care el l-a săvârșit. Or, diavol nu există ca entitate separată de om. În lumea paralelă - cea astrală - nu am întâlnit decât oameni, ca noi fiecare. Comportamentul negativ al celor decedați, este continuat dincolo o perioadă de timp. De pildă: sinucigașii, bețivii, hoții și toți cei atașați de lumea pe care au părăsit-o, acum ca spirite își continuă preocupările lor prin acei întrupați care au înclinații asemănătoare. Un sinucigaș, spre exemplu, se atașează de un individ aflat într-o stare critică, de disperare și li dă sugestii de sinucidere. Un alt decedat care, în decursul vieții, a fost un alcoolic incurabil, se atașează ca o ventuză de corpul unui pământean, cu aceeași înclinație și-l îndeamnă să consume cât mai multe băuturi alcoolice. Acest astral în clipele respective, își satisface patima, absorbind alcoolul sub formă de emanații vapoaze. El este, de fapt, diavolul care-l incită la băut, dincolo de rezistența potențială a suportului fizic.

În concluzie, nu există diavol ca entitate separată de om. În fiecare faptură umană se află atât principiul binelui, cât și al răului. Sufletul sau Spiritul este Natura noastră Divină - Scânteie desprinsă din Imensa Făclie, numită Dumnezeu. Iar diavolul din noi este a doua natură, în esența ei fictivă, confecționată de către o minte ignorantă, meschină și fricoasă, atașată de lucruri trecătoare și perisabile.

Problema care se pune este: Cum scăpăm de această caricatură, numită „ego” sau „eu personal” - vinovat de întreaga tragedie umană? Simplu, chiar foarte simplu! „Cunoașterea” ne oferă soluția redresării funcției noastre eronate. Simpla conștientizare a reacțiilor minții, determină această minte haotică să tacă necondiționat. Iar în „golul psihologic” - instalat de la sine - noi devenim pe moment un întreg funcțional (corp, minte și Spirit - Una), în care Sufletul se manifestă iubire, care curăță, destramă toate reziduurile memoriale ce ne-au adus la reîncarnare.

De fapt, în pacea necondiționată a Sufletului, noi ne reamintim că suntem fii de Dumnezeu în proces de evoluție, aflați pe calea de întoarcere la Sublimul Creator. Și de noi depinde grăbirea sau întârzierea acestei călătorii de revenire Acasă, adică la Sursa Surselor.

12. CICLUL VIEȚII

De fapt, ciclul reprezintă serie de fenomene
Produse-n același mod, prin înlanțuiri anume;
Și cum înțelegem Viața în această derulare,
Noi, ca făpturi întrupate - Viul în desfășurare?

Viața Viului în lume - Energie Infinită,
Absolută Puriatē, la fel Dumnezeu numită,
Care-n Univers S-afirmă sub duble înfățișări,
În realitate Una, cu perfecte asemănări.

De o parte, Spirit Pur - Sublimă Eternitate;
De-alta, infinite părți, cu materie cuplate,
Suma părților fiind noi - făpturile încarnate
Care, practic, definesc Sacra Lui Integritate.

El, Imensul - Noi, fragmente, ne-ajutăm în mod frecvent,
Prin fireasca-nlănțuire cu Eternul permanent;
Ciclul Vieții e structura împlinirii adecvate
Prin deplasări consecvente, cu efecte consacrate.

Iată cum, real transpus, în succesivă trăire,
Dumnezeu interpretat în a Vieții contopire.
Sufletul Divin transpus în Sufletul omenesc,
Iar de-aici continuat spre aspectul său trupesc.

Apoi, în continuare de la trupul cel lumesc precis individualizat
Către trupul cel Divin - trupul cel Unificat;
Și-n final, acest transmis ne atrage-n mod concret
Spiritul Unificat - Absolutul necreat.

Acest continuu proces, de transpuneri evidente,
Determină-n mod firesc, variante infinite
Care exprimă lumescul, fără a fi separate
De Unitatea Divină - deși par ca divizate.

Scopul acestor fragmente ajută pe Dumnezeu
Să-și cunoască măreția Acelui întreg al Său,
Fiindcă - întregul fiind mai mare decât părțile-adunate
Experiența de Sine nu poate fi împlinită decât prin
părți însumate.

Suma părților fiind noi - făpturile trecătoare.
Așadar, noi, fiecare, îi suntem Lui ajutoare,
Sinele să și-L cunoască în Sublima Sa trăire!
Acesta-i tot Adevărul de-nțeleș cu-întreaga fire!

Prin ciclu înțelegem o serie de fenomene care se produc într-un mod asemănător, printr-o înlanțuire anume concretizată într-un rezultat ca finalizare. În continuare, să vedem cum se aplică acest fenomen față de viața noastră de fapte întrupate, în raport cu întregul Viu în desfășurare. Viața Viului în lume - numită și Energie Cosmică sau Dumnezeu - se află în Univers sub dublă înfățișare. De o parte, Spiritul Pur - Sublimă Eternitate - funcționând ca un întreg; iar de altă parte, infinite particule asociate cu materia. Aceste simple unități formează laolaltă suma care suntem noi oamenii.

Așadar, Dumnezeu ca întreg și noi, suma formată din fragmente, ne ajutăm reciproc, prin fiecare înlanțuire. Iar Ciclul Vieții, concretizat prin împliniri corespunzătoare, se realizează prin deplasări dintr-o parte către cealaltă. Și iată cum se înfăptuiește această transpunere sau mutare asociată cu trăirea respectivă. Sufletul Divin transpus în Sufletul omenesc, iar de aici energia Sufletului este transmisă trupului perisabil al omului, ca individ. Urmează apoi transpunerea către Trupul Divin sau Trupul cel Unificat. În final, acest transmis ne atrage în mod concret către Spiritul Unificat sau Absolutul Necreat.

Acest continuu proces de transpuneri evidente, determină variante infinite ale lumescului, fără a fi vreo separare de Unitatea Divină. Separarea lumescului de Divinitate nu este decât aparență înșelătoare. În fond, Totul face parte din Marele Tot. Adică, Una cu Divinitatea!

Scopul fragmentelor, fiecare individualizat prin tot ceea ce gândește, afirmă sau face, ajută pe Dumnezeu să-și cunoască Măreția Acelui întreg al Său. Deoarece întregul prin El însuși nu-și poate realiza propriul Sine, decât prin ceva mai puțin decât El.

Prin urmare, Dumnezeu nu-și poate realiza Experiența de Sine decât prin suma părților, adică noi, fapte întrupate. Dar, în același timp, noi, fiecare în parte, suntem ajutați, la rândul nostru, de către Dumnezeu să ne împlinim moral și spiritual, reamintindu-ne mereu că de fapt noi suntem, în Esența noastră, iubire creatoare, așa cum este El.

13. CINE SUNT ȘI CINE ALEG SĂ FIU

Ca „egou” prin timp format, mă consider un fragment,
Timorat la orice pas și de lumesc dependent;
Viața o socot povară, de iluzii năpădită,
Insuccesul și succesul îi dau iz de otrăvită.

Ce observ în jur și-n mine, mă derutează consta it,
Negăsind un punct de sprijin, nici adevăr revciant,

Ca să-mi dea asigurări de trăire-armonioasă;
Atunci, încerc altceva, drept cuprindere firească.

Îmi văd neputința firii - complet conștientizată
Și, pe loc, imaginez - din nou ființa mea creată
Ca Măreție Sublimă, Reală Divinitate;
Asta, de fapt, chiar și sunt cu clipele-n Unitate.

Așadar, văzându-mi starea de „egou” prin timp format,
Ca structură fragmentară - necum om adevărat,
Acesta pe loc dispare și devin, de fapt, Nimic,
Un „gol” real, infinit - văduvit de al meu psihic.

În acest punct crucial - eu în starea de „A Fi” - am devenit Infinit
Și trăiesc din plin iubirea - ca fapt cert, neurmărit;
Una cu Divinitatea prin sfânta mea contopire.
De-acum, El și Eu - doar Una - în gând, spuse și simțire.

De fapt, rostul întrupării asta, practic, urmărește,
Să descopăr cine sunt - Sacrul ce mă definește,
Fără-nceput sau sfârșit - Eternă Divinitate
Încontinuu creatoare - pe momente întâmpinate.

Ceea ce v-am spus obligă să puneți în aplicare.
Aveți totul la-ndemână, treceți la realizare!
Simplitatea întâlnirii vă oferă chiar iubirea,
Care prin a Ei prezență, vă înobilează firea.

Trăind și acționând la nivel de „egou” sau „sine personal” suntem
realmente, dirijați de către mintea știutoare, adică de un fragment al
propriei noastre ființe. Așadar, mintea este și se manifestă ca „egou”,
sprijinindu-se pe acumulările memoriale, păstrate ca imagini sau
umbre ale unui trecut cândva consumat. Or, cu acest trecut vechi,
perimat este imposibil să întâlnim noutatea Vieții în eterna Ei mobilitate
și prospețime totodată de la o clipă la alta. În acest context, întreaga
existență devine un adevărat mister, imposibil de pătruns și dezlegat.

De asemenea, confrunțați cu acest conglomerat memorial, care
năvălește în prezent prin reacții posesive și derutante, nu ne putem
înțelege nici pe noi și nici lumea înconjurătoare. În asemenea condiții
nu vom cunoaște nici pacea sau ordinea interioară și nici Natura Reală
a ființei noastre. Ne dăm seama de acest impas sau fundătură în care

ne aflăm și perfect conștienți încercăm să ne desprindem din această situație peribilă. Iată cum anume: Cu ajutorul Atenției lucide, globale și dezinteresate cuprindem prin vizualizare întreaga minte. Simplitatea întâlnirii face ca această ficțiune să dispară în mod spontan. Iar în „vidul psihologic”, survenit de la sine, se concretizează independența ființei, ca stare de „A Fi” sau Pură Conștiință.

De-acum, aflați în această plenitudine funcțională (corp, minte și Suflor - în Uniune perfectă) ne mișcăm în contopire cu Viul Vieții în armonie și înțelegere desăvârșită. Toate câte ne sunt aduse de Viață - plăcute sau neplăcute - sunt acceptate cu bucurie și binecuvântate ca atare. Aceasta este atitudinea naturală a ființei umane, care funcționează la nivel de Unime a trinității, în care Spiritul conduce cu Dragoste întreaga noastră făptură.

Rostul suprem al existenței noastre de ființe întrupate este acela de a ne descoperi Natura noastră Divină și cu ajutorul Ei să deșertăm vasul conștiinței de reziduurile memoriale, care ne-au readus în universul fizic. Întâlnirea cât mai deasă cu omul vechi - ignorant și posesiv - va conduce, în final, la aflarea prin trăire, a fenomenului surpriză, Eliberarea sau Iluminarea. Din acea clipă de reală fericire, energiile vechi, împovărătoare se vor împrăștia de la sine, concomitent cu spargerea centurii „ego”-ului, care ne-a ținut prizonieri din vremuri imemorale.

Drept încheiere, țin să subliniez, și o voi face mereu, că tot ceea ce aflăm pe această cale a desăvârșirii comportamentale, ne obligă să punem de-ndată în aplicare. Niciodată și în nici o împrejurare să nu mai roștiți formula: „Nu pot”! Simplitatea „Cunoașterii directe” este accesibilă tuturor. Pentru că ea nu vă obligă să faceți absolut nici un fel de efort. Întâlnirea simplă și dezinteresată este, prin ea însăși, eficientă și potențial transformatoare.

14. COMPETIȚIA

Competiția apare impusă de-o nevoie, Ceva care ne lipsește sau ca insuficiență,
La ceva ce-avem deja - socotit ca prea puțin
În a vieții-ndestulare spre realizat deplin.

Nemulțumiți cu ce suntem și, la fel, ce posedăm
În tot timpul năzuim spre mai mult încă, s-avem:
Mai mulți bani, averi, renume, prin cumal înțelepciune;
Vise, iluzii deșarte - zburcium și amărăciune.

Se confruntă om cu om, etnii, națiuni, popoare,
Din meschine interese, apreciate valoare;
Precum întreceri sportive, gloriole efemere
Sau cuceriri prin războaie, unde multă lume piere.

Astfel de încrâncenări se-ntâlnesc în mod frecvent,
Pe credințe, idealuri declanșate-n chip dement;
Uciși oameni, distrus bunuri în iureș de nebunie,
De-o cultură primitivă, lipsită de armonie.

Oare din acest trecut, de istorici, cunoscut
Nu am înțeles nimic?! Răul poate fi îndreptat?
E o simplă semnalare, ce ne-ndeamnă să-l privim,
Ca-mpreună să decidem cum îl categorisim!

Simplitatea întâlnirii cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare
Ne demască rătăcirea și-a omului degradare.
O asemeni revelare schimbă ins și lumea întreagă,
Căci Bunătatea Divină, orice greșală dezleagă.

Competiția este o întrecere sau un concurs pentru câștigarea unei anumite performanțe sau a ceva care ne lipsește. Pe plan fizic, nemulțumirea determinată de ceea ce suntem sau posedăm este atât de frecvent întâlnită, încât ea a devenit stare de normalitate. Așa fiind, tot timpul aspirăm la altceva. De pildă: să avem mai mulți bani, avere, glorie, renume, mai multă înțelepciune. Or, toate acestea sunt vise, iluzii deșarte concretizate în tristețe, amărăciuni și zbucium psihologic. Urmărind asemenea scopuri, prin natura lor egoiste, ne vom găsi în mod implicit în confruntare cu alți semeni, care urmăresc aceleași idealuri, întocmai ca și noi.

Când interesul devine aspirația unui grup sau colectivități, ca etnie, țară sau grup de state, competiția se extinde în mod corespunzător. În funcție de simpli indivizi sau grupuri sociale avem de-a face cu întreceri sportive, gloriole efemere sau cuceriri teritoriale prin confruntări sângeroase, unde multă lume piere.

Asemenea încrâncenări au loc, în mod frecvent și pe fondul unor credințe religioase sau alte idealuri, consecințele atingând aceiași parametri de distrugerii iraționale, care caracterizează demența umană.

Dacă ne aruncăm privirea înspre trecutul întunecat al dezvoltării societății omenesti și, ca simplu observator, ne punem întrebarea: Oare n-am învățat nimic din toate ororile trecutului? Se pare că prea

puțin am reținut din experiențele trecutului! Și adesea uităm cu totul, în cazul conflictelor armate între popoare.

În ceea ce privește competițiile sportive, amintim răbufnirile de sălbăticie declanșate de către suporterii la confruntarea dintre cele două echipe de fotbal, de pildă, finalizate uneori cu pierderi de vieți omenești.

Intrucât noi am ajuns să scriem și să citim despre toate aceste anomalii, suntem oarecum obligați să ne punem iarăși întrebarea logică, rațională: Ce anume ar trebui să facem, fiecare în parte, pentru redresarea comportamentului uman? Întotdeauna se începe cu noi înșine, adică privind atitudinea noastră față de semenul competitor. Atitudinea față de el, nu poate fi alta decât de Dragoste necondiționată! Vi se pare irealizabilă o asemenea atitudine? Totul este posibil. Și iată cum. Vom începe cu întrebarea pusă nouă înșine: Sunt eu un întreg „Acum și Aici” – corp, minte și Suflet, Una? Atenția lucidă ne ajută să ne adunăm, realizând omul întreg, care vizează rezultatul final, ținta unde va trebui să ajungă.

În această ipostază dispunem de toată energia capabilă să câștigăm ceea ce ne-am propus. Adversarul lipsește cu desăvârșire. Energia se risipește în cazul când ne gândim la acesta, cu sentimente de frică sau ură. Numai experiența personală confirmă ceva ce încercăm să popularizăm prin „Cunoașterea directă”.

15. COMUNIUNEA CU DUMNEZEU

Părticica din întreg e la fel ca Unitatea,
Nu există diferențe în Sacra Comunitate.
Dumnezeu și ființa-om sunt, în fond, Esență Pură,
Nici un fel de diferențe în Sublima-încrengătură.

Totuși, ceva ne separă - nefirescul omenesc,
Psihicul imaginar, aberant, chiar nebunesc,
Egoismul fiind măsura, lăcomia și-aroganța;
Comportări complet nocive pe fundal de ignoranță,

Demonstrându-și evident, separarea de Divin,
Evoluția precară înscriind al său destin!
Când citiți aceste versuri, puneți-vă întrebări,
Dacă sunteți om-întreg - în oricare-mprejurări.

Sunt eu oare om complet - trinitate-n acțiune,
În contact perfect cu Viul, în eternă prospețime?

Numai în acest context, noi suntem Divinitate
Și-nțelegem rostul Vieții - Sacra Ei Realitate.

Altfel doar caricatură - ființa, practic, dezbinată:
Corpul își dorește una, mintea se-ndreaptă spre alta,
Iar Sufletul singuratic e prea puțin antrenat,
Ca să-și impună părerea de stăpân adevărat.

Omul cel Eliberat - real, ființă integrală
Stăpânește corp și minte, prin iubirea sa totală;
Un astfel de trăitor unit și cu Dumnezeu,
Când în fiecare moment își dizolv-al său „ego”.

Accesibilă oricui această comuniune.
Atenția folosită ca instrument la-ntâlnire,
Ea fiind Sacrul dinăuntru în firească acțiune,
Care curăță, transformă prin impulsuri de iubire.

Fondul ființei noastre este un veritabil Atom de natură pur spirituală. El face parte din Imensa Energie Cosmică, numită și Dumnezeu, având toate însușirile Sursei, de unde provin toate câte există în întregul Univers. Așadar, noi toți suntem frați și copii ai aceluiași Tată Ceresc.

Totuși, o seamă de aspecte exterioare și psihologice ne separă, constituind individualizări distincte. Mai întâi, este corpul fizic cu particularități deosebite de la un ins la altul. Apoi, distingem fondul psihic și intelectul care constituie „sinele personal” sau „ego”-ul, adică natura fictivă a individului respectiv. Această alcătuire a ființei umane este răspunzătoare de întregul haos, privind relațiile interumane, alimentat de atitudini iraționale ca egoism, violență, aroganță, teamă și ură. Toate aceste atitudini și multe altele asemenea lor, își au originea în ignoranță.

Această necunoaștere întreține și alimentează clipă de clipă neputința individuală în confruntarea sa cu Viața în eterna Ei desfășurare ca noutate absolută de la un moment la altul. Prin urmare, conștiința de suprafață, care funcționează prin reacții mintale - determinate de acumulările memoriale - ne rupe de Realitatea imediată a faptelor și ne obligă să trăim într-un trecut perimat sau într-un viitor imaginativ.

Întreaga problemă o constituie deci această minte deficitară, confuză și ignorantă care, prin permanenta ei mișcare haotică, o comparăm cu norii întunecoși de pe bolta cerului, ce împiedică lumina

Soarelui să ajungă pe pământ. Datorită mișcării ei nebuloase, noi, ca făpturi naive, ne comportăm aidoma unor mășcarici, obligându-ne să ne ascundem sub măști înșelătoare, pe care le schimbăm după cum interesele noastre meschine ne obligă să o facem. Însă tentativa de a înșela lumea exterioară începe, de fiecare dată, de la propria înșelare sau degradare morală și spirituală.

Pentru o mai bună înțelegere să ne observăm - pornind din interiorul ființei - cât mai des posibil, mișcările de ansamblu ale „sinelui personal”. Și iată ce descoperim: Corpul, prin cele cinci simțuri care-l caracterizează, dorește un anumit lucru; mintea, adică intelectul, vrea altceva; iar Sufletul, puțin contrariat, urmărește ceva cu totul deosebit. În contextul celor trei tendințe distincte Universul, care este la dispoziția noastră, se află în imposibilitatea de a ne ajuta. În această alternativă redresarea noastră funcțională depinde numai și numai de noi, de fiecare ins în parte. Iar „Cunoașterea de sine” ne oferă adevărata cale a Luminii, pe care nu vom putea rata niciodată.

Simpla conștientizare a mișcării haosului din noi, ne oferă din prima clipă starea de „A Fi” sau Pura Conștiință. În acest sublim moment „Acum”, corpul, mintea și Sufletul formează o Unitate intrinsecă, liberă și independentă de tot ce a fost mai înainte, fără să se proiecteze în viitor. Ființa întreagă este prezentă și în contopire cu mișcarea Viului, care se înnoiește permanent pe clipe în derulare.

Toate câte ni le scoate Viața în cale, le acceptăm cu bucurie, deoarece în acele momente suntem și ne manifestăm drept iubire creatoare. În asemenea momente noi, ca Unitate funcțională, suntem în mod real, în perfectă comuniune cu Divinitatea. În această postură, suntem îndrumați prin impulsuri intuitive. Și, urmând îndemnurile Intuiției, nu vom greși niciodată, întrucât ele sunt realmente Sacrul în acțiune creatoare, care curăță, transformă prin impulsuri de iubire.

16. CONDAMNAREA

Când trăim ca ins format de trecutul posedant,
Repetăm seci lucruri moarte, adunate-n chip flagrant,
Comportarea aberantă, vizând timpuri de-altă dată;
Iar prezentul viu, activ rămâne literă moartă.

În această conjunctură, copleșiți de amăgire,
Iluzia ne conduce prin surzenie, orbire;
Deși privim, nu vedem, ascultăm și n-auzim,
Neînțelegerea-i climatul în care ne bălăcim.

Aici condamnare-apare sub dublă înfățișare:
Mai întâi, noi înfierăm lumea cea-nconjurătoare,
Ca sever judecător, totul văzut deformat,
După cum ne e mintalul, timpului încarcerat;

Într-o altă ipostază, lucruri mici, neînsemnate
Ne învinuim pe noi, prin deprecieri șocante.
În ambele situații să folosim comportarea,
Drept prilej de-a ne cunoaște ființa noastră creatoare.

Căci doar dizolvând ce-i fals - iluzia-nșelătoare,
Sacru ni se revelează cu înscrisuri sfințitoare.
Și minunea se produce fără să facem nimic,
Ci doar întâlnind „ce este”, falsul „ego”-psihologic.

Iar Atenția lucidă e Lumina ce destramă
Ignoranta condamnare - greșită de bună seamă,
Apariție fictivă, ce năvălește-n prezent,
Ca reacție a minții - insul de ea dependent.

Numai ca ființă completă, de trecut independentă,
Devenim real iubire - uniți cu clipa prezentă,
Drept supremă împlinire de Viață-adevărată.
Acesta fiind rostul Vieții, de ființare întrupată.

Când funcționăm la nivel de minte formată și susținută de către acumulări memoriale, ne comportăm ca niște simple mecanisme repetitive, care ne domină până la stadiul de obsesie. În acest context, cumulum memorial, scăpat de sub controlul conștiinței, aleargă fără rost pe meandrele timpului, cândva consumat sau se proiectează către un viitor imprevizibil. Iar prezentul viu și activ rămâne pe dinafară. Adică, Viața se scurge pe lângă noi fără să-i acordăm nici un fel de însemnătate. Suntem ca niște veritabili orbi și surzi. Deși privim și ascultăm, nici nu vedem și nici nu auzim și, în final, nimic nu înțelegem. Confuzia și neînțelesul ne caracterizează deci, întreaga noastră comportare. În acest climat apare condamnarea sub dubla ei înfățișare:

Mai întâi, potrivit fondului nostru memorial, înfierăm lumea înconjurătoare: oameni, întâmplări, evenimente etc. Adică, vechiul judecă, apreciază și condamnă, sprijinindu-se de cunoștințele sale ancestrale.

În a doua ipostază, ne condamnăm pe noi înșine, exagerând prin amplificare sau minimalizare ceea ce gândim, exprimăm sau înfăptuim, iar realitatea este apreciată ca falsă. Această răsturnare de valori este determinată de către mintea personală, condiționată de timpul și spațiul în care ne-am format.

„Cunoașterea de sine” este singura modalitate de a ne descoperi, în chip rapid, fulgerător, Natura noastră Divină, manifestă ca iubire creatoare, care ne transformă radical, creând condiții optime de evoluție spirituală. Ea, iubirea curăță, transformă omul vechi, fără să intervenim în nici un fel, cu mintea cea cunoscătoare.

În fața iubirii „ego”-ul sau natura fictivă a insului respectiv se dezagregă și dispare, împreună cu reziduurile care i-au structurat forma, drept rezultat al ignoranței și al temerii.

Misterul transformării radicale se împlinește când Unitatea ființei - corp, minte și Suflet - funcționează ca Unime în comuniune cu Dumnezeu. Când ne aflăm în ipostaza iubire este imposibil să judecăm sau să condamnăm pe cineva sau ceva.

Să mai precizăm, că adevăratul rost al existenței noastre de făpturi intrupate este acela de a ne descoperi această Realitate, aflată în fiecare individ în parte, ca și pretutindeni în Imensul Univers. În stare de iubire suntem Divinitate creatoare pe clipe în desfășurare și funcționăm implicit în Uniune cu Neclintitul Mișcător sau Adevărul Absolut.

17. CONSECVENTA DEPĂȘIRE

Legat de acest Pământ, prin trup și minte precară,
Prea adesea uit de mine - purtarea-i deficitară,
Și nemulțumit adesea privesc clipele hoinare,
Care-ndată se dizolvă, în Conștiința creatoare.

Mulțumit de armonie, o iau iar de la-nceput,
Clipa - veșnic prospețime - eu, prin ea, un nou născut;
Am trăit spontan și moartea și evidenta înviere
În contact cu noua clipă, în proces de recreere.

Asta-mi e preocuparea, ce-o doresc și mai frecventă,
Ea oferă depășirea firii lumești dependentă
De reziduurile-nscrise în vieți anterioare,
Ca și în cea actuală, de purtări deficitare.

Când iubirea e rănită conștient - inconștient,
Se înscriu anomalii și făptașul, delicvent
Va trebui să plătească - prin pedeapsă meritată;
Nimeni nu scapă de ea - nu poate fi evitată.

Trăind ce e rău și bine, învățăm să prețuim
Realitatea Divină și-n Ea să ne contopim;
Mai devreme, mai târziu după râvnă și-ndrăgire,
Vom destrăma tot trecutul - iadul de-aici - ispășire.

Legăți de trup, am greșit și tot cu el, ispășim:
Păcate, ca și greșeli - doar așa ne izbăvim;
În fapt, Legea Imanentă în Univers stabilită
De Divinul Creator - ca dreptate absolută.

În Imensul Infinit nu există limitare,
Perfecțiunea înscrie forme mai înălțătoare;
Astfel aflăm măreția Sinelui Dumnezeuiesc
În Eterna-i Existență - unde Toate se-ntâlnesc.

Trăind ca ființe întrupate pe această planetă, conduse de către o
minte știutoare, uităm adesea Cine Suntem cu adevărat, adică: Natură
Divină și Perfecțiune nemuritoare. În această nefericită alcătuire totul
apare confuz și traumatizant.

Dacă însă, conștientizăm această irealitate, ea dispare în lumina
Atenției lucide și dezinteresate și, în „vidul psihic” creat în mod
spontan, trăim clipe de perfectă armonie, în uniune cu eterna scurgere
a Vieții în desfășurare. Insistând asupra acestui mod de funcționare,
observăm că de fiecare dată, depășim firea noastră lumească - de care
suntem dependenți, potrivit rămășițelor memoriale ale trecutului, ce
năvălesc în eternul „Acum” - prezent, viu, activ și înnoitor.

Acest trecut ne arată, de fapt, ceea ce am greșit noi altădată prin
încălcarea Legii Universale, care guvernează și conduce întregul
Necuprins.

Efectele pe care le întâmpinăm în această existență, ca vehiculate
de scurgerea Vieții, sunt consecințele cauzelor determinate de noi în
trecut, pe fondul propriei ignoranțe și al fricii inerente nivelului
respectiv. Acceptarea necondiționată a acestor efecte, face ca ele să
dispară, fără să producă traume psiho-somatice. În acest context,
acceptarea înseamnă și Iubire trăitoare prin Ea însăși. Dacă
funcționăm în mod insistent la acest nivel de înțelegere - binele și răul

apreciate, conștient sau inconștient, la nivel de știutor, acest știutor își pierde însemnătatea. Și, de fiecare dată, ne întâlnim cu Realitatea devenirii, în care ne contopim formând un întreg unitar, în eternă creație pe clipe în derulare permanentă.

În final, structura egocentrică se dezagregă și, ca ființă eliberată, trăim în contact nemijlocit cu Marele Mister al Viului, în veșnica Lui desfășurare pe momente creatoare. În această fericită ipostază conștientizăm că, prin actuala reîncarnare, am împlinit Legea Cauzală a Universului. Întâmpinarea corectă a efectelor anulează în mod implicit și cauzele ale căror autor incontestabil, am fost.

Numai trăind la acest nivel de întâlnire cu Ceea ce Nu Suntem - adică, trecutul nostru perimat - realizăm Sinele nostru Dumnezeuiesc ca Eternă Existență, unde toate câte există se întâlnesc în Unicitatea întregului, ca Perfecțiune veșnic înnoitoare.

18. CREATOR ȘI CREATURĂ

Am fost educați greșit de concepte încălcite,
Căroră le-am dat crezare, prin credințe însușite,
Ca fiind operă divină, dată lumii spre-ndreptare,
Sub formă de mituri, legende, văduvite de lumină și valoare.

În Eternul Necuprins nu-i decât o Energie,
Evidentă prin Ea însăși, ca firească armonie,
Numită și Dumnezeu - Creator a Tot și Toate
Văzute și nevăzute, ca certă Realitate.

Iar noi toți, făpturi umane, suntem chiar copiii Lui.
Deci, El - Tatăl - noi copii cu-nsușiri de dumnezei,
Orice altă definire e greșită din pornire,
De meschine minți umane, prin greșita lor gândire.

Legenda Adam și Eva e prin ea revelatoare,
Demonstrând un dumnezeu ca ființă răzbunătoare,
Condamnându-i pe cei doi, să devină muritori,
Atât ei și-ai lor urmași. Nefirești anticipări!

Ca sever judecător, el condamnă, răsplătește
După propria-i voință, ca și după cum gândește;
Iadul și focul cel veșnic - locul celor păcătoși;
Raiul, oferit în schimb, celor buni și credincioși.

Și, aceiași teologi, prin mîntea lor mărginită,
Au creat porunci și taine - făcătură-nchipuită,
Ca fiind de la Dumnezeu, cu îndemnuri de urmare,
Prevăzute cu pedepse în caz de neascultare.

În fapt, toate demonstrează dispreț și dezamăgire
Față de Eternitate, manifestă ca Iubire,
Și de Tatăl Creator, pentru ființele-ntrupate
Ca măreață împlinire de Sacră Divinitate.

Vremurile cer schimbări, măsluirea să dispară,
Cu mîntea deficitară, egoistă și precară,
Lăsând loc Realității - Puritate fără margini
Prin ea însăși sfințitoare și desprinsă de imagini!

Întreaga noastră educație moral-spirituală, bazată pe concepte și diverse crezuri încălcite, se dovedește prin ea însăși ca fiind total greșită. Nu vă grăbiți cu aprecierea, potrivit căreia educația dumneavoastră ar fi altfel decât a celorlalți semeni. Ci, mai degrabă intrați înăuntrul propriei ființe și veți vedea imediat modul personal de funcționare! Apoi, priviți mediul înconjurător și înarmați cu un pic de cinste și obiectivitate, veți descoperi singuri că religiile și conceptele de viață, care stau la temelia educației noastre, ca fapte divine, sunt derutante și contradictorii. Toate acestea în loc să unească oamenii, ca fapte create de către aceeași Divinitate, îi desparte punându-i adesea în conflict, datorită unor formulări seci și insipide, care nu duc nicăieri.

În Eternul Necuprins nu există decât o Unică Energie, evidentă și trăitoare prin Ea însăși, numită și Dumnezeu, Creator a toate câte există văzute și nevăzute. Iar noi, oamenii, suntem copii Lui, având cu toții aceleași însușiri, precum Tatăl Ceresc. Oricare alt concept, privitor la relația Dumnezeu și om nu poate fi decât greșit.

În acest sens amintim legenda Adam și Eva, în care Dumnezeu este descris ca entitate răzbunătoare, condamnând perechea primordială, ca și urmașii ei pentru că i-au încălcat porunca dată de-a nu consuma fructe din Pomul cunoașterii.

La fel este apreciat ca sever judecător, care condamnă și răsplătește, oferind, ca loc de ispășire pentru greșeli și păcate, focul veșnic al iadului; iar pentru cei buni și credincioși - drept recompensă raiul și fericirea.

Aceiași teologi, cu mîntea lor imaginativă și egocentric interesată, au creat porunci, dogme și ritualuri, ca fiind impuse de către Dumnezeu,

însoțite de îndemnuri categorice de urmare și prevăzute cu sancțiuni severe, în caz de neascultare.

- Toate acestea demonstrează dezamăgire și dispreț totodată față de Sublimul Creator, manifest ca infinită Bunătate și nețărmurită Iubire. Cum ar putea oare Tatăl să se răzbune asupra Lui însuși, reprezentat prin copii desprinși din Corpul propriei Sale Ființe?

Stadiul de evoluție morală și spirituală de pe această planetă solicită - chiar obligă - religiile să-și corecteze viziunea limitată despre Divinitate, pe care au moștenit-o pe calea legendelor și miturilor, ce vin din negura vremurilor.

Adevărul Absolut nu poate fi abordat, explicat și întreținut cu ajutorul acumulărilor memoriale ale minții cunoscătoare prin natura ei relativă și precară. Tiparele conceptuale în care teologii - în mod voluntar, vizând interese meschine - închid și limitează orizonturile infinite ale Sublimului, să fie destrămate, pentru a permite Energiei sfînșitoare să-și îndeplinească rolul de creație prin Iubire, Frumusețe, Bunătate și Bucurie nelimitată.

„Cunoașterea de sine” oferă infinite posibilități de deschidere către Marele Mister al Vieții și de contopire a fiecărui pământean cu Adevărata Divinitate, aflată în interiorul ființei proprii, care ne conduce prin impulsuri intuitive. Religia Iubirii, pe care mesagerul divin Isus Cristos a încercat să o ofere pământenilor, aici își are izvorul. Numai intrând în Împărăția Cerurilor, aflată în interiorul fiecărei ființe umane, vom descoperi Adevărul Absolut, care ne va dărui adevărata eliberare și sfințenie, necontaminate de către proiecțiile imaginative și derutante ale minții, condiționată tempo-spațial.

19. CREATORUL DIN INTERIOR

Împărăția Cerească, existentă-n noi toți - un fapt cert revelator
Dăruit din veșnicie, ca suport și alinare unui real Creator.
Așadar, toți pământenii avem aceeași dotare
Care, practic, ne obligă s-O punem în aplicare.

Când trăim interior, drept Suflet conducător,
Ne comportăm ca atare, înțelept sfătuitor;
Pentru minte, ca și trup, cu îndemnuri potrivite
Și bună colaborare - toate trei complet unite.

Trinitatea-n Uniune este prin Ea sfînșitoare,
Cu efecte similare și-n lumea-înconjurătoare.

În acest context Viața e constantă bucurie,
Fiindcă întregul ce-O-întâlnește, e-n perfectă armonie.

Astfel omul cel complet, de trecut independent,
Are acces la noul Vieții din fiecare moment,
Iar frecvența contopire – om și Viață-n derulare,
Însumează Adevărul ca Esență creatoare.

Să nu rămânem la vorbe, fiindcă sunt înșelătoare,
Amăgitor tot știutul – drept suport ca-nfatuare
Și obstacol permanent în „Cunoașterea de sine”,
Prilej sigur de aflarea Naturii noastre Divine.

Atenția folosită ca instrument la-ntâlnire,
Drept aducere aminte, privind Sacra contopire;
Este absolut utilă. Efectele o confirmă,
De la o clipă la alta, prin constantă prospețime.

Aflați „Aici și Acum”, în repaus sau mișcare,
Să ne urmărim frecvent dacă suntem în creare,
Ca factor conducător – Stăpân și îndrumător
Al întregii existențe încontinuu înnoitor.

Doar așa-mplinim destinul de făpturi reîncarnate,
Coborâte pe Pământ de-a fi mereu recreate;
Creatorul fiind prezent, numai în interior.
Cât mai des deci înăuntru! Nu hoinar – exterior!

Împărăția Cerurilor despre care amintea Isus Cristos, se află în interiorul fiecărei făpturi umane, Ea fiind dăruită de la început de către Divinitatea Creatoare. Iar această sfântă dotare ne obligă să ne folosim de ea în scopul în care ne-a fost oferită. Când Sufletul nostru se află în interior, El este stăpânul incontestabil al întregii făpturi și funcționează ca înțelept conducător, îndrumând atât mintea, cât și corpul.

În această ipostază funcționăm, de fapt, la nivelul dimensiunii Sublimului, în care trinitatea devine Unime în comuniune perfectă cu Marele Creator. Numai funcționând în acest fel, avem acces clipă de clipă la tainele Vieții aflată în perpetuă mișcare, cu efecte înnoitoare, progresiv evolutive.

Așadar, noi și Viața în perfectă contopire realizăm, prin trăire, Adevărul Absolut în eterna Lui creație. Dar să nu ne mulțumim doar

cu înțelegerea intelectuală a Adevărului, ca idee sau concept. Cuvintele prin însăși natura lor sunt înșelătoare. Iar amăgirea, determinată și întreținută de știut, atrage, cu sau fără voia noastră, părerea bună despre noi sau înfatuarea, care constituie, realmente, un veritabil obstacol la cunoașterea Naturii noastre Divine.

Înțelepciunea se concretizează numai prin cunoaștere aplicată, adică trăită ca experiență. În acest sens, noi, ca un întreg funcțional, cu ajutorul Atenției lucide întâmpinăm tot ceea ce ne scoate în cale scurgerea normală a Vieții, în eterna Ei desfășurare.

Această modalitate de întâmpinare a Vieții - noi, ca întreg funcțional, proaspăt de la o clipă la alta - determină dizolvarea structurii omului vechi, care ne-a adus la reîncarnare, pe fondul reziduurilor ancestrale. Momentul „Acum și Aici” este clipa în care ne întâlnim cu trecutul, adus la suprafața conștiinței sub formă de efecte emoționale. Întâmpinarea corectă a acestora, conduce la destrămarea lor, împreună cu cauzele susținătoare. În acest fel ne împlinim destinul ca ființă nouă, în continuă recreare, Creatorul fiind totdeauna în interiorul nostru, conștient și independent - în permanență înnoire, urmărind întoarcerea la Sursa Surselor, adică la Sânul Marelui și Unicului Creator.

20. CREAȚIA PRIN GÂNDIRE ȘI PRIN „A FI”

Creația prin gândire este o formulă-înceată:

Vezi un gând, alege un altul de nuanță elevată,
Și așa ... din treaptă-n ... treaptă, urci mereu, neconținut,
Selecția folosită prin voință și efort înspre Sinele dorit,

Natura noastră Divină, liberă, independentă
Și necum de timp formată - cumva condiționată.
O astfel de practicare cere timp, multă-încordare,
Uitarea și amăgirea vin adesea pe cărare,

Care întârzie finalul de trăire creatoare,
Încă-n plus e plictiseală și-o anume îngrijorare,
Când nu se ivesc efecte, care dau încredințări,
Că drumul ce îl parcurgem, ne oferă asigurări,

De-mplinire sacrosantă - adică Divinitate.
Toate astea laolaltă însumate
Ne prilejuiesc momente de reflecție profundă,
De-a alege altă cale. Timpul redus la secundă!

Practic, asta e cărarea dreaptă a „Cunoașterii de sine”,
Meditație în mers – permanentă prospețime,
Rezemată pe „A Fi” – stare de Pură Conștiință,
Când „ego”-ul complet tace cu întreaga-i neputință.

Atenția folosită, ca instrument permanent,
De-a ne întâlni cu noi, în fiecare moment;
Nimic nu se urmărește! Nu e nici o așteptare!
Devenim spontan întreg, într-o singură suflare!

Și ca-întreg în Uniune cu Imensul Necuprins,
Suntem Fii de Dumnezeu – prin El infinit extinși.
Creator și Creatură contopite laolaltă,
Construiesc o lume nouă pe cărarea minunată!

Pe drumul desăvârșirii noastre spirituale, cunoaștem două metode de creare a propriului Sine. În primul rând, folosim gândirea, urcând prin selecție de la un gând la altul în funcție de finețea sau subtilitatea apreciate de noi, ca experiență imediată. În acest context, folosim imaginația, voința și efortul îndreptate spre Sinele dorit.

O asemenea practicare cere timp, multă încordare psihologică și somatică, fiind, prin însăși natura ei, anevoioasă. Uitarea și plictiseala, ca stări inerente acestui experiment, le întâlnim adesea pe această cărare, ele întârziind finalul avut tot timpul în vedere ca ideal de atins. De asemenea se mai întâlnesc în cale: neîncrederea și o anume îngrijorare că nu vom izbuti să ne realizăm scopul spiritual anticipat. Se întâmplă astfel, întrucât nu se ivesc efecte imediate, care să ne încurajeze și impulsioneze înaintarea spre descoperirea Divinității, existente în noi.

Toate aceste piedici și inconveniente, adunate laolaltă, ne îndeamnă în mod firesc și legitim să reflectăm la o altă cale, mai rapidă, sigură și eficientă. Aceasta este a doua cale, care se realizează într-un timp record, redus la secundă. Este vorba de „Cunoașterea de sine”, realizată cu ajutorul Atenției-Lumină, folosită ca unic instrument cu eficiență sigură, de necontestat, la întâlnirea cu reacțiile minții. Simplitatea întâlnirii dizolvă instantaneu întregul fond mintal, iar în „golul psihic”, astfel realizat, suntem stare de „A Fi” „Acum și Aici” sau stare de Pură Conștiință. În acest context, am devenit un întreg funcțional în Uniune cu Sublimul Creator. De-acum, aflați în dimensiunea Absolutului, realizăm deci Natura Reală a ființei noastre, ca Fiu de Dumnezeu, care se învederează ca Iubire necondiționată, ce transformă ins și colectivitate prin forța Sa sfințitoare.

21. DE CE PREOCUPAT DE EU

În întregul Univers nu-i decât o Energie,
Numită și Dumnezeu, drept perfectă armonie,
Manifestă ca Iubire, Bunătate infinită,
Imposibil de cuprins cu mintea cea mărginită!

Prin extins Imensitate, Ea-i, de fapt, și Neclintire;
Dar, înăuntru mișcare - prin momente în creare;
Ca Realitate certă, singură Se definește
În oricare creatură, ce cu Sine se-ntâlnește!

În acest Interior și noi ființele-ntrupate
Ne-ncadrăm ca locatari, cu-ale noastre minți deșarte;
Trăind la acest nivel ne-apreciem: corp și minte,
Existențe trecătoare, ca „ego”-uri mărginite.

În acest fel socotit, „eu și-al meu” apreciat,
A structurat fondul psihic - egoismul consacrat;
Tot climatul de pe Terra, astfel se învederează
Cu efecte pe măsură, care totul degradează.

Rătăcim de multă vreme, prin imbolduri aberante,
Determinate de crezuri și-nvățăături derutante,
În conflict cu noi și lumea, chiar războaie sângeroase,
Motivate-n chip emfatic de mințile nemintoase!

E timpul să ne trezim la un alt gen de ființare
Și „Cunoașterea de sine”, cu puteri transformatoare,
Ce ne-ajută să golim - fără vreo dificultate,
Poverile ancestrale - prin timp, spațiu - înregistrate.

Cu Atenția lucidă doar privim și ascultăm
Mecanicitatea minții - cum, de fapt, reacționăm.
Astfel de-ntâlniri destramă și golesc - în mod constant
Toată condiționarea - „egou” șubred, poluant.

Fără „ego”, falsul „sine”, ne manifestăm Iubire
Cu-nsușiri transformatoare - trăitor și omenire,
Fiindcă noi și-ntreaga lume suntem chiar Divinitate,
Astfel destinu-mplinit prin ființare laolaltă.

În Imensul Necuprins nu există decât o Unică Energie, numită de către oameni în multe feluri, care se manifestă ca Iubire, Frumusețe, Bunătate și Armonie desăvârșită. Extinderea Sa infinită îi dă și calitatea de Neclintire, întrucât nu are limite în exterior. Iar în interior Ea este veșnic mișcătoare și cuprinde tot ceea ce există în această Imensitate ca Realitate, pe care o numim Cosmosul fizic - văzut și nevăzut cu ajutorul organelor noastre de simțire.

Din acest Interior facem și noi parte, drept creaturi fizice. Trăind la acest nivel ne apreciem ca „ego”-uri mărginite, formate dintr-un trup material și o minte mărginită tempo-spațial. În această postură dispunem de o existență trecătoare. Și tot ceea ce facem, afirmăm sau gândim la acest nivel, se concretizează în atitudini egocentrice, reze-mate pe „eu”, ca interes subiectiv, pur personal. Pornind de la aceste atitudini individuale, s-a creat fondul intelectual care alimentează în continuare climatul relațiilor interumane.

Așadar, noi, fiecare în parte, într-o măsură mai mult sau mai puțin însemnată, suntem răspunzători de tot ceea ce se întâmplă pe suprafața planetei Pământ. Pentru confirmarea acestei realități nu este nevoie să recurgem la nici un specialist în domeniul respectiv. Efectele determinate de comportările pământenilor sunt atât de grăitoare, prin ele însele, încât ne scutesc de orice alte comentarii.

Rătăcim de prea multă vreme, dominați de imbolduri aberante, determinate de diferite crezuri religioase și alte concepte derutante, privind abordarea Vieții. Din cauza unei educații greșite, transmisă de la o generație la alta, ne aflăm în mod frecvent în conflict cu noi înșine, ca și cu restul lumii. Pace cu adevărat pe Pământ nu a existat niciodată. Am învățat prea puțin - sau chiar deloc - din experiențele dureroase ale înaintașilor noștri.

Purtați de furtunile haosului mental, călătorim de prea mult timp în derivă pe meandrele unei vieți puțin înțelese. Este timpul să ne trezim și să încercăm o nouă modalitate de a privi întreaga existență de ființe întrupate.

În viziunea unui alt mod de trăire, „Cunoașterea de sine” ne stă la îndemână, ea fiind acceptabilă, ca înțelegere și aplicare, tuturor, indiferent de pregătirea intelectuală respectivă. Prin cunoaștere am aflat deci că scopul real al întrupării noastre este acela de a goli vasul conștiinței de acumulările reziduale ale trecutului de ființe incarnate - ca greșeli și păcate - efecte ale necunoașterii și ignoranței comportamentale. Și toate acestea singure apar ca reacții mecanice ale minții la contactul cu mișcarea permanentă a Vieții.

Cunoscând toate aceste amănunte, iată, în continuare, ceea ce este de pus în aplicare ca experiență directă: Cu ajutorul Atenției lucide și dezinteresate întâmpinăm, pur și simplu, aceste reacții, ca martor sau simplu observator, fără să așteptăm ceva în schimb. Simplitatea întâlnirii dizolvă, destramă, spulberă efectiv și instantaneu, toate aceste deversări ale mintalului. De fapt, aceste apariții haotice pe ecranul conștiinței reprezintă fondul susținător al „ego”-ului care, întâmpinat – așa cum am precizat mai sus – se împrășteie, diminuându-i în aceeași măsură autoritatea funcțională. Iar într-o bună zi – totul depinde de râvna practicantului – structura acestui „sine personal” se fisurează și își pierde energiile susținătoare. Acesta este fericitul fenomen al Eliberării sau Iluminării.

În continuare, ne vom manifesta ca iubire creatoare sau Divinitate în acțiune creatoare pe clipe în desfășurare. Starea lui „A Fi Aici și Acum” se realizează fulgerător, prin transcendere din dimensiunea relativului în dimensiunea Absolutului. Un astfel de trăitor influențează în mod benefic întregul climat al planetei, ca și al cosmosului fizic, în general.

22. DECONECTAREA DE LEGENDE ȘI MITURI

Multe mii și mii de ani din Veșnicie trecură,
De când Scânteia Divină, ajunsă în om matură,
Corp și minte elevate, au dat forma actuală.
Totuși, calea-i încă lungă spre-implinirea ideală,

Drumul spre întors Acasă în Corpul Divinității
Cere multă insistență; Schimbarea mentalității
De „ego”-uri posedate de lumesc și-nchipuire,
False sensuri comportării, impuse de amăgire.

Ne-am născut și am crescut influențați de legende,
Atât binele și răul tradus doar prin ce se vede,
De omul încătușat de-a lui condiționare,
Imprimată-n mod mecanic, prin constanta repetare,

De valori închipuite, ce ne stăpânesc frecvent,
Prin reacții posesive. Noi de ele dependenți!
Vedeți oare, ca și mine, care-ncerc să demonstrez,
Trăind în aceeași clipă: cu ce spun și ce creez?

Deconectarea de vechi: experiențe anterioare,
Este cheia ce deschide uși din spații trecătoare,
Spre Eterna împărăție și misterele divine,
De unde cândva-am purces în tainica misiune,

De-a ajuta omenirea – frații neajutorați,
Înglodați în mazăga lumii – fiind de ea încătușați.
Asta-i reala menire a oricărui trăitor,
De-a oferi ajutorul: benevol și iubitor.

Tot ce aflați vă obligă să puneți în aplicare,
Depinde de fiecare și de propria-nclinare,
Fie de-a continua vechiul mit, de iluzii copleșit,
Fie ca descătușat – complet liber, fericit.

Întâlnind pe Cel Ce Sunteți – Omul cel adevărat,
Prin el sincer, drept, cinstit - de „egou” eliberat;
Totul se desăvârșește pe clipe-n desfășurare,
Se moare pentru trecut și-nviază cu ce-apare!

Ritmul Vieții vă obligă la o astfel de-ntâlnire;
Să-i plinim solicitarea, desprinși de inchipuire.
Renunțați la rătăcire! Urmați aceste-îndrumări
Pentru propriul interes, cu înalte estimări!

Dumnezeu după ce a creat Universul fizic, s-a împărțit pe Sine în
infinite părțile pe care apoi, le-a trimis în lumea materiei. O dată cu
trimiterea acestor Particule Divine, li s-a dat și uitarea a ceea ce, de
fapt, sunt, în scopul ca prin ele însele, să-și creeze propriul Sine, ca
merit al propriilor experiențe.

Iar de atunci au trecut un număr imens de mii de ani, până ce prin
înelungatul proces al evoluției, micuțele Scântei – după ce au parcurs
cele trei regnuri din lumea universului fizic – au ajuns la stadiul de
făpturi umane. Acum, aflate în noi ca „ego”-uri, aceste Scântei, adică
Natura noastră Divină, mai are încă de călătorit până la revenirea în
Corpul lui Dumnezeu, ca împlinire a ciclului, programat încă de la
începutul coborârii în materie.

Deși suntem ființa cea mai evoluată de pe suprafața acestei planete,
totuși noi încă nu am ajuns să ne descoperim Cine Suntem în realitate
și să trăim experiența propriului Sine. Deoarece educația greșită,
transmisă de la o generație la alta, ne-a împiedicat să cunoaștem

Adevărul. De fapt, noi suntem produsul unor legende și mituri, care provin din trecutul întunecos al existenței omului pe această planetă.

Condiționați psihic și memorial de către acest trecut nebulos, toată educația noastră morală și spirituală este fundamentată pe frică și dependență, manifestându-ne ca reali prizonieri în fața unei Vieți neînțelese. Ieșirea din acest impas o putem realiza fiecare îns în parte, prin „Cunoașterea directă”, realizată în mod spontan prin integritatea ființei – corp, minte și Suflet – un întreg funcțional. În această structură de om integral, ne întâlnim cu reacțiile minții, așa cum năvălesc ele, determinate de mobilitatea Viului în eterna Lui curgere. Dizolvarea acestor reacții – care nu sunt altceva decât umbre ale unui trecut trăit cândva, ca experiență – ne oferă deschideri instantanee către Eternitatea cu care ne contopim pe clipe în desfășurare. În acele minunate momente, Divinitatea din noi, în perfectă Uniune cu Dumnezeu, realizează omul nou ca Iubire necondiționată.

Tăcerea, pacea sufletului, independența, spontan realizate, reprezintă cheia desprinderii de ceea ce este trecător și înaintarea rapidă pe calea de întoarcere în Sânul Divinității.

Tot ceea ce aflăm ca idee sau concept privitor la rostul adevărat al ființei întrupate, ne obligă să trecem degrabă la punerea în practică. Experiența personală fiind temelia care prilejuiește demolarea omului vechi, ignorant și imaginativ și ne revelează adevărata făptură divină caracterizată ca bucurie, Dragoste, onestitate, potențialitate infinită și fericire fără margini.

Experimentul constă în a muri pentru trecut și a învia ca întreg nou, proaspăt pe parcursul aceluiași clipe. Viața, care este Dumnezeu în acțiune creatoare, ne solicită să realizăm această fulgerătoare deconectare de vechi și conectarea de nouitatea Viului, care se derulează ca noutate permanentă. Aplicarea corectă a „Cunoașterii directe” ne oferă, încă de la început, rezultate vizibile, evidente și încurajatoare de autodepășire a condiției umane.

23. DEVENIREA FĂRĂ CONDIȚII

Așa cum funcționăm, ca minți seci – prin timp formate,
Necum laude aducem – nici un fel de-nsemnătate,
Fiindcă toată știința noastră este veche – perimată,
Iar Viața-i un continuu – clipe noi - însămânțate!

Sesizați nepotrivirea ce încerc s-o definesc,
Prin cuvinte adecvate, cât mai clar s-o lămuresc?

Înțelesu-adevărat nu-n simboluri se-ntâlnește,
Ci în profunzimea lor. Doar acolo se găsește!

Cu aceste precizări să vedem Sacra-împlinire,
Adică a ființei proprii, manifestă ca Iubire,
Fără de condițiuni - impuneri anticipate,
Scop, ideal de atins, prin sensuri imaginate.

Ne-ntâlnim cu ființa noastră - stare de Pură Conștiință
Văzând, practic, ce nu-i Ea - incompleta neputință;
Și Atenția e laser, care curăță, topește,
Fără alte intervenții - ce-n conștient se ivește.

Iar în „vidul psihologic” - pace, ordine deplină,
Absolutul ne atrage în Măreția Divină.
Și, de-acum - Una cu El - trăim clipe-înălțătoare
De Iubire, Frumusețe - Puritate sfînșitoare.

Astfel de clipe trăite conduc la Eliberare
Din condiția lumească, ca o binecuvântare;
De fapt, totul s-a-ntâmplat fără efort, siluire
Doar văzând făloasa mințe și a ei închipuire.

Numai murind și-nviind cu clipele-n derulare
Trăim cu adevărat noul ca evoluare;
De-asta suntem pe Pământ - să golim tot conținutul,
Ce ne ține prizonieri - prin închipuiri - știutul!

Titlul temei ne sugerează în mod indirect, să luăm contact cu
mințea noastră, pentru a-i sesiza modul condiționat de funcționare.
Simpla conștientizare ne arată în mod evident, că ne aflăm în fața
unor acumulări memoriale vechi, perimate, care încearcă să cuprindă
și să înțeleagă noutatea permanentă a Viului în eterna Lui desfășurare
pe clipe innoitoare. Cuvintele care năvălesc în prezent, sunt doar
simple simboluri și nu realități evidente prin ele însele. Așadar, la
întâlnirea cu noutatea Vieții, cuvintele constituite un veritabil obstacol.
Iar folosirea lor, ca instrumente de apreciere, evaluare sau analiză și
concluzionare, nu fac altceva decât să definească, prin neînțeles, ceea
ce este nou, viu și în permanență schimbare.

Văzând toate acestea, realizăm cu ajutorul Atenției-Lumină doar
starea de „A FI ACUM și AICI”. Iar întâlnirea fulgărătoare cu clipa

face ca gândirea să tacă și, în „golul psihic” - astfel survenit - noi realizăm spontan Unimea cu Infinitul. În acea clipă Natura noastră Divină este în contact direct cu Adevărul Absolut.

Frecvența unor asemenea clipe produce efecte aidoma laserului care curăță, dizolvă, topește tot ceea ce întâlnește în cale. De fapt, flacăra Atenției, prin simpla Ei prezență, realizează opera de purificare a reacțiilor automate, ale insului prizonier al trecutului. De fiecare dată, în „golul psihologic” apare Iubirea necondiționată, adică Natura noastră Divină, care curăță, transformă, prin simpla Ei prezență, omul vechi, creație a timpului.

Prin urmare, devenirea sau evoluția noastră spirituală se realizează în acest mod, fără condiții sau anticipări indicatoare, ca scop, interes sau ideal de împlinit. „Vidul psihologic”, pacea, armonia interioară, starea de totală independență se împlinesc deodată, în care activitatea minții lipsește cu desăvârșire.

În acele momente de golire permanentă a vasului conștiinței, se înregistrează concomitent diluarea autorității „ego”-ului. Iar, în final, întreaga lui structură se prăbușește, operația fiind denumită Eliberare. Acest fenomen apare ca absolută surpriză. Din acea clipă, fericitul trăitor se desprinde - fără voia sa - de credința religioasă, concepte filozofice, metode și orice alte practici ce, eventual, i-au condiționat activitățile mintale. Toate acestea devin de-acum cu totul inutile, întrucât el abordează Viața din starea de „A Fi”, ca Divinitate trăitoare care îl conduce prin impulsuri intuitive, sfătuindu-l ce ar trebui să facă și să aibă în desfășurarea existenței sale, legată de corpul fizic.

24. EGALITATEA CU DUMNEZEU

De ce pui la îndoială titlul temei anunțat?!
Asta denotă trecutul, că ești condiționat,
De ce-a spus unul sau altul - ca structuri imagine,
Că noi am fi altceva, decât Ființe Creatoare!

Noi suntem chiar Dumnezeu, când vedem propriul „egou”,
Care, practic, se destramă cu tot conținutul său;
El fiind, de fapt, amăgire, nicidecum Realitate,
Ce se cere întâmpinată cu vădita simplitate.

Când dispare îngustul „sine”, fără nici o împotrivire,
Noi și Universul - Una - în perfectă contopire;
Acesta-i rostu-încarnării - să golim vasul conștiinței
De conținutul hidos, însumat din neștiință.

Nu-i nici o dificultate – drept succes realizat,
Smerenia-i veșnic măsura de-a ști ce-i adevărat
În întreaga existență de fapteuri încorporate,
Venite c-un singur scop – drept structuri realizate.

Uniunea cu CE ESTE, Adevărul Absolut
Se împlinește spontan, văzând întregul trecut,
Învederat prin imagini, ceva vechi și perimat,
Nicidecum Realitate – ca prezent și-adevărat.

În această conjunctură, „ego”-ul complet dispare;
Și, de-acum, complet smeriți, suntem făpturi creatoare,
Construind o altă lume de-Adevăr, cinste, iubire;
Noi, în fiecare moment, fiind această împlinire.

Frecvența acestor clipe va conduce, în final,
La Eliberarea ființei de fondul său ireal,
Bazat pe acumulări ca „egou” împătimit,
Ce-și arogă importanță pe-al său știut învechit.

Din clipa eliberării, starea de Divinitate
Devine obișnuință, ca certă Realitate;
Nici un fel de diferențe între insul întrupat
Și constanta împlinire cu Sublimu-îngemănat.

Vă surprinde, cumva, afirmația categorică drept cuprins al acestei teme? Unii s-ar putea să o considere chiar blasfemie! Alții, să o eticheteze ca inspirație venită din partea fictivului diavol! Nimic din toate acestea! Educația greșită, care perpetuează din vremuri foarte îndepărtate, de la o generație la alta, ne-a prezentat Divinul Părinte ca separat de noi, copiii Săi. Diferitele concepte sau idei, potrivit cărora Creatorul ar fi distinct de creaturile Sale, provine de la necunoașterea Naturii Divine a ființei umane. Și, atâta vreme cât vom funcționa la nivel de „sine personal”, deci structură relativă, prin excelență ego-centristă, nu vom putea înțelege relația Om și Divinitate.

„Eu și Tatăl – Una Sunt” susținea Isus Cristos în fața apostolilor săi. Și un alt citat: „Eu în voi și voi în Mine”! Nu vă sunt oare suficiente aceste citate?! Divinul mesager a confirmat atât fraternitatea tuturor făpturilor umane, cât și paternitatea noastră divină. Dar, să nu ne mulțumim cu jumătăți de măsură și să extindem investigația până la completa elucidare a problemei respective.

Așa cum arătam anterior, noi, ca ființe condiționate de patina timpului, vedem lucrurile în mod distorsionat. Adevărul este apreciat iluzie, iar iluzia considerată ca certă realitate. Or, ca să corectăm această evidentă răsturnare de valori, nu avem altceva de făcut decât să destrămăm fictivul „sine personal”. În acest sens „Cunoașterea directă” ne ajută să descoperim fondul spiritual al naturii noastre de ființe întrupate.

Așadar, cu ajutorul Atenției-Lumină, întâmpinăm în chip global și dezinteresat, întregul câmp al conștiinței de suprafață, cu toate aparițiile sale din acel moment. Toate acestea, prin simpla lor demascare, dispar în mod fulgerător. Iar, în „golul psihologic”, astfel creat, noi realizăm starea de „A Fi” sau starea de Pură Conștiință, în care „ego”-ul lipsește cu desăvârșire. Din această clipă de Unime se înfăptuiește Unitatea cu Absolutul sau Eterna Energie Cosmică. Astfel ni se revelează că Esența ființei noastre și Dumnezeu sunt asemănătoare, perfect identice și prin simpla manifestare ca iubire necondiționată.

Să recapitulăm deci: în clipa în care fictivul nostru „sine” dispăre, în pacea și armonia interioară, obținută de la sine, treimea - corp, minte și Suflet - devine Unitate funcțională ca iubire, Frumusețe, Bunătate și Fericire fără margini. În acest context, se produce transcendența noastră din lumea finită în Imensitatea Infinitului, când, de fapt, noi și Tatăl Ceresc - Una Suntem.

Asemenea clipe pot fi întâlnite de către orice trăitor al experienței „Cunoașterii directe” a sinelui individual. Frecvența unor astfel de clipe va conduce, în final, la fenomenul surpriză: Eliberarea sau Iluminarea. În cazul fericit al Eliberării, acest mod de întâmpinare a Vieții devine stare permanentă de creație și recreație, pe fundalul Iubirii, ca forță benefic transformatoare.

25. „EGO”-UL

Pe parcurs de trei decenii, prin scris, ca și prin rostire,
Mi-am batjocorit „ego”-ul cu diverse-învinuiri,
Acuzându-l pe dovezi, de tragedia umană,
Evidentă-n lumea toată, cum pe sine se destramă.

Construit pe „eu și-al meu” - ca excesiv egoism,
Doar pe el se prețuiește - un aberant conformism;
Astfel, l-am văzut mereu prin „Cunoașterea de sine”,
Realizată direct cu „A Fi” în Uniune.

Cale dreaptă, cale fulger – fără gândire-implinită
Și-n mers cu Iluminarea, deci, cu lumea Infinită,
„Ego”-ul s-a-mprăștiat – tot mai mult rarefiat;
Azi, fiind amintire vagă, ca ceva îndepărtat.

Corpul, mintea și Sufletul – incluse ca trinitate
Se manifestă frecvent – fără efort – Unitate,
În conjunctură cu Viața în a Ei desfășurare:
Noutate, prospețime pe clipe înnoitoare.

Astfel de-ntâlniri consacră ființa ca Divinitate,
Frumusețe fără seamăn și eternă Bunătate,
Ca și Iubire supremă și Fericire-nsumate,
Fără de condițiuni – anticipări programate.

Dar, să revenim la „ego” - în lumea sa mărginită.
Are și el rostul lui – ca energie finită,
Care bine antrenată, dă efecte însemnate
Prin voința insistentă, multe lucruri transformate;

Energia folosită chiar pentru-însănătoșire,
Vindecări miraculoase – socotite de gândire,
Deși nu-s decât o seamă de auto-echilibrări
Între diverse-învelișuri – ca optime ajustări.

Când e folosit „ego”-ul – el ființează prin gândire,
Forma iluzionistă - searbădă închipuire.
Și-n final, tot împlinirea prin „A Fi” „Acum” prezent
Va desăvârși trăirea stării de independent.

Pe parcursul a trei decenii, în care am scris și comentat despre practicarea „Cunoașterii de sine”, am criticat în mod sever, fără nici un fel de menajamente, această alcătuire fictivă, numită „eu personal” sau „egou”. Uneori, am fost chiar dur și batjocoritor, pentru a nu prilejui nici un fel de ambiguitate, pentru cititorul interesat de propria redresare morală și spirituală.

Urmărind cu perseverență această linie de conduită, i-am demascat, fără nici un fel de cruțare: egoismul, sălbăticia, ambiția, aroganța, invidia, teama și ura, care creează, întreține și amplifică întregul haos existent pe suprafața întregii planete. Prezent, prin manifestări evidente sau cât mai bine cunoscute sub diverse măști înșelătoare,

derutante, el acționează fără încetare la toate nivelurile sociale. În lumea selectă a intelectualilor, ca și în straturile oamenilor obișnuiți. La nivelul politicienilor minciuna și prefăcătoria au căpătat nuanțe de înaltă subtilitate, sub numele găunos de diplomatie.

În lumea diverselor credințe religioase, același „egou” îl găsim ascuns și bine antrenat sub masca fariseismului, care își arogă importanță de știutor al tainelor, privind pe Marele Creator.

La fel de des îl întâlnim și în sânul familiei, unde fiecare ins își urmărește cu îndârjire, propriul interes, dând naștere, nu de puține ori, la conflicte cu urmări adesea imprevizibile. Și, în sfârșit, întâlnim acest „egou”, în mod frecvent, manifestându-se și în noi înșine, sub formă de plăcere sau neplăcere, la confruntarea cu permanentele surprize oferite de către Viață, în eterna Ei mobilitate.

Lupta dărză dusă împotriva manifestărilor lui nu face altceva decât să-i întrețină și mai mult autoritatea de conducător conștient sau inconștient. De fapt, el se sprijină pe acumulări intelectuale și reacționează prin automatisme psihologice, la întâlnirea cu noutatea Viului - surpriză de la o clipă la alta. Din această întâlnire a noului cu vechiul, rezultă întreaga confuzie și amărăciune sufletească.

Simpla conștientizare a acestei structuri imaginative conduce la destrămarea ei. Iar în „vidul psihologic”, astfel survenit, ni se revelează Natura noastră Divină, manifestă ca iubire necondiționată, care ne conduce prin impulsuri intuitive, pe calea evoluției spirituale.

Dar, să ne întoarcem la acest „egou” și să-l privim din altă perspectivă. Toate câte există în Imensul Necuprins își au rațiunea lor ca Divinitate sub alt aspect. Prin urmare, acest „egou”, ca energie limitată, mărginită, bine antrenat prin voință și eforturi insistente, el poate să producă pe plan fizic efecte benefic transformatoare. În acest sens, amintim cazuri de auto-vindecări sau vindecarea unei terțe persoane, prin folosirea energiei gândirii, care, prin natura ei, este o forță cu efecte transformatoare. Asemenea vindecări sunt apreciate adesea în mod greșit, ca miracole divine, deși nu este vorba decât de simple deblocări și echilibrări a energiilor din corpurile mai subtile, ce dinamizează natura fizică a ființei umane.

Pentru acești vindecători - indiferent sub ce denumire își practică indeletricierea - amintim că starea de „A Fi”, realizată fulgerător, fără nici un fel de efort, constituie un extraordinar moment de echilibrare a întregului suport psiho-somatic, urmat de efecte de vindecare, tot la fel de rapide. Numai practicarea corectă - începând de fiecare dată cu integritatea ființei, oferă aceste rezultate la care aspiră deopotrivă, operator și pacient.

26. ESTE CEVA DE ÎNVĂȚAT?

Ca să aflăm Cine Suntem - Omul ființa-adevărată
Oare-i ceva de făcut, de învățat - memorie mai bogată?
Să adunăm de prin cărți experiențe străine
Și prin imitări constante, să le-nsușim cât mai bine?

O asemeni-aventură e mișcare egoistă,
Demarată dintr-un centru - structură idealistă,
Care vrea să se-mplinească moral și spiritual
Dintr-un climat egocentric - neștiind ce e real.

Un „egou” ce se frământă să-și împlinească menirea,
De făptură întrupată - unind Viața și trăirea,
Încă de la început săvârșește o eroare,
Socotind că el, prin el, este forță sfințitoare.

Așadar, startul greșit, va fi dup-a lui măsură,
Legând și mai mult făptura prin a lui învățătură;
Căci ce posedăm - posedă - insul tot mai dependent
De ce știe, ce cunoaște - repetat în mod frecvent.

În noi toți se află-inscrisă Marea, Sfânta înțelepciune,
Care, practic, ne așteaptă să fim cu Ea-n Uniune;
Și Ea singură S-afirmă, când mintea noastră-i smerită.
Numai în acest context ființa noastră e-împlinită.

Un întreg funcțional în Uniune cu Toate
Câte-n Univers există - Reală Divinitate,
Ca Imensă Bunătate, Frumusețe și iubire,
Care toate adunate sunt la fel și Fericire.

Numai în tăcerea minții - Natura noastră Divină
Spontan ni se adresează prin a Ei înțelepciune,
Care ne conduce-n viață cu-ndemnuri revelatoare;
Și nu greșim niciodată, dacă le dăm ascultare.

În final, iată răspunsul privitor la învățat:
Nu-i nevoie de nimic - scop de-atins, acumulat
Pe drumul spiritual - proces de evoluare
Ș de-ntoarcere la Sursă, drept măreție, valoare.

Se privește și s-auscultă tot ce mintea deversează,
Prin reacții permanente, care pe ins degradează,
În ipostaza de martor, asistăm cum totul piere, se destramă,
Golind de acumulări „eu” și știința profană.

Atenția folosită ca instrument la-ntâlnire,
Care spulberă, dizolvă aberanta înlănțuire,
Ce ne ține prizonieri din vremuri îndepărtate,
Prin reziduuri ancestrale, zi de zi aglomerate.

Tema în cuprinsul ei, ca întrebare eliptic formulată, se referă desigur, la „Cunoașterea de sine”. Pentru a ne cunoaște Natura Reală a ființei noastre este oare nevoie să ne îmbogățim capacitatea intelectuală prin acumulări de cât mai multe cunoștințe? Este cumva imperios necesar să citim cărți scrise de simpli știutori sau de către trăitori, privitor la tema respectivă? Să ascultăm conferințe și predici rostite de psihanalisti sau teologi?

Această aventură, care se rezumă doar la acumulări de cunoștințe, de informații în domeniul respectiv, nu face altceva decât să dea amploare și mai mare „ego”-ului. Simplul știut conferă - conștient sau inconștient - importanță psihologică și o mai mare autoritate decizională a acestei ficțiuni asupra întregii ființe.

Fiecare inițiativă a acestui „eu” sau „sine personal”, pornește dintr-un centru de interese, care urmărește în perspectivă, o satisfacție pur personală, prin natura ei egoistă. Așadar, și experiențele personale, ca și acumulările de cunoștințe nu fac altceva decât să ne automatizeze și mai mult mintalul. Și tot ceea ce posedăm, în acest fel, ne posedă intelectual și emoțional, încât în fața Vieții ne comportăm ca veritabili handicapați, repetând la nesfârșit ceea ce știm și am învățat pe de rost din spusele altora.

Dependența noastră de aceste informații înregistrate memorial sau orice altceva, din afara ființei noastre, ne face cu adevărat prizonieri a toate acestea. Or, dominarea întregii ființe de către minte, care reprezintă doar o treime din întregul funcțional, ne demonstrează de la bun început, greșita abordare a Vieții, prin natura Ei prospețime înnoitoare de la o clipă la alta.

Confrunțați cu aceste inadvertențe, iarăși ne întrebăm: Ce ar trebui să facem sau să nu facem pentru a ne îndruma viața pe făgașul ei natural? Nu este ceva anume de făcut! Doar privim și ascultăm greșita funcționare a minții, la contactul ei cu Realitatea Existenței, fără să urmărim ceva ca anticipare sau să așteptăm vreun anume rezultat.

Simplitatea întâlnirii o împrăştie instantaneu, precum lumina care risipeşte întunericul, doar prin simpla sa prezenţă. Iar în „golul” care se instalează în mod natural, ne realizăm ca Unime – corp, minte şi Suflet – un Tot funcţional, în comuniune directă cu Marele Tot sau Adevărul Absolut.

Numai în tăcerea minţii smerite, noi toţi, ne unim cu Natura noastră Divină, care ne conduce înţelepţeşte prin impulsuri intuitive, ce nu greşeşte niciodată! Prin urmare, pe drumul desăvârşirii noastre morale-spirituale – drept proces al evoluţiei, nu avem nevoie să învăţăm ceva, ci doar să ne întâlnim cu ceea ce nu suntem noi. În cazul de faţă, mintea ştiutoare, ca fragment al întregului.

Dispariţia spontană a acesteia ne oferă ipostaza lui „A Fi”, în care realizăm un întreg funcţional în comuniune cu Divinitatea. Numai asemenea întâlniri ne vor conduce, în final, la Eliberarea fiinţei din capcanele minţii ignorante şi deficitare, ai cărei prizonieri suntem din trecutul nebulos al dezvoltării Vieţii pe această planetă.

27. EŞECUL

Cât timp vom acţiona ca „egou” prin timp format,
Viaţa-ntreagă-i o himeră - totul este bulversat;
Succesul, ca şi eşecul – relative şi precare,
Unul şi-altul se răstoarnă, schimbându-se fiecare.

Un anume avantaj, drept succes considerat,
Într-un anumit moment, de minte apreciat,
După trecere de timp – clar eşec se socoteşte;
Satisfacţia – durerea – după cum se preţuieşte.

Asemenea ineptii se-ntâlnesc în mod frecvent
În structura egoistă - insul de timp dependent,
De sfera iluzionistă, socotită ca reală,
Oarbă, surdă-nchipuire, totdeauna ireală.

Dacă vedem rătăcirea prin „Cunoaştere directă”
Starea de „A Fi”-ntâlnită ca împlinire corectă,
Eşecul văzut himeră, va dispărea-n mod fatal;
De-acum reconsiderat ca fenomen natural.

Mai mult chiar, e cert succes, acumulat ca trăire
Pe drumul evolutiv, de întoarcere Acasă în Sublima Contopire.

Trăirea atemporală, desprinsă de cunoscut,
E, de asemeni, aventură înspre Cel Necunoscut,

Se moare pentru ce-a fost și-nviază cu ce vine,
Clipa fiind dimensiunea, ca eternă prospețime;
Înăuntrul ființei noastre aflăm pe Acel Ce Este,
Fără-nceput sau sfârșit, ca și-ntreaga Lui poveste.

Suntem simple Scânteieri din Făclia Infinită,
De-o potrivă și-nsușire ne e firea întocmită;
Noi și Tatăl - Una Suntem. De reținut acest fapt!
Și la El toți vom ajunge - de la început destinați!

Atâta vreme cât vom funcționa ca „eu”, „egou” sau „sine personă” condiționați de timp și de spațiu, întreaga noastră viață apare ca iluzie ținută cu temeri și amărăciuni, care ne traumatizează psihic și somatic. Eșecul și succesul, de pildă, apreciate ca atare de către mintea noastră deficitară - își schimbă calificativul prin trecerea timpului, fiecare devenind contrariul său. Avantajul, apreciat astfel la un anumit moment, devine eșec în momentul următor.

În existența noastră de zi cu zi, ne vom întâlni în mod frecvent cu astfel de estimări eronate, dacă vom continua să întâmpinăm Realitatea Vieții cu mintea noastră fragmentară, posesivă și derutantă, care năvălește în prezent pe neașteptate.

Din cele relatate mai înainte, rezultă că problema pe care trebuie să o rezolvăm este chiar mintea. Deoarece cu acest fragment al ființei noastre, deși privim nu vedem, ascultăm și nu auzim. Or, această orbire și surzenie nu pot oferi decât înțelesuri răstălmăcite și nu realitatea obiectivă a faptelor.

Simpla conștientizare a acestor greșite funcționări, face ca mintea să tacă în chip spontan, iar în „vidul psihologic”, astfel obținut, se realizează Unitatea ființei, în care Sufletul își împlinește rolul de stăpân al întregului, perfect funcțional. În această postură suntem ființă creatoare, și în comuniune cu Divinitatea ne împlinim rostul de făpturi intrupate, potrivit evoluției noastre spirituale.

Calea „Cunoașterii de sine”, despre care amintim, ne solicită să murim psihologic, pentru tot ce a fost trăiri și experiențe anterioare - și dispunând de o minte nouă, să întâmpinăm Realitatea Viului cu care, de fapt, ne contopim.

În sfârșit, să mai amintim cititorului - și o vom face mereu în mod intenționat - că noi, oamenii suntem frați, ca fii sau vlăstare ale

Unicului Tată ceresc. Iar Scânteia Divină care se află la temelia naturii noastre, face parte din Imensa Flacără Divină. Suntem deci Una cu Tatăl și dispunem de aceleași însușiri pe care le are El ca iubire, Frumusețe, Bunătate, înțelepciune și Forță creatoare.

28. EȘECUL ȘI REUȘITA

Eșecul și reușita ori succes și insucces,
Două perechi de cuvinte cu același înțeles;
Mintea realizatoare cu-nțeleșuri relative,
Drept capcane aberante, cu efecte posesive.

Succesul de ieri și astăzi – mâine pagubă devine,
Fiindcă tot ce-i trecător – praf și pulbere ajunge.
Viața-n veșnica-i mișcare este piatra de-ncercare
Între ce-i adevărat și minciuna-nșelătoare.

Dar, să privim și altfel – eșecul, cândva-întâlnit,
Azi, o binecuvântare, ca-mplinire și profit;
Ăsta-i jocu-în sfera minții, ca iluzii trecătoare,
Care văzute cum sunt, dau soluții sfințitoare.

Nicicând să nu disperăm, dar nici-ntuziasmăm
De reacțiile minții, când ca „ego” ne aflăm
Pe meandrele Vieții neînțelese, închipuite,
Drept efecte ca final, de educații greșite.

Iar noi toți și-n fiecare – fără vreo deosebire
Dăinuie Sublimul Sine, care S-afirmă iubire;
Lui, pe loc, să ne predăm, fără pic de îndoială,
Simplitatea contopirii curmă fiecă greșeală.

De-acum, și eșec și reușită sunt prilejuri minunate
Ca să ne-ntâlnim cu noi, dincolo de trup și minte;
Liberi și independenți trăim clipe nesperate
De Uniune cu Tatăl și-a Lui adevăruri sfinte.

Practic, se realizează pe momente de trăire,
Atenția folosită drept Lumină și-mplinire,
Când imaginarul piere, prin simpla întâmpinare.
Asta-i tot! Nimic în plus! Absentă orice efortare!

Existența noastră de făpturi întrupate în Universul fizic este testată de o gamă imensă de iluzii, care ne domină uneori, în așa măsură încât adevărata Realitate apare ca ceva irealizabil. În acest sens am abordat eșecul și reușita sau succesul și insuccesul, ambele perechi vizând același lucru. De fapt, în realitate nu există eșec sau reușită, ele fiind doar simple aprecieri relative, date de către mintea condiționată a unui individ. Un alt individ ar putea să aprecieze diferit decât a făcut-o cel dinaintea lui. Cu alte cuvinte, un fapt oarecare este apreciat de un ins ca eșec și de altul drept reușită. Acesta este un aspect.

Într-un alt aspect, succesul de ieri sau de astăzi, prin trecerea timpului, el devine insucces. Lucrurile se petrec în acest fel, pentru că în lumea trecătoare totul este nesigur și într-o perpetuă schimbare.

De altminteri, această minte cunoscătoare, posedată de ceea ce posedă, este prin ea însăși natură și simbol al incertitudinii. Și nici nu poate fi altfel cât timp se manifestă ca simplu fragment al ființei umane. Activitatea ei haotică dă naștere „ego”-ului, structură egoistă, lacomă și posesivă, implicată direct în marea dramă a individului și a colectivității, în general.

Întregul climat politic, economic, social și religios, existent astăzi pe planeta noastră, poartă amprenta acestei structuri fictive caracterizată prin egoismul ei sălbatic. Rătăcirea durează de prea multă vreme. Este timpul să ne trezim la îmbrățișarea unui alt mod, cu totul diferit, de Viață. Schimbarea începe cu fiecare ins în parte. Deoarece în noi toți - fără nici o excepție - se află Sublimul Sine - Natură Divină de aceeași calitate și potențialitate cu Bunul Dumnezeu.

Prin natura noastră suntem deci iubire Absolută, care în mod firesc - ne atrage în interiorul ființei proprii. Să-i dăm așadar ascultare. Cu ajutorul Atenției - care este chiar Sacrul din noi în acțiune - privim și ascultăm reacțiile minții, ce reprezintă autoritatea „ego”-ului. Simpla deconspirare a acestei activități psihologice o determină să tacă. Iar în liniștea interioară, corpul, mintea și Sufletul se adună formând un întreg, perfect funcțional.

De-acum, Sufletul ne conduce prin impulsuri intuitive. Prin urmare, liberi și cu totul independenți de tarele trecutului, ne manifestăm iubire necondiționată, în comuniune directă cu Sublimul Adevăr. Aceste clipe de înaltă spiritualitate oferă posibilități certe de evoluție și desăvârșire pe calea de întoarcere la Sursa Divină, de unde am coborât ca să facem experiența a Aceluia Ce Suntem în asociere cu materia brută.

29. EU SUNT ACELA CE SUNT

Eram și sunt, ce-am fost și mai 'nainte,
Un început, fără-de-nceput
Din Veșnicie-n Veșnicie - o aducere aminte
Într-un neclintit „Acum”, ce-i continuu refăcut.

Perfecțiune-am fost și-ntotdeauna sunt
Prin clipe succesive - un Sacru recreat,
Nețărnutul Viu - dorindu-mi și mai mult
Ca împlinire sfântă, în mers mai elevat.

Te miri de Necuprinsul cuvintelor rostite!?
De-o parte lasă-ți mintea, de vrei ca să trăiești
Cu mine laolaltă, îndemnurile sfinte,
Căci Sacrele scripuri, așa doar le-ntâlnești!

Scănteie ești din Mine - Esență Sacrosantă
Eu și cu tine - Una, ne completăm perfect,
Constantă prospețime - structură integrată
Suntem un Viu suport - realizat concret.

Nu ai vreo altă cale, de-a te-ntâlni cu Mine,
De-a fi o Unitate într-un Sublim Consens,
Precum este ființarea „Cunoașterii de sine”,
Când devenim întregul - Nelimitat - Imens!

Suntem Conștiință Pură, prin clipe diferite,
Fără efort sau scopuri înainte azvârlite,
De „ego” năvălaș - axat pe interes,
Egocentrism nevolnic, meschin și nebulos.

Atenția globală, lucidă, vigilentă
Oferă limpezime și sfântă armonie!
Astfel ajungi la Mine, ca fire inocentă,
În care ființa-ntreagă e numai Bucurie.

De-acum cu Mine - Una - un Tot Universal,
Iluminat prin clipe, ființezi în actual,
Creând și recreând în fiecare moment,
Sublimul mai Sublim, constant și consecvent!

În această temă Divinitatea din mine și pretutindeni se adresează sinelui meu și cititorului încercând să-și demonstreze Existența, care vine din Veșnicie și se îndreaptă înspre aceeași Veșnicie. Iar momentul „Acum” mereu înnoitor, este acela care leagă tot ceea ce a fost mai înainte, cu ceea ce va fi în misteriosul viitor. Fiecare mișcare a Imensului Viu se înscrie ca proces etern de creare, și recreare pe fondul nemărginit al evoluției, cu înregistrări tot mai elevate. Pentru a mă înțelege pe mine Acela Ce Sunt, ca și pe tine, care ești la fel ca și mine, trebuie să lăsăm de o parte mintea, deoarece ea este și rămâne întotdeauna o structură mărginită, deci incapabilă să cuprindă și să perceapă Nemărginirea. Eu și cu tine suntem Scântei desprinse din Imensa Flacăra a Marelui Tot - întregul Necuprins din care toate provin și înspre care se întorc, adică Sursa Surselor a toate cele văzute și nevăzute.

În scopul înțelegerii corecte se recomandă „Cunoașterea de sine” - nu doar conceptuală - ci prin trăire a experienței propriu-zise, în care, practic, devenim Ceea ce Suntem, adică Dumnezeu în plină creație.

Realizarea întregului se obține prin starea de „A fi Acum și Aici” drept Pură Conștiință pe clipe în continuu mers înspre Eternitate. Practicarea „Cunoașterii directe” se obține fără efort sau siluire și în absența „ego”-ului. Nu se urmărește scop și nu există fenomenul de așteptare a ceva, ca finalizare a practicii respective.

Iar această plenitudine, spontan realizată, confirmă prin ea însăși, temeiul aplicării corecte a experimentului Unimii cu Marele Tot Universal. De asemenea, o dată cu ea se înscrie ca un perfect buchet: Armonia, Iubirea, Frumusețea, Bunătatea, Bucuria fără margini - toate exprimate prin ele însele ca energii sfinte și sfînțitoare. În acest sublim context, Perfecțiunea se perfecționează mereu, în mers ascendent, spre forme tot mai subtile, dându-i valențe corespunzătoare în raport cu Măreția Infinitului.

30. EU VORBESC, DAR NU M-AUZII

Legat de acest Pământ, prin el însuși întrupat,
Incontestabil destin, chiar de mine programat.
Am fost de la început confruntat cu insuccese,
Și-am înțeles mult mai mult, că ele-s de fapt, succese.

Cu îndemnuri minunate de-a afla ce-i important
În viața trecătoare - când, de fapt, ești ignorant;
Din insuccese aflăm, că totul e trecător,
Insul ajuns pe planetă, ca evident infractor.

În viețile dinainte a comis multe erori:
A ucis și-a fost ucis, apreciate orori,
Din ignoranță și teamă multe fapte-ncriminate,
Care conștientizate, sunt, de fapt, eliminate.

Puritatea sufletească revelându-i propria sa calitate,
Natura lui cea Reală, care e Divinitate.
Scriu de câteva decenii și, în fapt, mă străduiesc
Să ofer întregii lumi soluții care sfințesc.

Eu vorbesc, fiind îndemnat de Natura mea Divină,
Să împrăștii Adevărul - fiecărui la-ndemână,
De a-L întâlni, spontan, în fiecare moment,
Când cu „sine” se-ntâlnește în mod cert și evident.

Datoria mea-mplinesc, când cu Dragoste-ți vorbesc
La ce tu dorești să afli, când cu tine te-ntâlnești.
Oare, tu - la fel ca Mine - mă auzi în mod real,
Sau posedat de-al tău „sine”, ești stăpânit integral?

Numai de tine depinde! Eu doar simplu semnalez
Ce anume întâlnești, când, de fapt, te integrezi,
Ca natură tripartită - Unită cu Dumnezeu.
Rostul tău în lumea asta: Să-ți vezi șubredul „egou”!

Întâlnirea ta cu tine îți destramă tot trecutul
Și spontan devii un Tot - Una cu Necunoscutul,
Sursa de unde-ai venit, să-ți împlinești propriul rost.
Asta-i tot! Nimic în plus! Demolat „ego”-ul prost!

În general vorbind, fiecare dintre noi coboară la reîncarnare potrivit
unui program de la început stabilit și întru totul acceptat. Aflat „acolo”,
în dimensiunile mai subtile, avem întreaga viziune a trecutului cu
șirul de intrupări anterioare acestuia.

De asemenea, aflați în acea dimensiune, cunoaștem cu exactitate
toate faptele săvârșite și evaluate în raport de Legea Cauzalității -
oferită de către creator o dată cu crearea Universului fizic. Gândul,
vorba și fapta sunt energii creatoare, care produc prin însăși natura
lor, o seamă de consecințe sau urmări. Și, în funcție de aceste efecte, se
creează destine, care trebuie ispășite în aceleași condiții, adică în
asociere cu trupul carnal. Aceste afirmații sunt, pentru mine certitu-

dini fundamentate pe experiențe astrale de dedublare - fenomen cu totul inedit, practicat mai bine de opt ani, fără să fi avut cunoștințe despre acea lume, cât și posibilitățile de contactare respective.

După aceste considerații de ansamblu, utile și edificatoare, să revenim la tema propriu-zisă. O bună parte din viața mea nu a fost marcată de împliniri, pe care și le dorește orice pământean obișnuit. Două insuccese - profesional și familial - mi-au provocat multă amărăciune și tristețe, aproape zilnic alimentate ori de câte ori mă comparăm cu alții din preajma mea. Mai târziu, însă, am descoperit că lecțiile oferite de către Viață au fost o adevărată binecuvântare. Cum aș fi putut altfel, să-mi îndrept toată energia, elanul și interesul înspre valorile eterne, nepieritoare? În viețile anterioare am ucis și am fost ucis de nenumărate ori, împletindu-ne existența din ignoranță și teamă cu tot felul de orori.

După ce am aflat că într-una din vieți am ucis un om, mi-a venit mult mai ușor să suport încercările acestei vieți. Și după o perioadă de luptă înverșunată cu mine însumi, am ajuns la acea stare de „A Fi” sau Conștiință Pură, în care Divinitatea din mine s-a statornicit, dirijându-mi întreaga activitate, pentru a fi de folos tuturor acelor semeni interesați de valori nepieritoare.

Scriu de câteva decenii despre „Cunoașterea de sine” și în aceeași perioadă m-am pus la dispoziția semenilor și cu explicații prin contact direct și conversații. Nu am refuzat pe nimeni și nu am cerut nimănui ceva în schimb. Am făcut totul ca o datorie a mea față de toți semenii indiferent de etnie, credință, concept de viață etc.

Titlul temei nu este deloc un reproș, ci o altă modalitate de a ajuta pe cel care mă ascultă. Îndemnul de a discuta cu semenii, îmi vine ca o poruncă sau îndemn insistent din interiorul meu, cu scopul de a face cunoscut Unicul Adevăr. Și susțin cu fermitate și convingere, că orice om poate să realizeze întâlnirea cu sine, fără nici un fel de efort.

Misiunea mea este aceea de a semnală și explica pe înțelesul tuturor această practică de demolare a „ego”-ului, în care nu trebuie să facem nimic deosebit. Simpla conștientizare a reacțiilor minții, fără să urmărim scop, interes sau ideal, face ca acestea să se destrame în lumina Atenției globale și lucide.

Iar în „golul psihologic”, care se instalează de la sine, ne adunăm întreaga ființă și, ca un Tot Unitar, descoperim Divinitatea din noi, ce se exprimă ca iubire, Frumusețe, Bunătate, Armonie și Bucurie fără margini. Frecvența acestor clipe oferă Eliberarea din cătușele „ego”-ului și inevitabilul salt pe drumul mereu ascendent al evoluției noastre spirituale.

În sfârșit, să mai precizăm că, scopul absolut al acestui mod de viață este acela de întoarcere în Sânul Tatălui, de unde am fost trimiși, ca să trăim marea experiență din Universul fizic.

31. EVOLUȚIA - UN PROCES CONSTANT

Evoluția se-nscrie ca mișcare ascendentă spre mai bun ,
mai elevat

Insul, legat de un trup, se dezvoltă-n mod constant,
Prin calități însumate - tot mai perfecționate;
Munca, truda susținută, drept efecte-nregistrate.

Cunoașterea, armonia - scop benefic urmărit,
Cât mai des și-n mod temeinic „Acum și-Aici” e-ntâlnit;
Cinstea sau onestitatea, drept totală transparență,
Sieși singur își demască păguboasa ignoranță.

Urmărite-n mod expres darurile oferite de către Divinitate,
Energia creatoare, înțelepciunea activă, Dragostea
ca puritate,
Toate astea aplicate, înscriu certe împliniri,
Drept însușiri sfințitoare - adică desăvârșiri.

Gândul, exprimarea, fapta sunt energii creatoare,
Care, atent împlinite, pe clipe înnoitoare,
Înscriu salturi inerente în raport de opțiune,
Insistența și fervoarea sau frecvența pasiune!

A fi conștient de gând, la fel conștient de vorbă
Și de fapta săvârșită - Energia tot rezolvă;
Viața astfel întâlnită e o veșnică încântare,
Prin voi însuși Dumnezeu își vădește-a Lui
grandoare.

Cu înțelepciune blândă, suntem clară armonie,
Care ne înveselește prin impulsuri de iubire,
Chemată-n vremuri de criză, întâlnim Realitatea;
Adică sacrul din noi, altfel spus - Divinitatea.

Dragostea Pură din noi e Sublimul Creator,
El e-n noi și noi în El - ca un Tot cuprinzător.

Inima și-ntreaga ființă îi sunt loc, ca împărăție.
De-njeles și reținut că-nnoită – Ea-i Izvor de Apă Vie.

Toate astea laolaltă dau fireasca acțiune,
Cu inerentele-nscrisuri, de-nvederată sfințire,
Clipele în derulare fiind locul de contopire
Și-mplinire totodată cu Sublimul în Uniune.

Evoluția morală și spirituală se caracterizează ca mișcare ascendentă, de la ceva mai puțin pur, corect, cinstit, la altceva nuanțat ca fiind mai elevat. Fiecare ins în parte, prin muncă, trudă susținută își dezvoltă calități și însușiri care-i îngăduie o totală transparență, față de colectivitate.

Cu ajutorul „Cunoașterii de sine” fiecare practicant ia contact, în mod firesc, și în orice împrejurare, cu însușirile deja existente în el. Or, pentru aceasta avem nevoie, drept instrument inerent experienței, de Atenția lucidă și globală, care ne ajută să ne întâlnim cu reacțiile minții, adică omul vechi fundamentat egocentric.

Simplul contact cu aceste reacții, face ca ele să dispară, o dată cu energiile fragmentare susținătoare. Iar în locul rămas liber, apare Iubirea, adică Natura noastră Divină care, prin simpla Ei prezență, curăță și transformă întregul fond memorial, ce ne-a adus la reîncarnare.

O dată cu dizolvarea acestor reziduuri, se înregistrează procesul de evoluție care, în final, ne va readuce ca Spirit Pur în Sursa Surselor, de unde am fost cândva trimiși în Universul fizic, pentru a face experiența Vieții în asociere cu materia.

Experiențele noastre de întâlnire cu Sacrul existent în noi, ne ajută să conștientizăm orice gând, imagine, dorință, ce apar pe ecranul minții și care eliminate de flacăra Atenției, dispar instantaneu. În acest fel este destrămat omul vechi și înlocuit cu altul, având însușiri distinct-superioare, care înscriu procesul de evoluție constantă, potrivit frecvenței acestor întâlniri.

Să mai precizăm, că îndelungatul urcuș pe scara evoluției spirituale se realizează pe clipe de existență de către noi ca Scănteie Divină în colaborare cu Dumnezeu.

Așadar, Natura noastră Divină se află într-un permanent parteneriat cu Adevărul Absolut, privind îndumnezeirea, a tot ceea ce este legat de Universul Relativității. Iar clipa „Acum” în eterna Ei desfășurare constituie locul de întâlnire, în care se înscrie acțiunea benefic transformatoare a tot ceea ce există.

32. FOLOSIREA LIMITATĂ ȘI ÎNȚELEGEREA INTEGRITĂȚII

Așa cum funcționăm ca structuri prin timp formate,
Ne comportăm ca fragmente și nu ființe-adevărate,
În unitate perfectă a celor trei elemente:
Corp fizic, mintal și Suflet - ca Unime pe momente.

Așadar, ne integrăm, descoperind limitarea,
Firea noastră egoistă, neputința, posedarea,
Care ne pune-n conflict cu noi și cu lumea-n întregime,
Fiind făptură incompletă, fără de înțelepciune.

Pentru buna integrare nu-i nimic de-ndeplinit,
Urmărind un ideal - ca ceva prestabilit,
Mintea veche fiind prezentă pe formule perimate,
Incapabilă să afle fapte certe, adevărate.

Simpla conștientizare a văditei neputințe,
Aceasta pe loc, dispare, cu-ale sale consecințe;
De-acum, liberi de trecut - om complet independent,
Funcționăm ca întreg - prin „Acum”, etern prezent.

Noi și Viața-n Uniune - în tot timpul prospețime,
Una cu Divinitatea - suntem Pură Acțiune,
Iubirea și Bunătatea, Fericirea drept esență,
Ne statornicesc valoarea în acord cu Existența.

Numai ca fapte complete ne-mplănim al Vieții rost,
Pe clipe-n desfășurare, desprinși de trecutul mort;
În constantă recreere pe calea desăvârșirii,
Către Infinita Sursă - Veșnica Dumnezeire.

În măsura în care ne mulțumim să funcționăm la nivel de intelect,
pe fondul unei minți condiționate temporal, nu ne vom putea înțelege
nici pe noi înșine și nici întregul Vieții, în eterna Lui mobilitate.
Deoarece mintea reprezintă doar un fragment din întregul tridimen-
sional, care alcătuiește unitatea ființei noastre. Așadar, noi ne considerăm
om complet când se întrunesc cele trei elemente constitutive: corp,
mintă și Spirit. În această structură Spiritul sau Sufletul ne conduce
întreaga ființă și El nu greșește niciodată - impulsurile intuitive fiind

indemnurile Sale în perfectă concordanță cu realitatea absolută a fenomenelor.

Existența noastră funcțională la nivel de minte, ne scoate în evidență latura noastră lumească, ca „sine personal” sau „egou”, cu inevitabila pletoară de confuzii, stări conflictuale și amărăciuni. Iar la nivel de ființă unitară - funcționând în dimensiunea Absolutului - ne manifestăm ca Divinitate, în care suntem și ne manifestăm Iubire în comuniune cu Sublimul atotcuprinzător.

În această ultimă ipostază realizăm Uniunea cu Viața, pe care O numim și Dumnezeu - într-un permanent prezent, realizat în eternul „Acum” înnoitor de la o clipă la alta. Numai în aceste condiții suntem și ne manifestăm ființe creatoare, însoțite de bucurie, Iubire, frumusețe și independență totală.

Să mai precizăm că, nu întâmplător am ajuns să cunoaștem asemenea lucruri. Sacrul din noi ne-a oferit această șansă, cunoscând și aceea că noi dispunem și de maturitatea spirituală capabilă să și trăiască efectiv, experiența de Dumnezeu, în actuala întrupare.

De asemenea, să nu uităm că chiar numai simpla cunoaștere în acest domeniu al spiritualității, ne obligă să facem și să ne comportăm diferit decât am făcut-o mai înainte. Neglijența, comoditatea sau respingerea, pur și simplu, a ceea ce aflăm în această privință, ne va costa la părăsirea trupului: regrete, amărăciuni și multe suferințe, determinate de autoreproșuri, că nu am făcut sau am făcut prea puțin din ceea ce trebuia pe drumul evoluției noastre spirituale.

33. IDEAL ȘI IDEALIST

Doamne, câtă rătăcire este-n noi și lumea toată
Când ne conduc idealuri! Mîntea-ngustă tulburată
Se închide în tipare și prin imagini, gândire totu-i vis și amăgire,
Viața distorsionată de-amărăciuni, siluire.

Un astfel de trăitor lui își e propriu-dușman,
Socotindu-se tot timpul, prin idealuri, titan,
În luptă cu e și Viața și semenii laolaltă,
Niciînd nu cunoaște pacea, nici trăirea-adevărată.

Cum apare rătăcirea? Cine oare-i vinovat
De întreaga vînzoleală și-un asemenea climat?
Este, cumva, mîntea noastră ca „egou” infatuat,
Care-și țese pânza vieții devenind un posedat!?

Mintea e răspunzătoare de întreaga aventură,
Când, de fapt, nu se cunoaște în micuța ei postură;
Astfel, ea vizează țeluri, care nu pot fi atinse,
Tulburându-și existența prin eșecuri și ponoase.

Când această minte tace, fiindcă-și vede neputința
Suntem spontan trinitate, însumând întreaga ființă;
De-acum, Sinele conduce prin îndemn intuitiv
Și nu greșim niciodată - mereu proaspăt și activ.

Asta ne pretinde Viața, care-i mereu schimbătoare
De la o clipă la alta - Veșnicie - înnoitoare;
Să-i răspundem de-o potrivă - creier proaspăt, minte nouă
În măsură să-i percepem propria Ei noutate.

Iar Atenția activă este unic instrument,
Ce ne-aduce-n actual, în eternul viu prezent;
Doar așa-mplinem destinul de fapte încorporate
Risipind prin întâlnire reziduurile-ncriminate.

Idealul este energia investită într-un scop precis determinat ca finalizare supremă. Natura idealistului îmbracă o gamă vastă de aspecte, fie cu caracter lumesc, fie moral sau spiritual. Când acest ideal este urmărit de către minte, ea ne închide în tipare convenționale, care, prin însăși natura lucrurilor, oferă stări amăgitoare. În acest caz, idealistul se autoapreciază ca autoritate în domeniul abordat, drept expert. În această ipostază, idealistul se găsește în permanență încordare, luptând atât cu propriile inclinații psiho-somatice, cât și cu restul semenilor care, la rândul lor, își urmăresc propriile idealuri distincte de ale lui.

Prinși în capcanele idealului și văzându-i inconvenientele, nu este greu să ne întrebăm: Cine este vinovat de întreaga frământare și ce anume ar trebui făcut, ca să punem capăt rătăcirii? Toată vina cade în sarcina minții fragmentare, care judecă, apreciază și trage concluzii, potrivit unor tipare convenționale irelevante.

Numai când această minte tace smerită, deoarece singură își dă seama de propria neputință, devenim dintr-o dată trinitate în Unime. În acest context, Sufletul devine conducătorul întregului funcțional, în perfectă uniune cu mișcarea Vieții pe clipe înnoitoare, într-o eternă succesiune.

Acest mod de funcționare – ne este impus chiar de către Viață, pentru corecta Ei înțelegere. În acest scop vom folosi ca instrument însoțitor Atenția activă, dezinteresată și atotcuprinzătoare. Numai abordând această modalitate de funcționare, realizăm în mod constant, fără să greșim, dizolvarea deșeurilor memoriale, care ne-au adus la noua încarnare. Corecta aplicare a „Cunoașterii de sine” și insistența mereu înprospătată, ne oferă încă de la început, dovezi clare că drumul ales este cel mai rapid și benefic transformator.

34. IERTAREA

Prin încălcare de legi și de îndrumări morale,
Au loc diverse discuții și susțineri ideale
Despre adevăr și fals pe șubrede înțelesuri,
Fiecare susținându-și subiective-adevăruri.

În final, înscris verdictul, drept pedeapsă-nvinuire,
Ostracizarea severă după celor mulți-gândire,
Vinovatul pus la zid, și-ntr-un fel crucificat,
Pentru ce-a zis sau făcut pe fondul său degradat.

Un alt fenomen apare, drept calitate divină,
Iertarea de tot ce-a fost, cu justificarea deplină
Că nu omu-și vinovat, ci un satan implicat
În ispitirea umană - insul fiindu-i posedat.

Totul este ficțiune, insul „ego” vinovat de întreaga-nvinuire,
Drept satan prin timp format cu totala lui gândire.
Iertarea - altă fațetă a acestui „eu” meschin,
Ce pe sine se socoate, de-acum, generos - divin.

În întregul Univers nu-i decât o Energie
Manifestă-n Tot și Toate - Dragoste și Bucurie;
Și-atunci, cine pe cine condamnă și impune sancțiuni
Dumnezeu prin El ca-întreg, noi diverse porțiuni?

Corpul Divin suntem noi - și toate câte există în Imensul
Necuprins

Oare-nțelegem eroarea în acest complex extins?
Marele Necunoscut nu-și aduce-nvinuiri și nici forme de iertare
El fiind veșnică iubire, Puritate și Grandoare.

Imensa Lui bunătate copleșește și destramă
Orice greșeli sau păcate - însumate - de făptura cea umană;
El, ca Tată - noi, copii - ne vrea pe toți fericiți,
Reveniți în Sânul Său - încontinuu contopiți.

Iertarea este o afirmare mintală, prin care o persoană este scutită sau absolvită de o pedeapsă sau învinuire, față de încălcarea unei norme de conduită socială sau morală prestabilite, în interesul bunei conviețuirii din interiorul unei colectivități. Ea apare ca un act de clemență în care se are în vedere îndreptarea celui care a greșit.

Fenomenul iertare, la care ne referim, este acela în care oamenii se confruntă prin divergente păreri, privind propria condiționare subiectiv-morală. Faptul incriminat este pus adesea pe seama ispitirii unei entități fictive, numită diavol. Aici infractorul apare în postura de victimă a ispititorului și, ca atare, ar trebui iertat. Acest mod pieziș de a ieși din încurcătură, aruncând vina pe altcineva, are o vechime de mii de ani. O asemenea justificare este întreținută și chiar amplificată de către unele credințe religioase, în care interese meschine omenești își găsesc un câmp vast de împlinire.

Nu există entitate diavol, ca ceva separat de om. În fiecare făptură umană există ambele ipostaze: Divinitate și lumesc. Divinitatea din noi se afirmă prin sentimentul Iubire, iar latura lumească se exprimă, din ignoranță, prin egoism, lăcomie, ambiție, aroganță, ură și violență.

În dimensiunea astrală am întâlnit doar înfățișări umane, având aceleași comportări și atitudini din perioada ultimei lor întrupări. Această comportare, apreciată negativ, caracterizează ființa umană, aflată la un anumit stadiu de evoluție spirituală. Cândva, toate făpturile umane își vor descoperi propria lor Natură Divină și se vor întoarce în Imensa Flacăară, de unde cu toții ne tragem originea.

Un alt aspect al iertării - atât de des comentat de către diverse religii - este atribuită Marelui Creator, căreia i se adaugă și rolul de Suprem judecător. Așadar, ne aflăm în fața unui înalt dirigitor a toate câte se întâmplă pe planeta noastră, care ne vede și, potrivit gândurilor, vorbelor și faptelor noastre, ne judecă și ne condamnă la chinurile iadului sau ne răsplătește, oferindu-ne fericirea raiului.

Ne întrebăm, nu fără justificare: Care este realitatea? În întregul Univers nu există decât o Unică Energie, pe care o numim și Dumnezeu. Iar noi, oamenii, suntem copii Lui, cu însușiri și asemănări potrivit perfecțiunii Sale. Am fost trimiși de El în Universul fizic, prin divina Sa înțelegere dându-ne și uitarea a Ceea Ce Suntem, în scopul de a ne recrea și, prin eforturi individuale să ne redescoperim urmând

îndelungatul proces al evoluției: Cine suntem noi ca Esență? Și, urmărind această înlanțuire logică, rațională, o nouă întrebare se impune: Cine pe cine judecă? Tatăl - întregul - și noi, Suma de Părțile Divine care îi formăm Corpul Său?!

Marele Necunoscut nu-și aduce Lui însuși învinuiri și forme de iertare. El în Imensul Necuprins nu este decât Iubire, Puritate și Măreție. Infinita Sa Bunătate copleșește toate greșelile și păcatele omenești. Scopul Suprem fiind acela de a ne readuce în Sânul Său, de unde am fost trimiși să facem experiența propriului Sine în asociere cu Universul fizic. El ne vrea pe toți fericiți și în fiecare clipă ni se adresează prin îndemnuri intuitive.

Prin urmare, datoria noastră a fiecăruia - aflați în diferitele stadii de dezvoltare - să-l dăm ascultare necondiționată. Și cum anume vom lua contact cu El? „Cunoașterea de sine” ne oferă toate amănunțele în acest sens. Nu este nimic de făcut, nici de imaginat! Ni se cere să ne întrebăm mereu, orișunde ne-am afla: Suntem noi cu întreaga ființă „Acum și Aici”?

Fiecare întrebare ne oferă starea de „A Fi” sau Pura Conștiință, în care se manifestă în mod spontan Divinitatea din noi ca Iubire, Frumusețe, Bucurie, Bunătate și Fericire necondiționată. În această ipostază suntem și ne manifestăm ca atare în dimensiunea Absolutului.

35. IGNORANȚA

Omul, ca stăpân al Terrei, trăind propriul său destin
De făptură întrupată, nefuncționând deplin,
Nu-i decât un ins fragment, văduvit de înțelepciune,
Tot ce vede și aude îi conferă - amărăciune.

Amăgiri și neînțeleșuri îi marchează existența,
Teama, ca însoțitoare - în tot timpul ca prezentă,
Fac din el un ignorant și veșnic nemulțumit
Cu-nregistrări pe potrivă, drept jalnic deznodământ.

În acest context confuz au apărut profitorii:
Filozofi, învățători, teologi - ca-ndrumători,
Afirmând că-n viața noastră neștiutul e normal,
Drept tulburări just impuse de divin în chip real.

S-a născocit blasfemia, chiar prin simpla afirmare
Privind anumite taine despre alte existențe sau vieți anterioare;

Inchiziția prin ruguri, oamenii crucificați - sunt prin ele relevante
Doctrina religioasă - un exemplu grăitor de comportări aberante.

Politica, alt exemplu, ca despotism, tiranie
A impus prin legi severe aceeași anomalie;
Răsturnare de valori - adevărul luat minciună, iar minciuna adevăr,
Iar supușii obligați ca să-l rostească, de nu, pedepsiți sever.

Și în alte ipostaze, tot la fel de concludente,
Răstălmăcit adevărul prin formulări indecente;
Ignoranța, deci, impusă de oameni interesați,
În a lor scopuri meschine - aserviți și degradați.

Când trăim în Adevăr - Dragostea-i esențială.
Ea afirmă libertatea, independența totală;
Ființa e perfect deschisă și exprimarea deplină,
Nici un fel de reticență în om - structură divină.

Ea-și afirmă propriul gând, rostind fiecă cuvânt,
Propriul adevăr trăit - în întreg și-n amănunt;
N-avem nimic de-învățat! Știm totul de la-nceput,
De nimeni n-avem nevoie! În noi e-întregul știut!

Amintirea-i necesară despre Cine Suntem noi,
O Particulă Divină - deci Dumnezeu amândoi.
Orice alte informații contrastează Existența,
Originea noastră comună, atestă, practic, Esența.

Omul, stăpân incontestabil al planetei Pământ, urmărindu-și propriul destin, prin întrupare în acest plan fizic, întrucât nu funcționează ca om întreg, ci doar ca un simplu fragment, acesta nu-i poate oferi decât o viață plină de contradicții, confuzie și amărăciuni. La temelia întregii sale suferințe se află ignoranța, alimentată zi de zi de o educație greșită, care s-a perpetuat ca moștenire transmisă de la o generație la alta.

Natura noastră Reală este Divinitate funcțională, fără nici un fel de întrerupere, în comuniune permanentă cu Sublimul Creator. Iar întâlnirea cu această realitate se concretizează numai înăuntrul ființei noastre proprii. Așadar, numai intrând în profunzimea ființei noastre, ne întâlnim cu noi ca Esență Divină în Uniune cu Adevărul Absolut.

Lipsa acestei Uniuni a prilejuit apariția profitorilor, care-și arogă importanță de conducători spirituali cu denumirea de maestri, filozofi, învățători, teologi, predicatori. Datorită acestora s-a acreditat conceptul că Divinitatea dispune de anumite taine, la care oamenii nu au acces. Și simpla vorbire sau informare despre aceste taine ar atrage sancțiuni severe. În acest sens amintim epoca Inchiziției cu toate ororile, care au marcat istoria omenirii o bună bucată de vreme.

Activitatea politică este un alt exemplu, tot atât de grăitor, privind ignoranța oamenilor, în care un alt gen de conducători s-au străduit și o fac cu prisosință și în prezent, de a răstălmăci adevărul. Minciuna este apreciată și impusă autoritar ca adevăr și adevărul este socotit minciună. Istoria omenirii, pe întregul ei parcurs, a fost marcată de perioade în care despotismul, tirania și-a impus autoritatea, prin legi severe și aberante, în care supușii au fost obligați - sub amenințări de sancțiuni severe - să rostească lucruri cu totul contrare adevărului.

În general vorbind, oamenii în viața lor cotidiană, au fost și continuă să fie și în prezent nevoiți să răstălmăcească adevărul, cu formulări cu totul indecente. Și o fac, fie la îndemnul unei minorități - sub a cărei autoritate își duc existența - fie condiționați de împlinirea unor scopuri personale cu totul meschine.

Abordarea existenței la nivelul Adevărului Absolut - accesibilă fiecărei făpturi umane - se realizează numai pe fondul Dragostei necondiționate. În această fericită ipostază, trăitorul dispune de o totală libertate și independență interioară, de asemenea, el se afirmă cu deschidere totală, cinste desăvârșită, afirmate în gândire, rostirea fiecărui cuvânt și acțiune în perfectă concordanță cu realitatea. Ființând ca un întreg descoperim că nu este nimic de învățat. În noi se află întreaga știință, încă de la început. Prin urmare, nu avem nevoie de nimeni și de nimic! în această ipostază de trăire în „Acum și Aici”, ca un întreg - prezent la prezent - întâlnim pe Acela ce Suntem, adică Esența noastră Divină ca înțelepciune desăvârșită.

36. ILUZIA NEVOINȚEI

Nevoința strict legată de anumit rezultat,
Ca scop final urmărit, într-un fapt determinat;
Tot ce-am făcut în trecut, cuprins ca experiență
Și tot ce-i legat de clipă, din această existență

Au rădăcina înfiptă în acest concept nativ,
Atrăgând a noastre gânduri - insistent și posesiv.

În Univers nu există nici un fel de nevoie,
 El fiind de fapt rezultat - fără-anume năzuință.

Nici Dumnezeu nu așteaptă ceva, ca dorinț-anume!
 Și de la cine s-aștepte asemenea opțiune?
 El ca Unică Prezență, ce-a ființat dintotdeauna,
 Care este și va fi absolut, constant întruna!

Tot la fel este și Viața - Viul Ei fiind Dumnezeu,
 Înlocuirea de termeni, dă Tot Conținutul Său!
 Nici Viața, așadar, n-are nici o nevoie,
 Care-așteaptă rezultat prin fireasca-i neputință.

Și de unde-ar lua Viața lucrul cel solicitat,
 Când Ea este peste tot cu Sublimu-îngemănat;
 Drept urmare, Universul, Dumnezeu și Viața - laolaltă,
 N-au nevoie de nimic! Nevoia-i, deci, deșartă!

Cum stă cu ființa umană? Poate fi ea diferită?
 Nicidecum! Fiindcă-n noi e Dumnezeu ca Viața infinită,
 Încutându-ne în îngemănări suntem un mic univers;
 Noi și-întregul Necuprins, într-un permanent consens.

În această ipostază, Fericirea fără margini, necum condiționată,
 Se afirmă-n mod firesc, prin trăire adevărată,
 Ca-nsușire intrinsecă, însoțită de iubire,
 Frumusețe, Bunătate, Bucurie într-o perfectă unire.

Prin nevoie înțelegem o stare de necesitate sau trebuință legată de existența noastră. Așa fiind, chiar de la începutul apariției sale, nevoia este strâns legată de un anume rezultat, ca ideal sau finalitate anticipate. Prin urmare, Nevoia este o creație a omului impusă de acumulările memoriale, determinate de experiențe personale. Acest trecut, care domină făptura umană este, de fapt, o iluzie ce impune anumite atitudini și care împiedică înțelegerea faptică a realității din momentul respectiv.

În Universul Vieții nu există nici un fel de nevoie. Nici Dumnezeu nu așteaptă ceva, drept împlinire a unei dorințe. Și de la cine să aștepte El acea realizare, câtă vreme El reprezintă Tot ceea ce a fost, Ceea ce Este și ceea ce va fi vreodată?! Ca Existență Unică în întregul Univers, Dumnezeu prin însăși Natura Lui nu are nevoie de nimic.

De asemenea, nici Viața, care este însuși Creatorul în eterna Lui mișcare, nu întâlnește asemenea nevoie. Și de unde ar lua Ea lucrul solicitat?! În concluzie, Dumnezeu, Universul și Viața nu au nevoie de nimic.

Dar să vedem ce se întâmplă în cazul nostru al oamenilor. Poate fi altfel decât în celelalte ipostaze? Desigur că nu! Deoarece, Esența ființei noastre este chiar Divinitatea, pe care O întâlnim când funcționăm ca întreg: corp, minte și Suflet. În această postură suntem și ne manifestăm Dumnezeu încarnat.

Să vedem cum a apărut totuși această nevoie. În epoca primitivă individul fiind confruntat cu durerea și nefericirea, neavând capacitatea de a le înțelege rostul, a încercat să le acopere cu ajutorul sentimentului de plăcere. Desigur că și plăcerea ca produs imaginar, nu i-a rezolvat problema, ea însăși prilejuind alte iluzii. Totuși, iluzia nevoinței are rostul și importanța ei. În existența noastră de zi cu zi - confrunțați cu o gamă variată de evenimente și întâmplări simțim nevoia, conștient sau inconștient, să apelăm la diverse soluții măsluite tot de către mintea știutoare. Însă, mai devreme sau mai târziu ne vom da seama că mintea nu-și poate aduce sieși transformări radicale, ci doar simple schimbări cosmetice, de suprafață.

„Cunoașterea de sine” ne oferă calea rapidă și eficientă de a ieși din încurcătură. Și iată cum: Cu ajutorul Atenției lucide și atotcuprinzătoare, văzând iluzia nevoinței ca iluzie, aceasta dispare în mod spontan. Iar în „golul psihologic” noi, ca ființă unitară întâlnim Iubirea, Frumusețea și Bunătatea care operează transformări benefice radicale, fără nici un fel de efort.

În sfârșit, să mai subliniem că iluzia nevoinței are însușiri de prioritate în viața omului și o întâlnim în toate iluziile confecționate de către capacitatea noastră intelectuală.

37. INTERDICȚII ȘI CERINȚE

Încă din copilărie suntem vârați în tipare
În mediul de existență pentru zisa-educare:
Familia - mama, tata - primii noștri-ndrumători,
Prin cerințe și apeluri, ca supuși și-ascultători.

Ei oferă ce-au primit de la-naintașii lor,
Generații numeroase prinse-ntr-un calculator,
Tipizarea dând soluții de minți condiționate,
Ce răspund automat, prin reacții programate.

La primele noțiuni de rigidă temelie,
Școala și-ngusta credință măresc prin-anomalie,
Printr-un egoism sălbatic – psihic, un ins temător,
Neînțelegând Viața, nici mediu-înconjurător.

Timorat la orice pas, de o Viață neînțeleasă,
Prin el însuși prizonier, captiv în propria-i plasă,
Neștiind ce-i Dumnezeu, nici Natura lui Divină,
De ființă nemuritoare și-înțelepciune deplină.

Evoluția pe Terra – ajunsă la un liman,
Ne silește, ne obligă să vedem ce-i șubred, van
În comportarea umană și, prin salt calitativ,
Să urcăm pe altă treaptă la nivelul respectiv.

Iar „Cunoașterea” e calea ce se cere aplicată
Pentru marea împlinire de trăire-adevărată,
În Uniune cu Tatăl și-întreaga Infinitate;
Noi, ca simple părți în Uniune cu Toate.

De-acum fiind numai iubire, în întreaga comportare,
Fără-credințe, interdicții, cu prezentu-în derulare,
Vom clădi o altă lume – în perfectă Unitate,
Armonia, Bunătatea – calități însămănțate.

Nu-i nevoie de nimic: scop, ideal de atins,
Simpla conștientizare dizolvă „ego”-ul mic, Noi, la Infinit extins,
Trăim clipe minunate în eternă recreere.
Rațiunea întrupării stă-n această împlinire.

Încă din primii ani ai existenței noastre de Suflete nou întrupate,
am fost vârâți în diferite tipare educațional-morale de către mediul
familiar și social în care am apărut. Părinții, educatorii și învățătorii
ne-au oferit ceea ce ei la rândul lor au primit de la generațiile
anterioare. În acest fel s-au format mințile noastre, care întâmpină
noutatea și prospețimea Vieții – în eterna Ei desfășurare – prin reacții
mecanice incontrollabile.

La temelie acestei educații a fost implantat, încă de la început,
interesul personal egoist și temător. Or, construiri pe un asemenea
fundament, nu vom putea înțelege cu adevărat: nici Natura noastră
Divină, nici a celorlalți semeni, ca și a întregului mediu înconjurător.

Rezultatul acestei greșite educații îl putem ușor evalua prin efectele care ne afectează zilnic, în relațiile cu noi, cu semenii și restul lumii. O privire atentă și obiectivă, de simplu observator, ne dezvăluie că toată tragedia acestei lumi – evidentă prin stări tensionale, contradicții și conflicte cu urmări dezastruoase pentru individ și societate – își are izvorul în această educație eronat concepută.

Acest început de mileniu, obligă omenirea să treacă la un alt mod de abordare a Vieții, în ansamblul desfășurării acesteia. Din punct de vedere tehnic, s-a înregistrat un salt calitativ care, în urmă cu un secol, nici cea mai fantezistă minte nu și-l putea imagina; în schimb, pe plan moral și spiritual pământenii se află într-un profund primitivism.

Așadar, starea de dezvoltare din lumea exterioară, ne atrage atenția că trebuie să facem altceva – diferit de ceea ce am făcut până în prezent – privitor la lumea noastră interioară. Iar „Cunoașterea de sine” ne stă tuturor la îndemână, oferind solicitanților posibilități egale de aplicare, în orice condiții de existență s-ar afla cineva. Ea nu este nici teorie, metodă și nici credință religioasă – toate acestea fiind însoțite în mod constant de o seamă de interdicții și cerințe cu obligații corespunzătoare, impuse practicantului.

„Cunoașterea” apare ca un răspuns autentic la mișcarea și nouitatea Vieții, care ne solicită să-i acordăm toată atenția, pentru a O putea înțelege și trăi în folosul individual, ca și al colectivității. Să reținem deci, că întâmpinarea Vieții ne solicită să-i acordăm toată atenția și respectul cuvenit! Și nu o putem face dacă nu suntem un Om întreg, cu o minte nouă, proaspătă de la o clipă la alta.

Or, omul vechi, sprijinit pe imagini seci – umbre ale trecutului – care năvălește în prezent prin reacții mintale, reprezintă un obstacol de netrecut, atât la întâlnirea cu noul, adus de mobilitatea Viului, cât și ca înțelegere a acestuia. Problema de rezolvat este deci omul vechi și reacțiile sale derutante și obsesive. Totul dispare în mod spontan, doar prin simpla conștientizare a acestor apariții intempestive. Altfel explicat: Noi suntem doar un simplu observator sau martor care doar vizualizează ceea ce apare pe ecranul conștiinței proprii. Concomitent cu dispariția respectivă, apare pacea, armonia și independența totală a Sufletului.

În acest „gol” sau „vid psihologic” ființa noastră trinitară se unește într-un Tot funcțional într-un etern prezent – la prezent – ca stare de „A Fi” sau Conștiință Pură, în care apare iubirea necondiționată, când noi în Unime cu Sublimul creator, punem temelie unui Om Nou, prin salt calitativ pe scara evoluției.

38. INTRĂ GRABNIC ÎNĂUNTRU

Prietene, amic de drum înspre cele sufletești,
Stai o clipă și reflectă: ce faci, spui și ce gândești!
Și la urmă te sokoate pe concluzii - rezultate,
Au în ele vreo valoare, drept efecte așteptate?

Ai realizat tu pacea, armonia sfințitoare
Cu urmări avantajoase în a ta evoluare?
Sau, din contră, cele-nscrise: temeri, griji și supărări
Îți sunt cert dăunătoare, prin ale lor degradări?

Rezultatul e firesc, când din start, l-ai programat,
Fiindcă ai pornit cu mintea, ca „egou” înfatuat,
Având suportu-în afară, lumea cea exterioară,
Prin natura sa incertă, fictivă, imaginară.

Ca să înțelegem Viața în perpetuă mișcare,
Cu surprize inerente în a Ei desfășurare,
Ea solicită, obligă să-i ieșim la-ntâmpinare
Cu o minte clară, lucidă - la fel de înnoitoare.

Vom porni deci, cu „A Fi”, stare de Pură Conștiință,
Un întreg cuprinzător - cu întreaga noastră ființă;
Din această perspectivă, programăm și-activitatea,
Prin trăire adecvată - Una cu Realitatea!

În acest context Divinul - existent în fiecare,
Ne inspiră și conduce spre țeluri înălțătoare;
Intuiția e-îndemnul care ne călăuzește,
Care nicicând nu ne-nșală, niciodată nu greșește!

Intră grabnic înăuntru, cât mai des, cu insistență!
Aici se află înțeleptul - smerit în a Lui prezență.
Îl consulți în orice vreme - și grabnic îi dai urmăre.
El nu-nșală niciodată, și în nici o împrejurare.

Acesta-i drumul direct al „Cunoașterii de sine”;
Cale sigură, rapidă - consecventă acțiune,
Ușor de verificat cu fiecare-ntâlnire,
Căci de fiecare dată te descoperi ca Iubire!

Și tot ce gândești - exprimi - sau activ, îndeplinești,
Poartă pecetea sacrală de-nsușiri dumnezeiești;
Libertatea dinăuntru și a ta independență
Îți relevă-n orice clipă pe Acela care ești:
Minunata Esență.

Explicarea acestei teme fiind atât de clar redată cu ajutorul versului mă scutește să aduc alte comentarii. Și totuși, o fac, folosind aceeași simplitate și precizie pentru cititorul care nu agreează îndrumarea versificată. Iar ca bun început, mă adresez tuturor cu câteva întrebări: Credința, metoda, practica pe care, eventual, o folosiți vă aduce sau nu roadele avute în vedere? Pacea, armonia, independența, ordinea interioară și iubirea le realizați efectiv în preocupările dumneavoastră pe acest drum al evoluției morale și spirituale? Și dacă nu sunt roade, de ce continuați?

Atenție la aspectele amăgitoare, de suprafață, adică la măștile sub care vă camuflați urâciunea interioară a manifestărilor „ego”-ului. Orice metodă care își are punctul de sprijin în afara ființei nu poate înregistra decât frustrări, amărăciuni, tristețe și o mare pierdere de vreme și de rătăcire pe drumuri ce nu duc nicăieri!

În „Cunoașterea directă” se pornește de la realitatea faptelor. Viața - care este Dumnezeu în proces continuu de creație - ne solicită să O întâlnim în mod corespunzător. Adică, noi ca un întreg - perfect funcțional - prezent la prezent - să ne contopim cu mișcarea Viului, curgând împreună către Veșnicie, murind și înviind pe parcursul unei clipe. Altfel exprimat: murim pentru trecut și înviem în pragul clipei următoare.

Nu vom greși niciodată întrebându-ne dacă suntem „Acum și Aici” prezent la prezent. Starea de „A Fi” este ipostaza Divinității a Ceea ce Suntem în Uniune cu Eternul Necuprins. Din această perspectivă noi cunoaștem ceea ce este de spus și de făcut pentru fericitul rezultat al evoluției spirituale. Intuiția, ca îndrumare a Esenței noastre Divine, ne conduce spre culmile nebănuite și neimaginabile ale Supremului Adevăr.

Drept urmare, să intrăm grabnic înăuntru nostru, adică în împărăția Cerurilor, căci numai din această perspectivă, realizăm acțiunea sfințitoare când noi suntem și ne manifestăm ca flacără a iubirii care, prin simpla Ei prezență, curăță și transformă omul vechi, fundamentat pe acumulări memoriale - deșeuri ale trecutului, ce ne-au adus la reîncarnare.

39. INTRĂ ÎNĂUNTRUL TĂU!

E un sfat, o îndrumare dată, cumva, la-ntâmplare,
De un ins care pretinde, cu vădită-nfatuare,
Că ar fi misionar, înăuntrul unei secte sau credințe,
Care urmărește adepți - bazat pe-a lor neputințe?

Nici o grijă, bănuială! Aici, totu-i diferit!
Cel ce scrie și îndeamnă e un om obișnuit,
Nu se socoate maestru, guru sau învățător,
Nu vrea-n jurul său discipoli, ci e simplu-ndrumător,

Pentru cei ce vor să afle: rostul ca ființe-ntrupate;
De există, cumva, moarte pe suporturi revelate
Sau e doar o amăgire - când Viul de corp desprins,
Își continuă trăirea într-un mediu mai extins.

Ca să afli tu, prin tine, cine ești cu-adevărat,
Întră grabnic înăuntru, altfel rămâi un ratat,
Rătăcind prin neființare, într-o lume neînțeleasă:
Suferințe, griji și temeri te vor prinde ca-ntr-o plasă.

Și cum se intră-năuntru? Simplu și cuprinzător!
Pur și simplu: tacă mintea! Tăcutu-i revelator,
În tăcere îți descoperi Sinele-n Sufletul tău,
Un Întreg complet unit cu Sublimul Dumnezeu.

Bucuria, Frumusețea, Fericirea și Iubirea
Toate la un loc unite, demonstrează revelarea:
Ființa ta-i nemuritoare - n-are-nceput, nici sfârșit,
Odată ce-ai întâlnit Sinele desăvârșit.

Nu mai ai nici o nevoie de nimeni și de nimic,
Și vei îndrăgi-ntâlnirea dincolo de fondul psihic.
Tăcerea, pacea profundă, vor fi de-acum îndrăgite,
Ca fiind singurul refugiu la momente potrivite.

Așa-ți descoperi Natura de Sacră Divinitate
Manifestă ca iubire, ce le cuprinde pe toate,
Fără vreo discriminare - oameni și viețuitoare,
Precum și tot ce-ntâlnești în lumea-nconjurătoare.

Intrarea înăuntrul ființei noastre, având o importanță cu totul deosebită în practicarea „Cunoașterii directe”, ea s-a impus - prin acea inspirație spontană - în două teme, nuanțate prin îndemn și explicare.

Dacă sunteți cu adevărat insetat de a vă cunoaște propriul Sine, adică Natura Divină - aflată ca Esență în fiecare făptură umană - nu aveți nevoie de nimeni și de nimic în mod special. Deoarece în noi toți există elementele necesare care, prin ele însele, ne asigură realizarea, reușita incontestabilă. Începutul corect al acestei practici, vă asigură rezultatul final, întrevăzut o dată cu startul. Și iată câteva amănunte, cărora trebuie să le acordați întreaga importanță:

Acumulările memoriale - mintalul sau intelectul - care funcționează prin replici sau reacții necontrolate, constituie un impediment sau obstacol care face imposibilă practicarea „Cunoașterii”. Să mai reținem că intelectul nu reprezintă decât o treime din ființa noastră și, ca atare, ea este incapabilă să cuprindă și să înțeleagă întregul vieții. așadar, tacă mintea încă de la începutul experimentului.

Atenția lucidă, globală și dezinteresată este singurul instrument de care avem nevoie tot timpul la întâlnirea cu noi înșine. Ea este chiar Sacrul din noi în acțiune. Nu se urmărește scop, interes sau ideal ca proiecție mentală anticipată.

Spiritul sau Sufletul nostru intră înăuntrul ființei constituind un întreg - corp, minte, Suflet - ca perfectă Unime. Să ne întrebăm: Sunt eu cu adevărat „Acum și Aici”? Această stare de „A Fi” ne transcende în Absolut - cu care ne contopim.

Astfel de clipe ne dezvăluie pe Acela ce Suntem cu adevărat - Divinitate întrupată, care se manifestă ca Iubire, Frumusețe, Bunătate și Bucurie laolaltă. În acest context au loc transformări radicale, o dată cu golirea vasului conștiinței de reziduurile ancestrale care ne-au readus în dimensiunea Universului materiei brute.

În ipostaza treimei - Unitate - suntem un simplu observator sau martor care, doar conștientizează ceea ce apare în oglinda conștiinței ca gânduri, imagini, dorințe, sentimente etc. Simplitatea vizualizării acestora le destramă instantaneu, lăsând poarta deschisă către Mărețiile Infinitului, cu care ne cuplăm și decuplăm, murind pentru tot ce-a fost și înviind în aceeași clipă, pentru a întâmpina noutatea Vieții în eterna Ei desfășurare.

Să mai arătăm că practicarea corectă a întâlnirii cu noi înșine oferă rezultate pozitive chiar de la început, care ne încurajează în mod frecvent, grăbind astfel întoarcerea la Sursa Surselor de unde, cândva,

În trecutul foarte îndepărtat, am acceptat să facem experiența recreației
În asociere cu materia brută.

40. INTUIȚIA

Capacitate-înnăscută de profundă contemplare,
Existentă-n orice om, și la fel, revelatoare,
Prin care avem acces la sacra Realitate,
Adevărul Absolut - văzut cu exactitate.

Prin ea Spiritul S-afirmă. Exclusă orice eroare!
N-are nici o legătură cu mintea cea știutoare,
Bazată pe-acumulări sau cunoașteri prin trăire,
Experiențe frecvente cu a lor acoperire.

Intuiția S-afirmă prin impuls fulgerător,
La fel ca o scânteiere cu îndemn sfătuitor,
De-a urma anume cale și a rezolva conflicte,
Ce nu-și găsesc descifrarea pe cărări obișnuite.

Ea năvălește-n conștiință într-o clipă de tăcere
Și îndată și dispare - fără ecou ca urmare;
Nu ne punem întrebări și nu facem analize,
Toate-s fără de folos - aberante și confuze.

Mintea prin a ei natură de timp condiționată,
Ne abate de la calea cea de Spirit revelată,
Care-adesea, permanent, pare irațională
Și, bazat pe argumente, insul cade în capcană.

Mintea, cu-a ei rațiune - mereu veche, perimată,
Iar surprizele Vieții, totdeauna noutate,
N-avem cum a le-nțelege și rezolva adecvat,
Decât ascultând de Suflet - cu El mereu în contact!

Să intrăm, deci, înăuntru în a Lui împărăție,
Cât mai des, perfect atent, și, pe-a minții sărăcie
Sau smerenie tăcută. Să-i dăm toată ascultarea
Intuirilor subtile, care ne scot din impas -
urmărindu-le îndrumarea.

Intuiția este o funcție a sufletului, la care are acces fiecare făptură umană, indiferent de capacitatea intelectuală. Experiența îndelungată ne-a demonstrat un fapt logic, rațional: Că în măsura în care mintea este prea împovărată de acumulări memoriale, împiedică apariția Intuiției. Deoarece Intuiția nu apare decât în „golul” minții, fenomen mai greu de realizat, când capacitatea intelectuală ne domină autoritar, prin știutul ce dă buzna în prezentul viu, activ al mișcării Vieții.

Numai când mintea tace, Sufletul ne oferă unica soluție de rezolvare, în chip fericit, a oricărei probleme legată de propria existență. Dar tace mintea la simpla noastră dorință sau comandă? Nicidecum! Și dacă insistăm prin concentrare asupra ei, nu realizăm adevărata pace, ci o stare de încordare – care este tot o stare a minții – și nu acea armonie sau relaxare interioară ori independență totală.

Pentru a realiza acea liniște interioară ne folosim de flacăra Atenției care, prin simpla Ei iluminare cu reacțiile minții, face ca acestea să dispară instantaneu. Iar în „golul psihic”, astfel creat, ceea ce rămâne este chiar Esența ființei noastre – Scânteia Divină ca stare de Pură Conștiință. În acea clipă de profundă armonie, Spiritul ne transmite ceea ce avem de făcut.

Scânteierea Intuiției dispare spontan, fără să producă ecouri sau replici. Nu se fac comentarii asupra îndemnurilor Sale, ci le aplicăm de-ndată. Atenție însă, că la scurt timp, primim o nouă sugestie, oferită de această dată de către „egou”. Îndrumarea lui este mai lentă și, partea curioasă constă în aceea că este însoțită de argumente, care ne duc în eroare. Prinși în capcanele „ego”-ului sau a minții știutoare, ne vom da seama imediat, că am ratat îndrumarea divină. Cu alte cuvinte, trădăm pe Dumnezeu, dând ascultare lumescului confuz și aberant al minții obtuze, meschine și înșelătoare.

Prin urmare, pentru a întâlni noutatea permanentă a Vieții, ca și înțeleptele Ei îndrumări este absolut necesar să ființăm ca Om întreg – condus de Suflet și nu de mintea știutoare, care prin însăși natura ei, este veche, fondată pe imaginea unor trăiri anterioare a căror apariție în prezent, întunecă vederea clară și contactul nemijlocit cu Viul în desfășurare.

Să rămânem deci înăuntru, adică în împărăția Cerurilor – de care amintea divinul trăitor al Cunoașterii Sublimului, Isus Cristos – în contact cât mai des cu Esența ființei noastre, perfect atenți și pe a minții sărăcie sau smerenie. Și să dăm întreaga ascultare îndemnurilor intuitive. În acest context nu vom greși niciodată și întreaga noastră viață va fi însoțită de o permanentă bucurie.

41. IMPERECȚIUNEA LUMII

Lumea în ansamblul ei ca gând, vorbe și-acțiune
Se manifestă sectar, vădită diviziune,
Creată prin timp și spațiu - certă relativitate;
Ea se comportă haotic în a ei activitate.

Să-i detaliez aspectul, seacă imperfecțiune,
Care oglindește Viața în eterna-i prospețime.
Noi formăm această lume - fiecare ins în parte,
Îi creăm întreg climatul prin manifestări deșarte.

Fiecare component - un „egou” strict prizonier,
Prin ce are și cunoaște se socoate giuvaer;
Lacom, dur, interesat de propria importanță,
În final, defecțiune - drept meschină aroganță.

Cu astfel de elemente - nedeșăvârșiri vădite,
Cum putem crea o lume pe adevăruri consfințite?
Așadar, de noi depinde să-i dăm reala valoare,
Prin atitudini corecte și de lume creatoare.

Iar „Cunoașterea” e baza sacrelor desăvârșiri,
Căci noi toți divini suntem prin a noastre însușiri;
Asta e natura noastră - Reală Divinitate,
Evidentă ca iubire, pe fond de Integritate.

Simpla stare de „A Fi” ne unește cu Sublimul,
În „Acum și-Aici” prezent, noi cu toții fiind doar Unul,
Singura Realitate în întregul Univers;
Noi, cu Ea-n Comuniune suntem în perfect consens.

Pentru sacrul înțeles, încă-n plus, o precizare:
Real, noi toți pământenii suntem făpturi creatoare;
Ne creăm și recreăm în fiecare moment,
Când devenim Unitate și total independent.

Dacă intrăm înăuntrul ființei noastre și de acolo, ca simplu observator, privim lumea înconjurătoare - din imediata noastră apropiere sau estinși ca privire de ansamblu la nivel mondial - ne dăm seama cu multă ușurință, de imperfecțiunea relațiilor inter-umane, ca și de efectele evidente pe care acestea le prilejuiesc. Vedem cum mintea

sau intelectul condiționat tempo-spațial, divizează omenirea prin diverse crezuri și concepte religioase, etnice, poziții sociale, interese pur egoiste, individuale sau de grupuri sociale, politice, economice etc.

Noi, toți oamenii, formăm întregul acestei lumi și comportarea fiecăruia dintre noi statornicește întreg climatul psihologic comportamental al colectivității, în general. Or, dacă noi ne rezumăm la micuțul nostru „egou” - al cărui prizonier suntem și ne manifestăm ca: lăcomie, ambiție, duritate, aroganță, teamă, ură și violență - cum altfel ar putea arăta societatea din care facem parte?! Ea, fiind produsul activității noastre, va fi - la nivelul respectiv - esența dominantă a ceea ce suntem noi în mică măsură.

Acum, pentru că știm mai multe decât înaintașii noștri, venim cu inerente întrebări, punându-le, mai întâi, nouă înșine: Ce ar trebui să facem sau să nu facem pentru a îndrepta lucrurile? Și, în general, cum anume s-ar putea crea o lume nouă, în care să domine: cinstea, onestitatea, buna cuviință, compasiunea și Dragostea?

Îndată ce am aflat că în noi toți există acele însușiri dumnezeiești, știutul ne obligă, pe fiecare în parte, să le descoperim și să le aplicăm zilnic, făcând din ele obișnuință comportamentală. În acest sens, iată ce ar fi de făcut. Mai întâi, noi descoperim că în prezent funcționăm potrivit mecanicității minții condiționată de către educația greșită, care ne-a format actualul „sine personal” cu al său egocentrism sălbatic. Așadar, primul lucru ce se impune a fi rezolvat este destrămarea acestei înlănțuiri a noastră - adică omul vechi.

Începutul este ușor de pus în practică, chiar foarte ușor. Ne vom întreba cât mai des: Sunt eu un întreg, adică aici îmi este corpul, împreună cu mintea și Sufletul? Simpla întrebare, pusă nouă înșine, ne oferă, fără nici o dificultate, starea de „A Fi” „Acum și Aici”. În această ipostază noi transcendem din lumea finită în dimensiunea Absolutului și în Uniune cu Sublimul și Marele Tot, ne manifestăm Iubire creatoare. Această experiență, cât mai des realizată, ne schimbă pe noi înșine, ca și întreaga comunitate, deoarece în acele clipe suntem ființe creatoare și activ transformatoare, în ascensiune constantă pe scara evoluției spirituale.

42. IPOSTAZA JUDECĂRII

Aberante comportări, stări de „egou” năvălit,
Care vede și socoate după-ngustul său gândit:
Oameni, întâmplări și fapte de Viață derulate
Prin mișcarea Sa firească de sensuri însămânțate.

Judecat chiar Dumnezeu – prin păcat original,
Impus fiecărei ființe, ca înscris deficitar,
Fiindcă Adam și Eva au încălcat porunca sacră,
Mâncând fructul cel oprit - faptic, plăcere lumească.

Prin gândirea omenească, bazată pe vechi înscrisuri,
În timp-spațiu adunate și infectată de sensuri,
Tulbură și degradează: ins și lumea laolaltă,
Ca și-întregul Univers – drept molimă debordantă.

Așadar, mintea hoinară, pătimeasă și sectară,
Prinsă-n iluzionare, e profund deficitară;
Real, nimic nu-înțelege când cu Viața se-ntâlnește,
Fiindcă Viața-i mereu nouă – în ea, vechiul străjuiește.

Mintea-veche – noutatea în clipa când se-ntâlnesc,
E precum un orb și-un surd, ce descriu și povestesc
Propriile înțelesuri în prezent desfășurate:
De o parte și de alta faptele denaturate.

Prin acest mod de ființare și mai mult ne pervertim,
„Sinele” nostru vremelnic, s-adâncește-l consfințim;
Îl putem oare, privi – cum ne-am privi în oglindă?
Totul este accesibil cu atenția lucidă!

Astfel întâlnit dispare! Noi extinși la Infinit
Cu întregul suntem Una, deci cu Tatăl contopit.
E o simplă observare – faptul – fapt, așa cum este,
Fără vreo apreciere – consemnat înțelepțește.

Întreaga noastră comportare de fapte umane, conduse de către
un intelect îndoctrinat prin tipare educațional morale și spirituale,
transmise de la o generație la alta, a făcut din noi niște simple
automatisme comportamentale. Tot ceea ce observăm sau auzim este
trecut prin furcile caudine ale acumulărilor noastre memoriale. Astfel
judecăm, apreciem și, pe loc, condamnăm: oameni, întâmplări, eveni-
mente și fapte aduse de către mișcarea permanentă a Vieții în eterna
Ei desfășurare.

Mai mult decât atât, noi judecăm chiar pe Dumnezeu, în legătură
cu păcatul original, despre care am aflat de la teologii care ne-au făcut

educația. Ei pretind – și noi am luat ca adevărată și reală pretenția lor – că ar ști de toate prin harul divin cu care sunt înzestrați. Așadar, ei ne spun că strămoșii noștri Adam și Eva au fost izgoniți din rai și li s-a confiscat nemurirea, pentru faptul că au mâncat fructul oprit din pomul cunoașterii – de care primise poruncă să nu se apropie. Iar noi, urmașii lor, am fost de asemenea condamnați pentru greșeala săvârșită de către străbunii primordialii.

Ce am putea înțelege din această relatare, prezentată ca autentică, fiind sprijinită pe așa-zisul har al credinței creștine? Cum ar putea Divinul Creator să fie atât de aspru și neîndurător față de propriile creaturi? Și în ce constă logica sau rațiunea, prin care au fost condamnați și toți urmașii celor care au păcătuit?

Iată ce a putut să născocoască mintea relativă a omului oferindu-ne prilejuri de teamă, asociată cu judecări și condamnări iresponsabile. Prezentarea unui asemenea Dumnezeu a condus, în mod firesc, la imitarea modelului de către oameni.

Cum am putea oare întâlni prospețimea Vieții în desfășurare – care este realmente Dumnezeu în proces continuu de creație cu mintea noastră condiționată, așa cum am arătat mai sus?

O asemenea minte care ar vrea să întâlnească Viața o comparăm cu orbul și surdul care descriu o poveste de fapte și întâmplări din propria lor existență. În acest context, și de o parte și de alta, lipsa totală de înțelegere conduce, în mod inevitabil, la denaturări inerente.

Dacă vom continua să ne ducem existența în aceleași condiții, degradarea psihologică și spirituală va lua noi proporții, amplificând – conștient sau inconștient – în aceeași măsură înălțuirea noastră de bezna lumescului.

În continuare, să încercăm soluția care ne va scoate din impas, oferindu-ne în schimb, un alt comportament în relațiile noastre cu semenii, cu evenimentele, faptele sau Viața, în general. Folosindu-ne de flacăra Atenției globale și lucide, vom privi mintea așa cum ne-am privi chipul într-o oglindă, fără să facem nimic altceva. Simplitatea întâlnirii dizolvă, destramă, spulberă în mod spontan, tot ceea ce apare pe ecranul minții.

Iar în „golul” ce survine, se realizează de la sine, integritatea ființei, care se extinde la Infinit. În această clipă, noi, ca întreg funcțional, suntem Una cu Tatăl Ceresc și tot ceea ce observăm este apreciat așa cum se definește prin însăși realitatea sa. Faptul, întâmplarea spun ceea ce sunt, ca reală existență și nu adăugăm nimic la ceea ce se revelează de la sine.

43. IMAGINAȚIA

Capacitate umană cu-nsușiri miraculoase,
Vechimea și importanța împreună înțelese;
Ea-i bătrână precum omul, prin trăirea lui firească,
Cu defecte, calități pe structura sa luminează.

La-nceputurile sale, viața grea - mediul ostil,
Și-a pus mintea la-ncercare, construind ce-i e util;
Cât mai bună adaptare și-o mai mare siguranță
Prin ciocnirea-a două pietre a descoperit focul -
de extremă importanță

Apoi, și-a cioplit cuțitul - drept o armă și obiect uzual;
Mai târziu, inventă roata și un anume vehicul, ca mijloc esențial
De deplasări greutăți prin simpla rostogolire,
Care, pe-același principiu, s-a tot perfecționat prin
continuă-innoire.

În deplasare pe râuri, mări, ca și oceane își imaginează plutirea,
Construind bărci pe măsură cu rame de deplasare;
Mai apoi, pânzele, vântul - forța cea eoliană
Le chemă în ajutor - prin dotarea sa umană.

Într-o vreme, mai recentă - aburul și-a lui putere,
A prilejuit explozii în tehnica deplasării pe sol, apă și în aer.
Să ne mulțumim cu-atât, din lumea exterioară,
Oferite drept exemple de forță imaginară.

Dar, să revenim la temă - la fireasca însușire personală,
Structura noastră morală ca formulare ideală,
Încorsetată de crezuri sau concepte mărginite,
Care pretind, prin ce știu, c-ar fi adevăruri sfinte!

Ființa cu imaginarea nu poate-ntâlni, percepe
Adevărul Infinit, care-i dincolo de minte și de tot ce
ea concepe;
Infinitul și finitul nu fac împreună casă și se exclud
reciproc;
Când e unul, celălalt nu e absolut deloc!

În „Cunoașterea de sine” pe calea cea indirectă
Această imagineare, temporar e folosită
Urcând de la o stare la alta, superior nuanțată,
Văd minciuna, degradarea și mă urc pe altă treaptă!

Folosind constant gândirea, ca formulă mai aleasă,
Repetată, permanent – drept impunere-nțeleaptă,
Cu credința neclintită în forța ei sfințitoare
Întâlnim starea de „A Fi” și completa Integrare,

În Uniune cu-întregul – „ego” complet se topește,
Fără efort, siluire – cu tot ceea ce gândește,
Prin știut și-acumulări – adunate laolaltă,
Estimate drept comoară de mintea cea posedată.

O asemenea metodă o socotim mult prea lentă-anevoioasă,
Mintea-adeșea plictisește, devine chiar anxioasă;
Calea dreaptă-i calea fulger, ce-i desprinsă de gândire!
O realizăm spontan prin „A Fi Acum și Aici” – cu Tatăl în Contopire.

Imaginația este o însușire a ființei umane, estimată cu vădită
îndreptățire ca forță miraculoasă. Ea este atât de veche precum omul,
ca făptura cea mai evoluată de pe suprafața planetei.

La începutul existenței sale, omul a fost nevoit să trăiască într-un
mediu ostil, printre animale superioare lui ca forță și în condiții
climatiche, de asemenea, neprielnice. Forțat deci de împrejurări, el și-a
pus mintea la contribuție, inventând tot felul de ustensile, atât pentru
uz personal, cât și pentru supraviețuirea sa.

Prin ciocnirea a două pietre, a descoperit focul, apoi cuțitul, ca
armă și obiect de uz casnic. Mai târziu, a inventat roata, pentru
deplasarea de greutate, prin rostogolire. Pentru deplasarea pe râuri și
oceane a inventat barca și pânzele folosind forța eoliană.

Mai recent, a descoperit forța aburului, care la rândul său, a
prilejuit o adevărată explozie de alte și alte descoperiri ce-au pus
temelie deplasării tot mai rapide pe sol, apă și aer.

Tot la fel de însemnate au fost și descoperirile mai subtile din alte
domenii ca studierea ființei umane, ca și a materiei în intimitatea ei
subnucleară. Să ne mulțumim cu aceste generalități, și să revenim la
tema propriu-zisă, privind studierea Sufletului omenesc. Și să-i
descoperim capacitatea sa de funcționare, în raport de natura sa
morală, fondată pe imaginație și aspirație ideală. Ne referim desigur,

la omul obișnuit din zilele noastre, a cărui minte este condiționată de către mediul de dezvoltare: familial, social, religios etc. Acest ins pretinde, potrivit crezurilor și conceptelor de viață care l-au format, că ele ar fi adevăruri sfinte, incontestabile, mulțumindu-se doar cu știutul, fără a face altceva în plus. Or, mintea - cu toate câte știe prin înregistrare, ca zestre memorială - nu poate întâlni și percepe ceea ce se află dincolo de dimensiunea respectivă. Lucrurile se petrec în acest fel, întrucât mintea cu înregistrările sale face parte din dimensiunea finitului. Ea, trăind zi de zi în interiorul acestei dimensiuni, află că există și dimensiunea Infinitului despre care memorial a înregistrat mai multe informații, fără a face experiența acestora prin trăire personală. Dar, simplul știut privind Infinitatea, este și rămâne o vorbă goală, care degradează moral când știutorul își atribuie importanță psihologică.

Finitul și Infinitul nu se pot întâlni niciodată și în nici o împrejurare. Când există unul, celălalt lipsește cu desăvârșire din mintea prezumțioasă a individului.

În „Cunoașterea de sine” pe calea cea indirectă este folosită în mod frecvent imaginația, urcând de la o stare anume conștientizată la o altă stare, apreciată moralmente, ca superioară. De pildă: îmi văd minciuna sau o altă slăbiciune ori defecțiune omenească și tot cu ajutorul imaginației, mă urc pe o altă treaptă, înlocuind minciuna cu ceea ce socotesc că ar fi adevăr sau o altă formulare mai deosebită. Iar repetarea de formule imaginare ne va schimba treptat modul actual de gândire, dominat de omul vechi. În această practică, credința transformării constituie pivotul în jurul căruia se învârteste imaginarul. Această practică o socotim mult prea lentă, de lungă durată, plicticoasă și anevoioasă.

În „Cunoașterea directă” se pornește din starea de „A Fi” - ca trăire „Acum și Aici” - ca un întreg perfect lucid și independent. Asemenea întâlniri dezagregă, în mod fulgerător, omul vechi, ca „egou” condiționat temporal și, în locul lui, apare Omul nou în Uniune cu Sublima Energie pe clipe reale de existență.

44. ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU

Este-n noi în fiecare și ne-așteaptă s-O întâlnim
Și-împreună cu-întregul pururea să viețuim;
Aici este Casa noastră - Sursa de unde-am pornit,
Cândva, foarte de demult, ca-întrupați pe-acest Pământ.

În această împărăție, noi, Particule Divine – la fel cu Tatăl – Iubire
Nici un fel de ierarhie – toți la fel, gând și simțire;
Acesta-i destinul nostru de Dumnezeu întrupat
Și numai de noi depinde de-împlinit cu-adevărat.

Fiindcă Tatăl e Iubire și noi, tot la fel, îi suntem, fără condiționare
Asemănători îi suntem prin a noastră comportare.
Experiența Iubirii e totală și completă. În a Ei dimensiune
Nu e mică și nici mare, măsurată, cântărită - ci globală-n acțiune.

Mediul de manifestare poate fi deosebit, dar nicidecum calitativ,
Fiindcă Ea-i Imensitate în omul deplin și-activ!
Așadar, ca Om întreg nu distribuim Iubire – suntem Ea-n totalitate
Asta fiind Natura noastră – Imensă Realitate!

Suntem, am fost și vom fi entități nemuritoare,
Fără-nceput sau sfârșit, Veșnicie-înnoitoare,
Cu clipele-n uniune, construim o nouă lume,
Prin proprie transformare – încontinuu prospețime.

Creator și Creatură nu-s ceva deosebit, ca Esență și ființare.
Educația greșită este astfel demascată, prin această afirmare,
Chiar de Dumnezeu făcută în a omului sfințire;
Fenomenul confirmat și prin propria trăire!

Creatorul e Natura ființei proprii și-ntâlnit de fiecare,
Prin „Cunoașterea de sine” pe clipe-n desfășurare.
Ipostaza de „A Fi” – stare de Pură Conștiință,
Ne dezleagă tot misterul – noi, fiind El cu-întreaga ființă.

Această împărăție se află în noi, adică în fiecare faptură umană.
Aici este Casa noastră și noi – ca trăitori în afara Ei – rătăcim prin
bezna timpurilor și coclaurilor unei existențe cu totul neînțelese. Lipsa
de siguranță, teama, amărăciunea și o permanentă tristețe ne vor
însoți pașii în zecile sau sutele de întrupări, petrecute în această
dimensiune a Universului fizic.

Noi ca Particule Divine, asemenea Tatălui Ceresc, avem sfânta
datorie de a reveni la Izvorul Vieții Veșnice, de unde, de fapt, ne
tragem originea. Și revenirea numai de noi depinde – ajutați desigur
la cererea noastră și de către Bunul Dumnezeu. Or, ca să revenim
Acasă ni se cere să ne descoperim, prin muncă individuală Cine

Suntem noi cu adevărat. Știm cu toții că Dumnezeu este Iubire Absolută, necondiționată și ca să revenim la El, noi avem datoria sfântă, să ne descoperim această natură a noastră, care este acoperită - ca să zic așa de - norii ignoranței. De fapt, este vorba de către o parte din întregul ființei noastre și anume de minte, care se autoapreciază, susținând că ar poseda misterul Vieții.

Simplul știut, însoțit de aroganța autoevaluării, reprezintă, de fapt, obstacolul care ne împiedică să ne revedem adevărata noastră entitate de Divinitate încarnată pe această planetă.

Din acest imperiu al întunericului vom scăpa numai într-un singur fel și anume: prin „Cunoașterea directă”, ea fiind cea mai rapidă și sigură cale de realizare. În acest sens avem nevoie de un singur instrument Atenția-Lumină, aflată la îndemâna fiecărei ființe umane. Așadar, cu ajutorul acestei Atenții, vom întâmpina activitatea minții, care năvălește în prezent prin reacții memoriale ce întunecă, practic, frumusețea și realitatea Vieții, aflată într-o continuă mobilitate.

În fața Atenției aceste reacții dispar instantaneu și în „golul psihic”, astfel instalat, ni se revelează Iubirea atotcuprinzătoare și dezinteresată. Ea este la fel în toți cei care au descoperit-O și de aceeași dimensiune cu a Tatălui Ceresc. O putem numi și Adevărata noastră Natură, care ne unește cu toți semenii noștri, ca și cu toate câte le întâlnim în Universul fizic și, desigur, cu Marele Tot și cuprinzător a Toate câte există.

Prin urmare, fiind în totală contopire cu această Imensă Iubire, vom trăi clipe înnoitoare și construim o lume nouă, cu totul diferită decât cea actuală de fapte condiționate psiho-somatic. În ipostaza de creator, noi nu suntem separați de ceea ce creăm în Uniune cu Viața - Viului în neostoită transformare. Să ne reamintim mereu, că adevărata întâlnire cu noi înșine, o dată cu integritatea ființei, se realizează pornind de fiecare dată din starea de „A Fi” sau Conștiință Pură, ceea ce înseamnă, de fapt, chiar Dumnezeu în acțiune.

45. ÎNDEMNUL MEU

Când Viul din noi revelă fapte mai deosebite
Datori suntem să le facem semenilor cunoscute,
Fiindcă toți formăm un Suflet, ca Lumină din Lumină,
Scânteieri din Marea sursă - Realitatea Divină.

Mai întâi, să nu vă temeți de așa-pretinsa moarte,
Ea nu-i decât o himeră pentru ființele-ncarnate,

Coborâte-n trup carnal în scop de evoluare,
Legea Cauzalității - drept prilej, justificare.

Ea ne obligă și-ndeamnă să golim vasul conștiinței
De reziduuri ancestrale, ce-nscriu neputința ființei,
Ca-n final, eliberată, să se întoarcă Acasă,
În Imensa Energie, prin puritate atrasă.

Iar „Cunoașterea de sine” este calea de urmat,
Impusă de justa lege, pentru bunul rezultat.
Practic, cum realizăm această sfântă golire?
Rezultatul - fiind test sigur - când noi devenim Iubire!

Nu-i nimica de făcut, prin gândire, anticipare,
Cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare,
Demascăm mișcarea minții - haotică și flecară,
Ce ne rupe de prezent - Viața evidentă, clară.

Întâlnirea o destramă, și-n loc, liniște deplină;
În această conjunctură, atrași în Sfera Sublimă,
Trăim clipe minunate, de Viaț-adevărată
Cu înscrisuri de-o potrivă, de fapte evoluate.

Așadar, nu pierdeți vremea în lumea exterioară!
Împărăția Cerească e-n lumea interioară!
Ea oferă garanții de reală-innobilare,
Împlinind destinul propriu - ca o binecuvântare.

Existența mea legată de această întrupare, a fost marcată de o seamă de revelații cu totul inedite, începând cu al treizeci și treilea (33) an al vieții. Iar faptele în sine îmi impun obligația de a le aduce la cunoștința semenilor, cunoscând că noi toți - fără nici un fel de excepție - suntem și formăm Un Singur Suflet ca o Scânteiere, desprinsă din Imensa Lumină numită Dumnezeu. În continuare, iată aceste dezvăluiri, toate fundamentate pe experiențe directe, necontaminate în nici un fel de cunoașteri anterioare.

Mai întâi de toate, vă dau asigurări că nu există moarte ca dispariție propriu-zisă. Cu ocazia acestui fenomen, noi, Viul nepieritor ne desprindem de haina trupului, devenită inaptă continuării acestei asocieri, în care prin naștere am coborât doar ca locatar în scopul evoluției spirituale. După ce vom goli vasul conștiinței de reziduurile

acumulate din necunoaștere și teamă, ne vom întoarce în Sânul Tatălui Divin, adică la Izvorul Perfecțiunii.

Asocierea cu trupul carnal a fost determinată de Legea Universală a Cauzalității. Legați de un trup omenesc am încălcat această lege, prin greșeli și păcate, în aceleași condiții va trebui, deci, să și ispășim.

„Cunoașterea directă” este cea mai rapidă modalitate de a atinge, într-un timp foarte scurt – fulgerător – descoperirea Naturii noastre Divine, manifestă ca iubire necondiționată față de toate câte ne ies în cale. În această practică nu avem nevoie decât de Atenția lucidă și globală, care ne oferă dovezi sigure de golire și descătușare de poverile trecutului.

Realmente, nu avem nimic de făcut, ci doar să privim și să ascultăm deversările memoriale, ce ne domină autoritar prin automatisme înlanțuitoare, care fac imposibilă relația noastră cu Viața, în eterna Ei desfășurare și noutate de la o clipă la alta.

Dispariția mecanicității mintale ne prilejuiește pacea sufletului, integritatea ființei și contopirea cu Adevărul Absolut, în care iubirea – prin însăși prezența Ei – operează transformări sfințitoare asupra noastră și prin noi, asupra întregii umanități.

În sfârșit, îndemnul meu, ca trăitor consecvent a ceea ce scriu, este să nu vă pierdeți vremea sprijinindu-vă pe lumea exterioară – indiferent de promisiunile și asigurările care le însoțesc. Totul este amăgire și timp irosit zadarnic.

Numai și numai înăuntrul nostru se află împărăția Cerurilor și Eternul Conducător care ne dirijează prin impulsuri intuitive înspre Mărețiile Infinitului.

46. ÎNDEPLINIREA SAU REFUZUL DORINȚEI

O lăuntrică tendință de-mplinirea unui fapt,
Un lucru ce ne lipsește – imaginar căutat;
O mai numim năzuință, poftă, aspirație sau vrere;
Asta e de fapt dorința, pe care „ego”-ul ne-o cere.

Ea-i proiecție mintală aruncată înspre mâine,
Ce se vrea realizată prin a noastră acțiune;
Este sau nu necesară o astfel de-nchipuire
Și ce efecte produce în fireasca viețuire?

Legați de acest Pământ, în actuala întrupare,
Avem firești obligații, ce-și vor a lor abordare:

Hrană corespunzătoare corpului nostru carnal,
Pentru buna sănătate în acest context dual;

La fel, o îmbrăcăminte, în funcție de climat,
Și un bun acoperiș - loc odihnă-asigurat.
Cu aceste trei condiții - Viața curge-n mod normal,
Necesaru-asigurat, putem trăi-n actual,

Una cu realitatea - Viața-n scurgere reală,
Clipa - orologiu Vieții, plinind ordinea totală;
Dacă ne-ncadrăm în clipă - uniți cu ea-n mod real,
Acceptăm cu bucurie să trăim atemporal,

Cu Dumnezeu împreună - ca un Tot funcțional;
Nici un fel de diferențe: amănunt - esențial.
Când funcționăm ca „ego” - trup și minte laolaltă,
Viața-i veșnic brambureală - funcțiune - ideală.

Ficțiunea ne conduce, posedant și incisiv,
Suntem în dizarmonie - trăind imaginativ,
Prin dorințe-n confruntare, care-aspiră la-mplinire,
Fiecare-n a ei parte, socotită cu imensă prețuire.

Acesta-i omul de rând, prin timp-spațiu posedat,
De trecutul său himeric - pe imagini structurat.
„Cunoașterea” ne ajută să destrăptăm amăgirea
Și să ne întâlnim cu-întregul - confirmând Dumnezeirea.

Starea pură de „A Fi Acum și Aici” prezent,
Ne oferă Absolutul și-n El ca independent,
Dorințele nu-și au rostul - fiind structuri conflictuale,
Ce ne desprind de prezent, prin imbolduri ireale.

Dorința sau năzuința este o aspirație imaginativă, privind un fapt, un lucru a cărei împlinire sau posedare reprezintă pentru noi o anumită importanță. Întrucât este vorba de o proiecție mintală, îndreptată înspre un viitor previzibil, ne aflăm în sfera de activitate a finitului, ca manifestare a „sinelui personal” sau a „ego”-ului a cărui activitate se sprijină pe voință și efort, impulsionat de interes sau scop egocentric.

Confrunțați cu această temă, apare fireasca întrebare: Este sau nu este necesară o asemenea închipuire și ce efecte produce ea asupra cursului normal al existenței pe plan fizic și spiritual?

Coborâți la reîncarnare în Universul fizic, avem anumite obligații a căror împlinire este absolut necesară. Pentru o bună sănătate și condiții optime de funcționare avem nevoie de trei lucruri: o hrană corespunzătoare, îmbrăcăminte și un acoperiș pentru a ne proteja de intemperiiile vremii și loc de odihnă. Toate aceste necesități asigurate, ne putem dezvolta în mod natural în contact direct cu Realitatea Vieții în scurgerea Ei neîncetată, cu surprizele respective. Clipa fiind evaluată ca orologiu al Viului, ne solicită contopirea noastră cu ea, când, de fapt, realizăm „Cunoașterea” prin trăire directă - stare de atemporalitate.

În această ipostază noi, în Uniune cu Marele Adevăr realizăm Experiența de Dumnezeu întrupat, iar Viața devine o constantă bucurie. Când, însă, funcționăm la nivel de trup condus de către mintea condiționată de timp - adică la nivel de „ego” - întreaga existență fiind pur imaginativă, deformarea ne însoțește la tot pasul, cu efectele ei inerent dăunătoare. Aceasta este, de fapt, comportarea omului obișnuit, posedat în mod categoric de către ceea ce posedă.

„Cunoașterea de sine” este cea mai rapidă și eficientă modalitate de a destrăma amăgirea și a întâlni - fără nici un fel de efort - Unimea cu întregul Existențial, numit Dumnezeu. Împlinirea acestui deziderat - solicitat chiar de către Viață - are loc fără dorințe, ci numai prin simpla conștientizare a reacțiilor minții, cu ajutorul Atenției lucide, globale și dezinteresate.

În postura de simplu observator sau martor la ceea ce apare pe oglinda conștiinței, noi realizăm starea de „A Fi” sau Pură Conștiință, în care Sufletul în uniune cu mintea și corpul - ca Unime perfect funcțională - se manifestă ca Divinitate în acțiune. Numai în acest context, se concretizează procesul evoluției, menit să ne ducă în Sănul Tatălui Ceresc ca supremă împlinire.

47. ÎNLOCUIREA ILUZIILOR CU TRĂIREA ADEVĂRULUI ABSOLUT

Ce-i iluzia-n ansamblu, ca și-n al ei amănunt?

Căci doar cunoscând-o bine, ca fond și fictiv veșmânt,

Aflăm cine suntem noi - Natura noastră Divină,

O Particulă din Tot, prin manifestări deplină.

Iluzia-i înșelare, denaturând ce-i real, obiectiv,
Aparentă ficțiune socotită ceva sigur, efectiv,
Amăgire și visare, speranțe neîntemeiate,
Vastă irealitate cu efecte obsedante.

Când iluzia-i văzută și-nțeleasă-n mod real,
Instantaneu ea dispare și-n loc, omul-integral;
Așadar, ea ne ajută să aflăm Realitatea,
Cine Suntem noi de fapt - Una cu Divinitatea.

Spațiul și natura clipei, îi sunt cadru de-mpănire,
Aici murim și-nviem cu spontana ei scripă,
Ca desprinși de tot ce-a fost - drept trăiri anterioare
Și-ntălnim Noul Vieții în eterna Lui mișcare.

Astfel se evoluează, pe clipe-n desfășurare,
Creier nou și minte nouă sunt aduse la-ntâlnire,
Permanente noutăți, cu-a Viului proșpețime;
Altă cale nu există spre progres, spre înălțime.

Practic, nu-i nimica de făcut prin efort sau siluire,
Nici nu s-așteaptă ceva: scop, ideal, izbăvire;
În această nemișcare, falsul se evaporează
Și din profunzimi apare Sacrul ce Se revelează.

În final, „Nimicul psihic” - Pace sau Pură Conștiință
Implică starea de „A Fi”, ce redă reala Ființă,
Măreție și grandoare, bunătate fără margini,
Bucurie, Fericire, iubire fără-de imagini.

În existența noastră de făpturi întrupate, nu vom putea niciodată
să abordăm trăirea Sublimului Adevăr, dacă nu cunoaștem în
ansamblu și amănunt realitatea iluziilor care, de fapt, ne domină
întreaga viață, trăită la nivel de „sine personal”. Așadar, să vedem ce
este iluzia și cum anume ia naștere și se dezvoltă, impunându-și
prezența derutantă și obsesivă.

În decursul mileniilor, ființa umană din ignoranță și teamă și-a
creat a doua natură, fondată pe ceea ce se vede și percepe cu ajutorul
simțurilor, adică pe aspectele trecătoare ale sale: corp și minte. Și tot
ceea ce a clădit pe acest fond fictiv și derutant, nu i-au adus decât
rezultate amăgitoare și consecințe pe potriva lor.

În acest fel lipsa de înțelegere și degradare s-au statornicit și transmis apoi de la o generație la alta, până în epoca pe care o străbatem. Cu asemenea efecte iluzorii ne întâlnim la tot pasul și evidența lor - concretizată prin stările tensionale - ne scutește de alte comentarii. Văzând toate acestea, ne întrebăm: Ce ar trebui să facem pentru a depăși impasul, care ne traumatizează întreaga existență? Orice apariție imaginară dispare în mod sigur, dacă îi conștientizăm prezența și o apreciem așa cum este, adică iluzie.

Întâlnirea în câmpul conștiinței cu reacțiile minții, acestea vor dispare instantaneu. Este vorba de o simplă vizualizare, fără să așteptăm ceva. Lumina Atenției globale îndreptată asupra acestor apariții intempestive, le dizolvă pe loc. Iar în „golul psihologic”, astfel obținut, întâlnim Realitatea ființei noastre, ca un întreg viu, activ - în comuniune cu mișcarea Vieții, pe clipe în desfășurare.

Frecvența unor asemenea clipe, determină în mod treptat, golirea vasului conștiinței de suprafață și, o dată cu eliminarea acestor rămășițe, „ego”-ul își pierde autoritatea decizională. Iar rolul de conducător al ființei noastre îi revine Sufletului, care reprezintă Divinitatea, existentă în fiecare făptură umană. În urma acestei înnoiri, creier nou și o minte nouă intră în funcțiune, care oferă înțelegerea perfectă a Viului în eterna Lui operă de creație, ca prospețime de la o clipă la alta.

În concluzie, starea de atentă neclintire, la întâlnirea cu reacțiile memoriale, face ca acestea să dispară în chip fulgerător. Iar în „vidul psihologic”, astfel instalat, ni se revelează Natura Reală a ființei noastre ca Bunătate, Frumusețe, Bucurie și Iubire fără margini. Realmente, Esența ființei noastre este Iubire creatoare și atotcuprinzătoare.

48. ÎN NOI SE AFLĂ IMENSUL NECUPRINS

În noi toți și pretutindenți în Imensul Necuprins,
O Sublimă Existență ce-așteaptă pe orice ins,

Să-i descopere prezența și-n Ea să se integreze,
Viața să-și desăvârșească și lumea să progreseze.

Ca individ, fiecare ne-am născut pe-acest Pământ,
Legea Cauză-Efect, fiind firescul legământ,
De-a epuiza trecutul de reziduuri ancestrale,
Adunate cu migală de-ale noastre minți duale.

Așadar, din nou veniți, în actuala întrupare,
Ni se pune-n mod direct, următoarea întrebare:
Vrem sau nu vrem să aflăm: cum să ne eliberăm,
Punând capăt rătăcirii și-al ei fond să-l dizolvăm?

Acceptarea hotărâtă și firea complet cinstită
Reprezintă primii pași înspre sacra reușită;
Mintea absolut tăcută - în smerită inocență,
Nimic nu se urmărește. Suntem doar simplă prezență!

În ipostaza de martor și tăcere absolută
Sfânta stare de „A Fi” - Conștiință Nemărginită,
În Uniune cu-întregul, ființă nouă renăscută,
Efectiv, Divinitate și Iubire Infinită.

Astfel de simple-ntâlniri curăță, golesc, destramă
Vasul propriei conștiințe și-n același timp transformă
Omul vechi în timp format prin neștiință, ignoranță,
Dominat de egoism, fariseism și-aroganță.

Așadar, ferm hotărâți, să ne dezvelim Comoara,
Existență-n profunzime, ce conferă integrarea,
Unirea noastră cu Tatăl - Adevărul Absolut;
Noi, prin El, din Veșnicie! Asta trebuie văzut!

În fiecare ființă umană, indiferent de gradul său de înțelegere intelectuală, se află - drept suport, esență - o Scânteie Divină cu însușiri asemenea Neclintitului Creator a Toate câte există, văzute și nevăzute. Iar această Sublimă Existență ne îndeamnă în mod insistent, să O descoperim și împreună cu Ea să ne ușurăm calea de întoarcere la Sursa de unde cândva, în trecut, am coborât în Universul fizic pentru a trăi experiența în asociere cu materia brută.

În această ultimă întrupare, noi, ca individ, ne-am născut potrivit Legii Universale a Cauzalității, fiecare fiind, realmente, factorul determinant al cauzei respective. Așadar, în noi se află înscrise cauzele care ne-au readus în trupul de pământean, sub forma aglomerărilor memoriale, drept reziduuri înregistrate din necunoaștere și comportări neadecvate naturii proprii.

Iată-ne aici, față-n față cu ceea ce autorul încearcă să ne demonstreze asupra rostului acestei întrupări. El ne spune - din proprie experiență - că Esența ființei noastre nu ne-a părăsit niciodată și că

întreaga perioadă, Ea ne-a dat în mod permanent sugestii, ca să O descoperim cu scopul de a grăbi procesul de evoluție și întoarcere în Corpul Divinității.

Acum, după ce am aflat toate acestea ce anume hotărâm? De noi și numai de noi depinde, dacă vom continua să ne ducem existența ca până acum – când nu știam nimic din toate tainele Vieții – sau să trecem la un alt mod de abordare a Ei.

Primul pas pe calea desăvârșirii noastre morale și spirituale este hotărârea fermă și aplicarea corectă a fenomenului „Cunoașterii de sine”. În acest scop, pentru a evita orice eventuale stări amăgitoare, este bine să mai aflăm că mintea, cu aglomerările sale memoriale, nu numai că nu ne ajută în acest experiment ci, mai mult decât atât, ea constituie un obstacol de netrecut, care obstrucționează buna desfășurare a „Cunoașterii reale”.

Prin urmare, mintea trebuie să tacă necondiționat! Dar, tace ea oare la simpla noastră dorință sau comandă? Desigur că nu o va face! Și iată ce strategie folosim față de comportarea vicleană a acestei minți sau „egou” împătimit. Cu ajutorul Atenției lucide și globale întâmpinăm reacțiile acestei minți – în măsura în care ele apar – ca răspuns la provocările permanente ale Vieții. Nu se urmărește scop, ideal și nici nu se așteaptă vreun anume rezultat.

Simplitatea întâlnirii destramă, dizolvă, spulberă instantaneu aceste fictive apariții. Iar în „golul” care se instalează de la sine ca pace, ordine interioară, armonie și totală independență, ne întâlnim cu minunata stare de „A Fi”, noi fiind în acea clipă Divinitate în ipostaza de creare a omului nou sau Om-Iubire.

Asemenea întâlniri golesc vasul conștiinței de toate poverile trecutului și, concomitent, trăim din plin momente de indescriptibilă fericire, necontaminate de vreun suport material sau de altă natură din dimensiunea finitului.

În sfârșit, să reținem că acest experiment începe de fiecare dată, din interiorul ființei, noi funcționând ca un întreg, pe clipe înnoitoare, murind pentru tot ce a fost și înviind ca nou, proaspăt, capabil să întâlnim noutatea permanentă a Viului.

49. ÎNTÂLNIREA MEA CU TINE

Doamne, dă-mi îndemn și grijă, să-mi amintesc permanent
De-ntâlnirea mea cu Tine, cât mai des, în mod frecvent,
Ziua, noaptea fără preget, tot timpul să fiu cu Tine,
În perfectă Uniune, renunțând la propriul „sine”.

De fapt, asta ne cere Viața, să devenim, clar, iubire,
Lipsită de motivații sau anume îndreptățire;
În această ipostază au loc sacre transformări,
Trăitor și lumea-ntreagă înscriu certe-înnobilări.

Vinovată este mintea, prin timp-spațiu programată,
Rătăcind de multă vreme dintr-o greșală în alta;
Mediul meu de dezvoltare, practic, condiționat,
Mi-a impus diverse reguli - aspre, dure - de urmat,

Cu asigurări bizare c-aș putea să Te-ntâlnesc,
Prin eforturi disperate, Dragostea să mi-o-nsușesc;
Amăgit în multe feluri prin practici nesăbuite,
Din ignoranță și teamă, zeci de vieți chinuite.

Și-n final, ajuns aici prin Sacra dezvăluire;
Meritul îți aparține la a mea înfăptuire!
Totuși nu sunt mulțumit. Vreau mai multă permanență
În contactul meu cu Tine-în Eterna Ta prezență.

Acum asta urmăresc, deci, mai multă apropiere,
Mai multă desăvârșire a mea și-a lumii sfințire!
Zilnic, mă predau total! Fă-mă după a Ta vrere
Ca să vin grabnic Acasă - în Imensa Contopire!

În această temă autorul se adresează Sublimului, rugându-L să-i dea îndemnul și permanenta grijă de a-și aminti cât mai des de El, în vederea unei cât mai frecvente întâlniri, atât ziua, cât și în timpul nopții, oferindu-i în schimb, renunțarea la propriul „sine”. Această permanentă dăruire ne este solicitată chiar de către Viață - care este de fapt, Dumnezeu în proces continuu de creație.

Or, Viața nu poate fi întâlnită în mod corespunzător decât prin sacrificarea omului condiționat tempo-spațial și descoperirea naturii proprii, manifestă ca iubire necondiționată. Numai în această ipostază vom putea pune temelie omului nou, cu influențe benefice asupra întregii colectivități.

În acest sens, autorul ne mai precizează că, urmând căile dure, cu reguli aspre de luptă cu pornirile lui ancestrale și alte practici nesăbuite, a rătăcit sute de vieți, până ce în final, a ajuns aici la sacra dezvăluire a „Cunoașterii directe”. Mai afirmă că această reușită îi revine tot Marii Iubiri - adică lui Dumnezeu.

În continuare, ne mai destăinuie, că deși a întâlnit fenomenul Eliberării, el totuși nu este și nici nu poate fi complet mulțumit. Setea și foamea desăvârșirii spirituale se vrea și mai completă Unime, prin trăire cu întregul Universal, ca și o mai frecventă trăire a fericitului fenomen.

Și, în final, el ne mai amintește de acea predare totală la dispoziția Sacralului, prin renunțarea completă la falsul „sine”, în scopul grăbirii călătoriei sale de întoarcere Acasă în contopire cu Eterna Realitate.

50. ÎNTÂLNIREA CU LOCATARUL INTERIOR

Viața, ca un râu imens, ce curge fără oprire,
În continuă mișcare și la fel înnoitoare,
De la o clipă la alta, care, ne cere, pretinde
Să-i ieșim la-ntâmpinare: aici, acum și oriunde,

Cu aceeași prospețime și ca ființă unitară.
Dar, cine e trăitorul – Unitatea trinitară!
Un Suflet nemuritor, aflat într-un trup carnal,
La rândul său înzestrat cu un corp numit mintal.

Pentru a-nțelege lumea – fondul nostru planetar,
Intrăm înlăuntrul nostru – la eternul Avatar,
Coborât la reîncarnare, împlinind propriul destin,
De recreare constantă de la Sublim, mai Sublim.

Evoluția începută pe-nscrisuri elementare,
Particule din Dumnezeu în eternă transformare,
N-are-n sine un final – totul se-ndumnezeiește,
Cu Viața-n derulare, fiecare se sfințește.

În ce fel se întâlnește minunatul locatar?
Simplitatea-i tot secretul. Observat gândul hoinar,
Ce destramă Unitatea și se rupe de prezent,
Alergând spre ieri sau mâine – conștient – inconștient.

Simpla conștientizare spulberă, pe loc destramă
Nefireasca hoinăreală cu fictiva panoramă,
Iar în „golul” ce survine, noi extinși la Infinit,
Ființăm ca Tot în Toate, într-un chip desăvârșit.

Evoluția noastră și-a lumii se unesc și-nscriu efecte
În întregul Univers, prin impulsuri inerente,
De Frumusețe, Iubire – Bunătate infinită!
Orice știut clar-obligă aplicarea potrivită!

Viața în ansamblul desfășurării Ei, este aidoma unui fluviu imens care curge cu vadul plin și într-o continuă mișcare și inerentă împropătare de la o clipă la alta.

Cunoscându-i aceste caracteristici, noi nu O putem întâmpina și înțelege decât în condiții asemănătoare. Adică, să-i ieșim în întâmpinare ca om complet – trinitatea-unitară – cu o minte nouă, necontaminată de înregistrări anterioare. Dar, să vedem cine este trăitorul acestui experiment și cum îi descoperim existența de către noi înșine și nu după spusele altora.

Iată începutul și totodată temelia experimentului propriu-zis! Așadar, ne întrebăm în mod simplu și cuprinzător: Sunt eu om complet – corp, minte și Suflet – „Acum și Aici”? Starea de „A Fi” confirmă atât Unitatea ființei, cât și transcendența din dimensiunea finitului în dimensiunea Infinitului, în care mintea ca „egou” lipsește cu desăvârșire.

De asemenea, mai conștientizăm că suntem în interiorul ființei în contopire directă cu Divinitatea, în ipostaza de Suflet încarnat în constantă creare și recreare de la Sublim la mai Sublim. În această clipă de trăire se operează de la sine procesul de evoluție, în care individul și colectivitatea înscriu efecte clare de îndumnezeire.

O altă modalitate de a întâlni locatarul din interiorul ființei, constă în simplitatea întâlnirii prin observare directă a fiecărui gând ordinar care, de fapt, destramă unitatea noastră funcțională, atrăgându-ne înspre trecutul perimat sau se proiectează într-un viitor, pe suportul unei imagini la fel de ireală, rupându-ne astfel de prezentul viu și activ în permanentă schimbare.

Simpla conștientizare a acestei hoinăreli nefirești, face ca ea să dispară. Iar în „golul psihic”, astfel concretizat, noi înfăptuim Unitatea ființei și de-acum, ființăm ca un Tot în Uniune cu întreaga Existență. Această clipă de înaltă spiritualitate operează prin simpla ei prezență transformări radicale de evoluție sfințitoare ca Frumusețe, Bunătate, Bucurie și Iubire atotcuprinzătoare.

Cunoașterea și transmiterea intelectuală a acestor dezvăluiri, făcute de către un trăitor, obligă pe simplul știutor să le pună, la rândul său, în aplicare.

51. ÎNSEMNĂTATEA CORPULUI FIZIC

Trupul nostru, cel carnal, o parte a trinității,
Fiind asociat cu mintea și Sufletul - Esența Vieții;
În această-asociere noi funcționăm normal,
Dacă fiecare-n parte e perfect funcțional.

Sănătatea - corp și minte - condiție inerentă,
Pentru buna dezvoltare cu pacea constant prezentă,
La întâmpinarea Vieții, încontinuu noutate
De la o clipă la alta, cu-nscrisuri adevărate.

Lăcaș sacru pentru Suflet, partener la reîncarnări,
Cu el ne-am creat destin, prin diverse întrupări,
Și tot cu el destrămăm: reziduurile adunate,
Ignoranța și cu frica - drept cauze-ncriminate.

Acum, iată, știm mai multe, Viața-i veșnică școală,
Ea ne-arată amăgirea, ca și fapta cea reală;
În ce fel îngrijim corpul ca să fie performant,
Ca însoțitor de drum, spre finalul sacrosant?

Să-i dăm hrana potrivită și odihna necesară,
După cum singur ne-arată - când tace mintea hoinară.
Mintea nicidecum în măsură să-i dea pacea cuvenită,
Fiindcă prin a ei natură e stresantă-nchipuită.

Trupul - partener de drum - datori suntem să-l iubim,
Iar atunci când o ia razna, în mod blând, să-i amintim
Rostul acestei Vieți: de progres, desăvârșire,
Prin trăire sfînșitoare în gând, spuse și simțire.

Corpul nostru fizic reprezintă a treia parte din unitatea ființei, care asociat cu mintea și Sufletul - Esența Vieții - constituie laolaltă Unitatea. Așadar, noi, ca făptură umană tridimensională, funcționăm pe trei trepte: corp fizic, minte și Spirit. Dar, ca să putem înțelege complexitatea Vieții în permanenta Ei desfășurare de la o clipă la alta suntem obligați să funcționăm ca un întreg, sub directa conducere a Sufletului.

Numai în aceste condiții, Viața, care este, de fapt, Dumnezeu în proces de creație, poate fi înțeleasă prin trăire directă a experienței

respective. În acest fericit context, sănătatea corpului fizic și a minții sunt asigurate și se întrunesc condiții inerente pentru buna desfășurare a întregului funcțional.

Corpul - ca lăcaș sacru și partener la reîncarnare - reprezintă condiții optime de împlinire a destinului determinat de Legea Universală a Cauzalității. Împreună cu trupul am greșit și păcătit, încărcând vasul conștiinței cu reziduuri împovărătoare și tot cu el suntem obligați să eliminăm aceste determinări cauzale.

Acum fiindcă știm mai multe decât în acele întrupări, marcate de ignoranță și temeri, să vedem ce ar trebui să facem, legați de acest trup carnal, pentru a fi cât mai performant pe cărarea inevitabilă de revenire la Sursa originară a Naturii noastre Divine. Mai întâi, să-i oferim hrana potrivită structurii sale fiziologice și, apoi odihna necesară, inerentă procesului de metabolizare și refacere a întregului organism.

De asemenea, ni se cere să-i întâmpinăm cu Dragoste propriile solicitări. Iar atunci când o ia razna să-i amintim cu blândețe rostul acestei existențe de progres spre desăvârșire prin gândire, simțire și afirmare calitativ sfințitoare.

În sfârșit, să reținem că mintea - prin natura ei hoinară, stresantă și adeseori obsesivă - nu este în măsură să ofere trupului pacea, odihna, atât de necesare bunei sale funcționări.

52. ÎNȚELEGEREA INTELECTUALĂ

Un cumul de informații pe pelicula astrală,
Determină însușirea - starea intelectuală;
Marea lor majoritate sunt descoperiri străine,
Adunate de prin cărți sau cu alții-n convorbire.

În această conjunctură suntem doar repetitori,
Minți de timp robotizate și nicidecum, creatori;
Așadar, cât timp rămânem doar la simpla repetare
Suntem deci maimuțareală, în astfel de comportare.

Practic, de ce prin știut ne supraevaluăm!?
Și nu încercăm de-ndată, noi prin noi, totul s-aflăm,
Dacă știutu-i real sau e simplă falsitate,
Susținută de o minte, prinsă în dualitate?

Multe informări greșite - ineptii, prin timp rostite,
Ne marchează existența cu rezultate cumplite:

Amărăciuni și tristețe, contradicții și conflicte;
Aroganța și trufia, în acest mod însușite.

Nimic să nu acceptați - nici măcar pe autor,
Decât prin verificări - voi înșivă trăitor;
Căci, Sublimul Adevăr doar așa e confirmat
De fiecare în parte, prin trăitul consecvent,

Când micuțul nostru „eu” năvălește în prezent,
Cu-a lui mecanicitate, turbulent în mod frecvent,
Simpla conștientizare îl destramă integral,
Fiindcă-s umbre-amăgitoare - nu ceva solid, real.

Iar în „golul”, ce s-așterne, noi și Tatăl ne unim.
Și-acum, cu Divinitatea, altă lume construim,
Unde pacea și iubirea străjuiesc în mod constant,
Transformând climatul Terrei, agresiv și arogant.

Capacitatea noastră intelectuală de înțelegere pe plan fizic este fundamentată pe acumulări memoriale, înregistrate, de fapt, în corpurile mai subtile (astral, mintal etc.) care se suprapun și înfășoară creierul material. Marea majoritate a acestui capital informațional este format din descoperiri străine, adunate de prin cărți sau convorbiri inter-umane. În acest context, noi suntem și ne definim ca atare, drept simpli imitatori sau năniți robotizate, datorită numeroaselor repetări a unuia și aceluiași lucru.

Or, dacă totul este o adevărată maimuțăreală, de ce oare ne supraevaluăm? Și - urmărind practica interogației - este firesc să ne întrebăm iarăși: De ce nu încercăm prin noi înșine să aflăm dacă aceste afirmații străine sunt ele sau nu sunt ele întemeiate? Nu ar putea fi ele simple ineptii, pe care noi le-am adoptat cu prea multă ușurință - împreună cu riscurile ce le însoțesc?

Prudența, și nu numai ea, ne îndeamnă să nu acceptăm nimic! Nici chiar susținerile autorului acestor teme ci, grabnic, să trecem la verificarea a ceea ce susține că ar fi adevăr incontestabil. Dacă cineva susține că a ajuns la înțelegerea Adevărului Absolut, asta confirmă că fiecare făptură umană dispune de aceeași capacitate de realizare.

În continuare, iată care este experiența merită să confirme realitatea respectivă. În clipa în care micuțul nostru „ego” năvălește în prezent, ca reacție a minții, doar îi conștientizăm mișcarea, folosind în acest scop Atenția lucidă și dezinteresată. Simpla noastră întâlnire cu

această ficțiune, o destramă instantaneu. Iar în „golul psihologic” - care se instalează în mod natural - noi devenim un întreg și ne contopim cu Imensitatea Infinitului. În această integrare spontană - nedorită și neimaginată - mintea („ego”-ul sau intelectul) este inexistent.

Așadar, verificarea Adevărului Absolut are loc numai și numai când noi înșine - desprinși de mintea știutoare - ne aflăm în dimensiunea Absolutului și trăim direct experimentul propriu-zis al acestei Realități. În această Sublimă Existență suntem Iubire necondiționată care, prin însăși prezența Sa, se înregistrează transformări benefic-radicale, cu efecte înnoitoare atât asupra trăitorului, cât și a colectivității, în general.

53. ÎNVĂȚAREA

Învățarea, instruirea - un proces de-acumulare
De cunoștințe și tehnici, privind Viața-n derulare,
În acest Univers fizic - noi fiind legați de Pământ,
Drept fapte încorporate ca firesc deznodământ.

Legea Cauzalității, cândva, de noi încălcată,
Conștient, inconștient - ne-a înscris prezenta soartă;
Astăzi, loc de ispășire, prin efecte adecvate,
Consecințe naturale, necum pedepse-aplicate!

Din efecte învățăm cât de mult noi am greșit,
Abordând ansamblul Vieții în chip neîngăduit.
De Legea Universală - de Dumnezeu stabilită,
Perfecțiunea vizată, tuturor destinată.

Atât greșeli și păcate - stări complet amăgitoare;
Văzându-le precum sunt, cu Lumina-înnoitoare,
Ele de-ndată dispar. Iar noi liberi în prezent,
Suntem doar Pură Conștiință, în acest Sublim moment!

În asemenea scipiri ne creăm și recreăm,
Cu Divinul laolaltă - noi în Tot ne integrăm:
Asta ne pretinde Viața, să-i ieșim la-ntâmpinare,
Așa precum este Ea - nouă și-constantă-mprospătare.

Creier nou și minte nouă - desprinsă de tot ce-a fost,
Care schimbă om și gloate - întregul climat anost.

Vremurile o impun! Rătăcirea-i mult prea veche, prin milenii
adunată,

Și numai de noi depinde, de-a fi, pe loc, spulberată!

Când rătăcirea dispare, ființa e independentă;

Tot la fel e și iubire și-înțelepciune completă.

În Ea toată știința lumii, care-i, pe loc revelată!

Învățarea-și pierde rostul, când e Totul arătat!

Învățarea sau instruirea constă în acumulări de cunoștințe și tehnici, legate de activitatea individului întrupat în dimensiunea Universului fizic. Trăind în această dimensiune, ca ființe întrupate, mintea și corpul - ca elemente trecătoare - pentru propria existență sunt nevoite să facă ceva în acest sens. Cum ne-am putea câștiga cele necesare acestei conviețuiri decât practicând o meserie - de pildă - în interiorul societății în care ne ducem existența?! Iar contribuția noastră la buna desfășurare a societății este compensată cu ceea ce societatea ne oferă în schimb - potrivit aceluiași interes vital.

Prin urmare, în postura de ființe întrupate, suntem obligați să învățăm de la alții cele necesare existenței, pentru a ne putea descurca în condiții cât mai bune, în câștigarea celor strict necesare, la acest nivel de existență.

De asemenea, mai aflăm că nimic nu este întâmplare, hazard sau coincidență în tot ceea ce ne scoate în cale Viața, în eterna Ei mobilitate. Practic, noi întâlnim și trăim efecte ale unor cauze în care noi am fost factorul determinant. Și care ne este atitudinea când aflăm că tot ceea ce ne aduce Viața, zi de zi, clipă de clipă, este pentru noi, în folosul nostru și cauzat de noi?

Întâmpinarea corectă a acestor efecte înseamnă destrămarea lor, odată cu factorul cauzal determinant, Legea Cauzalității fiind o lege dreaptă, stabilită de către Creator atunci când a creat Universul fizic. Cunoștințele noastre despre această lege, ne obligă să dăm toată atenția la ceea ce gândim, exprimăm și înfăptuim. De-acum, preveniți asupra responsabilității ce ne revine, desigur că alta ne va fi comportarea. În caz contrar, numai un ignorant își bate cuie în tălpi sau în cap, când știe dinainte care sunt consecințele unei activități mintale responsabile.

Pentru a întâmpina corect surprizele vehiculate de către Viața cotidiană, iată ce ne oferă „Cunoașterea de sine”, ca practică individuală. Cu ajutorul Atenției lucide și globale întâmpinăm orice reacție a minții la provocările Vieții. Mintea - astfel întâmpinată - se

destramă instantaneu, iar în „golul psihic”, astfel creat, nu rămâne decât Sacrul din noi, care se contopește cu Imensa Divinitate.

În această fericită ipostază apare Iubirea care, prin însăși prezența Ei, determină transformări sfințitoare asupra trăitorului, cu influențe asemănătoare și asupra colectivității umane, ca și a toate câte există în Imensul Univers. Trăind la acest Sublim nivel, nu avem nimic de învățat, fiindcă în noi toți, fără nici o excepție, se află Divinitatea completă prin Ea însăși.

54. ÎNVĂȚĂTURI DERUTANTE

Doamne, iartă-mi neputința de-a reda cu-ndreptățire
Adevăruri clar văzute prin observare – gândire,
Privind lumea actuală, legată de-acest Pământ,
Venită la reîncarnare cu-al său tainic legământ.

Neputința omenească, mintea cea neputincioasă,
Neînțelegând Absolutul, L-a cuprins în a ei plasă,
Dându-i nume și-nsușiri, după propria-i structură;
Și de-aici au purces toate: haos, temeri, zbucium, ură!

Iată câteva din ele ca-învățături derutante:
Oamenii, făpturi create – de creator separați;
Unele credințe oarbe susțin numai o-ntrupare,
Reîncarnarea privită ca erezie și severă condamnare;

Dumnezeu apreciat precum orice muritor:
Egoist și fără milă, sever și răzbunător.
El judecă și condamnă ca durată-n veșnicie
Focul iadului sortit prin a lui nimicnicie;

Existența unui diavol – un înger zis-decăzut,
Care-atrage, prin ispită, cete-n jurul său smintit,
În confruntări permanente cu Eternul Dumnezeu
Și armata Lui de îngeri, ca cert ajutor al Său.

Între om și Dumnezeu, o întreagă ierarhie de natură preoțească,
Ce-și arogă importanță și puteri ca să sfințească
Și să ierte de păcate: păcătoși și păcătoase,
Impunându-le canoane, ca și anumite taxe.

Iadul și raiul fiind locuri de ispășiri și răsplată,
Unde fiecare-n parte va fi-n lumea cealaltă;
Toate simple amăgiri, ce derutează-ngrozesc
Pe cei care nu cunosc, ce-i Adevăr și firesc.

Iată și realitatea faptelor enumerate,
Care, prin experiențe, mi-au fost mie revelate:

Creatura - Creatorul - Una Sunt și de-aceeași calitate;
Reîncarnarea-i un fapt cert, de vieți nenumărate,
Lung proces evolutiv, legat de descoperire
A „Cunoașterii de sine” - legat de corp și de fire.

Dumnezeu e doar iubire, Frumusețe, Bunătate,
Nicidecum judecător - fiind prezent în Tot și Toate;
Raiul - iadul - nu există-n mod real
Sunt vădite-nchipuiri de ins imaginativ dual.

Nu am văzut făpturi diavoli în lumile paralele
În cele patru decenii de dedublări ale mele!
Omul, prin el însuși diavol - atitudini-comportare
Gândirea, vorba sau fapta îi dau acea definire.

Ierarhia preoțească e structură omenească,
Legată de interese! Nicidecum dumnezeiască!
Iertarea cea de păcate nu-i decât o amăgire și prilej de-navușire
Ale unor slujitori, prinși de-a lor închipuire.

În sfârșit, iată ce este Natura noastră Reală:
În întregul Univers - doar un Suflet omenesc,
El cuprinde-n El pe Toate: știință, glorie, putere,
Are totul, nici nu uită, nici nu doarme, nu are nici o nevoie.

Este-n fond Unicitate și smerit, ca-nfățișare
Existență infinită, ca număr de indivizi cu aspecte trecătoare;
La fel fii de Dumnezeu cu însușiri similare,
Văzut și în orice semen, și înțeles ca atare.

Nu rămâneți cu știutul! Acum pus în aplicare!
Când atent priviți finitul, el de-ndată și dispare;
În „gol” suntem Absolutul - Frumusețe și iubire,
Care curăță, dizolvă ancestrala-impătămire.

Omul, încă de la începuturile sale de făptură întrupată în Universul fizic, a încercat să descifreze tainele Adevărului Absolut, ca și ale Vieții, în general. În acest scop, el a folosit capacitatea sa intelectuală, adică mintea personală, neavând altceva la îndemână.

Așadar, pentru propria înțelegere, el a coborât Infinitul la dimensiunea minții sale, dându-i însușiri asemănătoare cu ale lui.

Acest început, cu totul eronat, a generat întregul climat de confuzie și haos care, între timp, s-a amplificat mereu prin învățături tot mai derutante. Iată câteva dintre aceste învățături false: Creatorul este separat de creația Sa. Ființa umană dispune doar de o singură încarnare. Pluritatea incorporărilor este apreciată erezie. Dumnezeu are drept însușiri, calități și defecte aidoma omului: este aspru, dur, gelos și răzbunător. El, ca judecător suprem, condamnă pe cei păcătoși la suferințele veșnice ale iadului; iar pe oamenii care îi fac voia Lui le oferă fericirea veșnică a paradisului.

O altă idee năstrușnică este fictivul Satan, ca adversar al lui Dumnezeu. El este un înger răzvrătit, care are în jurul său o armată întreagă de adepți. Acest Satan cu armata lui de draci, se află în permanentă confruntare cu Dumnezeu și armata Lui de îngeri.

Între om și Dumnezeu, mintea omului a pus la punct o ierarhie preoțească bine organizată, care își arogă importanță și puteri sfințitoare. Această instituție, fondată pe interes pur egoist, are capacitatea de a ierta pe păcătoși și păcătoase, impunându-le o seamă de canoane, însoțite și de anumite taxe și avantaje, ca preț al ispășirii respective. Raiul și iadul fiind locuri unde făpturile încarnate se vor duce la sfârșitul existenței lor de pe Pământ. Toate acestea și multe altele, sunt creații imaginative, care derutează și îngrozesc pe toți aceia care nu-și cunosc Adevărata Natură de ființe divine nepieritoare.

În continuare, iată care este Realitatea de fapt, a acestor mistificări - așa cum rezultă din investigații, descoperiri și revelații personale. Creatorul și Creatura au însușiri comune, după cum un întreg este aidoma unei părți desprinsă din El. Reîncarnarea este un fapt cert ca Realitate și ca număr de reveniri în lumea materiei. Scopul lor fiind legat de descoperirea a Acelui Ce Suntem în asociere cu trupul și mintea.

Dumnezeu este numai și numai Iubire și se manifestă ca atare, drept Perfecțiune, Bunătate și Frumusețe la dimensiunea Infinitului. El nu judecă pe nimeni. Și pe cine ar putea să judece El fiind prezent în toate câte există peste Tot și în Toate!

Raiul și iadul nu există în mod real, decât în mintea oamenilor condiționați de către educația deficitară susținută și în continuare de către o credință imaginară, bazată pe interese meschine omenești.

În peste patruzeci și doi de ani (42) de dedublări în lumea astrală, nu am întâlnit entități diavoli, ci doar făpturi omenești, care au părăsit pământul prin zisa-moarte și își continuă existența în acea lume cu negativismul respectiv. Așadar, fiecare om – la nivel de „ego” – este diavol prin ce gândește, afirmă și înfăptuiește.

Ierarhia preotească este structură pur lumească, fiind legată de interese meschine omenești în care, o bună parte dintre acești slujitori chiar se socotesc drept intermediari între Dumnezeu și enoriașii săi.

În continuare, amintim o seamă de însușiri ale Esenței noastre Divine – ca ființă întrupată. Noi, toți oamenii – indiferent de rasă, culoare, etnie, pregătire intelectuală – avem un Suflet Comun, Suflet omenesc. El cuprinde în Esența Sa toată știința, gloria și puterea. Este nemuritor! A fost, este și va fi în veșnicie într-un Proces de permanentă creație! Nu doarme niciodată și nu-i lipsește nimic! Este în fond Unitate, sub un număr infinit de individualități, încorporate cu înfățișări trecătoare! Este – dacă vrei o comparație – „Un Pic de Dumnezeu”, la fel cu întregul Dumnezeu, având aceleași însușiri cu Tatăl Ceresc!

Când îl descoperim în noi prin sacra stare de „A Fi” „Acum și Aici”, îl vedem în fiecare semen la fel, fiindcă noi – Tatăl Divin și acești frați ai noștri Una Suntem. Îndată ce am aflat acest Adevăr avem datoria ca ceea ce cunoaștem să și punem în aplicare, trăind astfel, în mod individual Experiența Dumnezeire. Frecvența unor asemenea clipe curăță, transformă tot ceea ce este lumesc în noi, trăitorul și cu repercusiuni asemănătoare asupra întregului mediu din imediata noastră apropiere, ca și a întregului Univers.

55. JUDECAREA

Judecarea, drept nărav, înscris prin memorizare,
O putem numi chiar boală – psihic – condiționare,
Care-apreciază fapte, oameni, întâmplări,
Ce prin repetări constante, înscriu certe degradări.

În raport de-învinuire, ea îmbracă două aspecte:
Unu-i clar, necontestat, fiind întemeiat pe fapte;
În al doilea aspect, nu-i decât o vorbă goală,
N-are faptic un suport, ci e doar o bănuială.

În ambele ipostaze, cel incriminat s-agită, enervează
Și răspunde pe potrivă, celor care-l denigrează;
Apoi, de la simple vorbe, totul se-nrăutățește:
Dispute, ceartă, insulte – violența mai mult crește,

Sălbăticia din om și instinctele primare
Sunt finalizate adesea în loviri vătămătoare,
Și chiar răniri grave – privind rude și prieteni,
Nu arareori se-ntâmplă și ucidere de semenii.

Iubirea și judecata, nicicând nu merg împreună
Când e una, cealaltă e absentă-n întregime,
Căci dimensiuni distincte le separă întotdeauna.
Iubirea e Absolutul, judecata dăinuie-n această lume.

În mod greșit educați, cum că Bunul Dumnezeu
Ar fi un judecător – pedepsind tot ce e rău.
Iadul, loc de ispășire, pentru greșeli și păcate,
Iar raiul – dar oferit pentru cinste, bunătate.

Întrucât El e iubire pe nimeni nu pedepsește.
Iartă tot ce am greșit și ne-ajută părintește,
Să revenim cât mai grabnic în Corpul Său cel Divin,
De unde am fost desprinși – drept plinire de destin.

Judecarea, asociată în mod frecvent și cu o apreciere, drept condamnare, este un nărav sau chiar boală psihică – determinată, întreținută și permanentizată de către fondul acumulărilor noastre memoriale. Așadar, folosind capacitatea noastră intelectuală apreciem: fapte, întâmplări, evenimente, oameni care, prin însăși natura lor mecanică, ne degradează moral și spiritual.

În raport de învinuire, judecarea îmbracă două aspecte și anume: există judecare, fundamentată pe fapte certe și simple bănuieli sau păreri subiective. Persoana incriminată se enervează, se agită și răspunde – de obicei, celor care-l denigrează – fie negând, fie aducând la rândul său, acuze asemănătoare. Și astfel, de la simple vorbe, pro sau contra, totul degenează în dispute, ceartă, insulte și violență, atingând chiar parametrii sălbăticiei. Nu de puține ori asemenea incidente au o finalizare dramatică precum: dezmembrarea unei familii, destrămarea unei prietenii sau chiar răniri grave ori ucideri.

Judecarea și iubirea nu se pot întâlni niciodată, deoarece dimensiuni diferite le separă. Iubirea face parte din dimensiunea Absolutului, în care mintea cunoscătoare a individului lipsește cu desăvârșire, iar judecata își are domeniul de apariție în relativitatea lumescului.

Această mentalitate – atât de înrădăcinată în relațiile inter-umane – este rezultatul educației greșite, care s-a transmis de la o generație la

alta din vremuri foarte îndepărtate. Cândva, individul, aflat într-un stadiu de profund primitivism spiritual, neînțelegând fenomenele naturii și-a imaginat existența unei forțe supranaturale, pe care a coborât-o pe pământ și i-a dat însușiri potrivit înțelegerii sale limitate. În acest fel a făcut din Dumnezeu un judecător aspru, neîndurător, care judecă și condamnă oamenii, potrivit modelului său subiectiv de gândire. Și, la fel cum judecă acest fictiv dumnezeu, așa o face și insul ca ființă întrupată.

Deoarece noi astăzi știm mai multe decât acei străbuni îndepărtați, nu vom coborî pe Dumnezeu la nivelul minții individuale, ci ne vom ridica noi potențialul de înțelegere, prin ieșirea din capcanele mărginite ale intelectului și Uniunea cu Adevărul Sublim. Când mintea smerită tace – pentru că și-a înțeles neputința – în „golul psihologic” noi ne întâlnim cu Esența ființei proprii, concomitent cu întregul Existențial și întâlnim Iubirea necondiționată. Ea, Iubirea nu judecă pe nimeni și nimic, ci doar înțelege faptele ca fapte, așa cum sunt ele aduse de către mișcarea permanentă a Vieții.

Funcționând la acest nivel de înaltă spiritualitate, în care Intuiția ne dirijează comportamentul, vom găsi întotdeauna soluția înțeleaptă de a ajuta semenii în orice grad de dificultate s-ar afla, la un moment dat. În orice împrejurare ne-am afla să ne întrebăm: Cum să judecăm și să ne condamnăm semenul când noi și el Una Suntem? Și încă o întrebare: Ce ar face Dragostea în această situație?

Descoperindu-ne Natura noastră Divină ca fiind Iubire, vom vedea că Ea ne oferă fericita soluție de a fi utili semenilor, aflați într-un impas oarecare.

56. LEGENDA ORIGINARĂ

Legenda-i o povestire, fantezist-misterioasă,
Fondată pe elemente mistice-religioase;
Vine din neguri de vremi, de milenii măsurată,
Ca tradiție transmisă – de la o generație la alta.

O asemenea legendă este cea originară, privind natura umană,
Adam și Eva – perechea creată de Dumnezeu,
Ca făpturi nemuritoare, după propriul Său model,
Perfecțiunea inclusă în comportamentul patern.

Așezați în Paradis trăiau ca doi fericiți,
Aveau totul la-ndemână, orice dorință-implinită,

Fără efort, siluire se simțeau desăvârșiți.
Totuși existența lor era precis îngrădită.

În acest Eden de vis se afla un pom plantat,
Al Cunoașterii numit, ce e bine și ce-i rău,
Și celor doi, clar-poruncă li s-a dat: Că n-au voie să consume
Fructele acelui pom! Incriminați cu asprime,

Căci porunca-a fost călcată! Ei gustând fructul oprit!
Și Dumnezeu furios le-a confiscat nemurirea și-n afar-i-a izgonit!
A condamnat și urmașii la suferințe și moarte,
Judecata fiind corectă față de cele-ntâmlate.

Legenda mai amintește că Eva a fost real ispitită
De un anume Satan, ce-a dus la fapta smintită,
Atrăgând și pe Adam la a ei nesăbuiță,
La fel implicat și el - drept efect ca neputință.

Despre Satan se mai spune, c-ar fi inger decăzut,
Izgonit de Dumnezeu din a Lui împărăție, pentru marele păcat
De-a se fi apreciat tot atâta de puternic
În cer ca și pe pământ, urmând țelul său netrebnic.

Totu-i mit și amăgire, de minți greșit informate,
Care în a lor orbire și cărări întortocheate,
Au însămânțat mistere pe fonduri vădit reale,
Creând haosul din lume, cu înscrisurile sale.

Dumnezeu e doar Iubire, manifestă pretutindeni în a Lui împărăție
Ce-i în plus - păreri deșarte, socotite ineptie,
Omul fiind măsura-n toate prin greșita cugetare.
Să-i observăm neputința și meschina abordare!

Văzând falsul precum este - piere-ntreaga lui poveste,
Iar în „golul”, ce rămâne, ființa noastră se-ntregește!
Și cuprinși în Necuprins ne aflăm Divinitatea,
Natura noastră Sacrală - Una cu Realitatea!

Legenda este o poveste fantezistă, misterioasă, fundamentată pe
elemente de mistică religioasă. O astfel de poveste se referă la perechea

primordială: Adam și Eva, creată de Dumnezeu, care stă la temelia rasei umane.

Ni se spune că la început acești străbuni erau nemuritori și că ei au fost așezați în grădina Paradisului, unde trăiau fericiți, având totul la îndemână. Simpla dorință era de-ndată împlinită, fără să facă nici un fel de efort în această privință. Totuși existența lor era îngrădită de o anumită restricțiune: în acea minunată grădină exista un pom al Cunoașterii (binelui și răului) de fructele căruia nu aveau voie să se atingă.

Iată însă că Eva, fiind ispitită de Satan, calcă porunca divină și se înfruptă din roadele aceluia pom, îndemnându-l și pe Adam să facă același lucru. În urma acestei fapte incriminate, ni se mai relatează că Dumnezeu furios și răzbunător le-a confiscat celor doi nemurirea. Apoi i-a izgonit din acel pământ al tuturor posibilităților, condamându-i, atât pe ei, cât și urmașii lor, ca să-și câștige existența cu sudoarea frunții și să fie muritori.

Despre Satan se spune că el, de fapt, ar fi un înger izgonit din cer, pentru că s-a răzvrătit împotriva Creatorului. Și că acesta, ajutat de către numeroși diavoli, se află în permanentă confruntare cu Dumnezeu și cetele Lui de îngeri.

Toate aceste născociri sunt creații ale minții omenești, învinuită și - pe bună dreptate - de întregul haos, existent atât de vizibil pe întreaga suprafață a Terrei. La temelia acestei minți năucitoare se află ignoranța și teama sau frica de necunoscut, care oferă totdeauna soluții potrivit tulburării ce o caracterizează.

Or, Dumnezeu în Esența Lui este Numai Iubire necondiționată, care cuprinde atât Universul fizic, cât și toate celelalte din Sublima Imensitate. Tot ceea ce se afirmă în plus despre El sunt și rămân condamnabile ineptii, omul fiind măsura împlinirii acestora prin greșita cugetare, care-l caracterizează ca „egou” sau „sine personal”.

Redresarea omului deficitar, subiectiv și egocentric, poate fi ușor realizată, fără să facem ceva în mod deosebit. Și iată în ce fel: Folosindu-ne, drept instrument, Atenția lucidă și dezinteresată, doar conștientizăm activitatea acestui „egou”, care funcționează fragmentar și posesiv. Simplitatea întâlnirii îl dezagregă instantaneu. Iar în „golul psihic”, astfel instalat, apare Natura noastră Sacrală, care face masă compactă cu Imensul Necuprins.

În această fericită conjunctură, ne manifestăm ca Iubire necondiționată, cu determinări firești de sfințenie și progres spiritual pe calea evoluției, privind întoarcerea la Sursa de unde am coborât pentru a experimenta fenomenul Viață în asociere cu relativitatea Universului fizic.

57. LIBERTATEA

Libertatea Țel suprem ca-mplinire și trăire,
Necesară tuturor, de-a afla ce e Iubirea,
Calitate intrinsecă, pe ea însăși rezemată,
Ca o binecuvântare de Adevăr consacrată.

Orișunde e Viață – Viul în a Lui mișcare,
Își reclamă cu vigoare în a Ei desfășurare,
Existență-n libertate, ca mijloc de împlinire,
Devenirea urmărită cu aprigă îndârjire.

Să ne rezumăm la noi – ființa cea mai elevată
Mintal și spiritual, absolut, necontestată,
Ce-și urmărește destinul, tuturor rezervat,
Drept final, a lor sfințire, în Absolut integrat.

În esență Libertatea este Dragoste-afirmată,
Cu efecte sfințitoare – tuturor destinată;
Ea transformă ins și gloate, prin a Ei seninătate,
Care spulberă, dizolvă comportări incriminate.

Nimeni nu ne-O poate da – gratis sau împrumutată
Sau chiar ca târg prețuită, și astfel adjudecată;
Comoară neprețuită, Ea se află-n fiecare,
Înăuntru ființei proprii, pururea în așteptare.

Să intrăm deci, înăuntru – fiecare pentru sine,
Altă cale nu există, fără-această opțiune!
Iar „Cunoașterea” e cheia de-acces spre Eternitate,
Unde toți avem ca Tată – unica Divinitate.

Numai liberi înăuntru și total independenți,
De ce este trecător – fiind cu clipa-acum prezent,
Întâlnim Esența ființei – ce s-afirmă ca Iubire,
Bunătate fără margini și reală Fericire.

Libertatea sau independența este acea însușire, absolut indispensabilă, pentru a putea întâlni, înțelege, cunoaște și trăi ca experiență directă Natura noastră Divină, adică Iubirea necondiționată și atotcuprinzătoare care, de fapt, ne caracterizează.

În general vorbind, acolo unde există Viață, adică Viul în permanenta Lui mișcare și înprospătare de la o clipă la alta, Libertatea este factorul esențial, inerent unei bune desfășurări a acestui fenomen.

Dar, să revenim la noi, oamenii – făpturile cele mai evolute din punct de vedere intelectual și spiritual de pe această planetă – care ne urmărim în mod consecvent călătoria de întoarcere la Izvorul Divin, de unde am pornit pentru a face experiența în asociere cu materia. În clipa în care trăim în mod conștient, ceea ce numim Libertate, descoperim singuri – prin noi înșine – că, în lipsa a orice altceva, noi cunoaștem prin trăire chiar fenomenul Dragoste care Se afirmă de la sine. Iar efectele Ei sfințitoare își învederează roadele atât asupra trăitorului, cât și asupra mediului înconjurător.

Data fiind importanța acestei atitudini, să vedem în continuare, cum anume o putem realiza, menține și utiliza în experiența noastră cotidiană. Mai întâi, o precizare: Nimeni din această lume trecătoare și nesigură, nu ne-O poate oferi, fie gratis sau cu împrumut, fie în schimbul unei valori, mai mult sau mai puțin corespunzătoare. Libertatea fiind o comoară inestimabilă, nu este în nici o altă parte întâlnită decât în interiorul ființei proprii. Ea ne așteaptă de un șir imens de secole să O descoperim și să-i dăm întrebuințarea de drept, ce i se cuvine.

Prin urmare, cât mai grabnic, să intrăm în interiorul ființei noastre – fiecare pentru sine – în completă și atentă cunoaștere ca unică opțiune. Iar „Cunoașterea directă” este calea cea mai rapidă, care nu ne solicită nici un fel de efort sau siluire. Ea reprezintă cheia de aur care ne deschide, de fapt, poarta înspre Eternitate, unde toți practicanții ne vom întâlni cu Tatăl Ceresc – Unica Divinitate.

Așadar, numai ca oameni liberi înăuntru și total independenți de tot ce este lumesc și trecător, avem posibilitatea să contactăm Ceea Ce Este fără început și fără sfârșit – Veșnicia sfințitoare. Și această Pură Prezență singură își confirmă prezența ca Iubire, Frumusețe, Bunătate, Bucurie fără margini de nimeni și de nimic condiționată.

58. LIPSA DE UNITATE

În stare de trinitate, noi funcționăm haotic,
Una urmărește corpul, mintea alta, pe fond psihic,
Iar Sufletul altceva și cu totul diferit;
În acest context confuz, nimic demn de împlinit.

Universul, dispus veșnic să ne-ajute,
Când funcționăm ca-ntreg – scopuri precis definite;

Aici, nimic nu-nțelege, din energii discordante,
Care tulbură climatul pe disfuncții aberante.

Când citești aceste rânduri, înțelegi propriul „sine”,
Proasta lui funcționare, nu așa cum se cuvine,
La întâmpinarea Vieții – un întreg funcțional,
Clipa – veșnic nouă – în momentul actual?

A fi-întreg cu întregul Vieții e fenomen natural,
Ce ne desprinde de haos, în momentul actual;
Iar în acea Scănteiere de totală negândire
Noi și Tatăl – Una Suntem – în manifestări, iubire!

Astfel e-implinit destinul de fapte încorporate,
Golind lumescul din noi – reziduuri adunate,
Prin neștiință-nțunecime, din vieți anterioare,
Posedați de trup și minte – senzații și-nfatare.

Ca ființe eliberate, suntem factori de progres,
Căci lumea prin ins se schimbă, ca și-ntregul Univers;
Altă cale nu există, ca semn de evoluare,
Decât Unitatea ființei și Sublima Integrare.

Noi, oamenii, suntem, de fapt, un întreg format din trei ființe și
anume: corp, minte și Suflet. O bună parte din încarnările noastre
anterioare le-am petrecut fără să ne dăm seama de întregul mănunchi
funcțional. Ne-a dominat fie fragmentul trup carnal – petrecând o
existență bazată pe senzații primitive – plăcerea simțurilor constituind
ideal suprem căutat cu îndârjire; fie la nivel de minte știutoare,
evaluată la dimensiunea aroganței și trufiei.

Și într-un caz, ca și în altul, Viața în eterna Ei mobilitate, a rămas
un mister de neînțeles.

Iată-ne însă ajunși aici, după multe rătăcirii, însoțite de confuzii,
amărâciuni și temeri, când aflăm că noi, de fapt, suntem o trinitate. Al
treilea fragment fiind Sufletul de esență Divină, fără început și fără
sfârșit.

Pentru a întâlni și înțelege cu adevărat Viața, Ea – Viața – ne
obligă să-i ieșim în cale ca trinitate-Unitară. Numai astfel noi, ca un
Tot Unitar, putem aborda Viața care este, în totalitatea Ei, chiar
Dumnezeu în proces de creație. Să mai precizăm că în acest context,
noi suntem un Mic Univers, capabil să înțelegem – prin trăire directă –

Experiența de Dumnezeu în creație, funcționând în contopire cu Sublimul Inexprimabil.

A fi în Unime cu întregul Vieții acesta este un fenomen natural și realizabil de către fiecare ins în parte, în care iubirea creatoare este singura în măsură să determine transformări sfințitoare, atât asupra trăitorului, cât și asupra întregii colectivități.

În ipostaza de „A Fi” sau Pură Conștiință – în care mintea știutoare tace smerită – noi, estinși la Infinit, suntem Una cu Tatăl Ceresc, într-un proces continuu de evoluție spirituală, grăbindu-ne pe calea de întoarcere la Sursă. Numai în aceste condiții se golește de la sine, vasul conștiinței de reziduurile îngrămadite în viețile anterioare, când am funcționat haotic, săvârșind acte condamnabile, sub influența minții și a corpului.

Să reținem deci, că în postura de Unime a trinității, în care Sufletul ne conduce, putem să ne manifestăm Adevărata Natură de făpturi divine nemuritoare. Și, o dată ce am ajuns să ne descoperim pe Acela ce Suntem cu adevărat, înseamnă că am atins acel nivel de maturitate, care ne obligă să-i împlinim solicitudinile respective prin Sublima Integritate funcțională.

59. LUMEA ESTE AȘA CUM ESTE!

Lumea e așa cum este – produs al celor de-o seamă,
Prin gândire, vorbe, fapte – drept confuză panoramă;
Iluzia, amăgirea folosită-n mod frecvent,
La întâmpinarea Vieții în fiecare moment.

Mintea veche, perimată cu-ale ei imagini moarte,
Întâlnește prospețimea, absolută noutate;
De-aici naște tot misterul vieții cea conflictuală,
Care-mbracă existența în formula actuală.

Vechimea ei are-n urmă șir imens de generații,
Sute și chiar mii de ani, cu imense complicații,
Ne-au lăsat, drept moștenire, lumea pe care-o vedem
Și noi, fiecare-n parte, îi dăm girul și-o-ntărim.

Ce zici frate, vezi a lumii greșală, ca și a ta personală?
Și ești decis să o schimbi chiar în clipa actuală?
Fiindcă transformarea lumii începe cu fiecare în parte.
Altă cale nu există de-împliniri adevărate.

Renunță la explicații și argumentări savante,
Cum că Bunul Dumnezeu ar fi singur creatorul acestei lumi ignorante
Sau că fictivul Satan ar fi real vinovat de întreaga nebulie
De pe întreaga planetă, dată lui ca-mpărăție.

Iată minunata cale, privind Sacra împlinire:
Nimic nu s-anticipează ca scop, drept închipuire,
Simpla conștientizare a reacțiilor minții,
Acestea spontan dispar în „golul psihic” al ființei.

De-acum uniți cu întregul – Imensa Divinitate,
Ne contopim cu Iubirea și a Ei Sacralitate,
Care curăță, transformă firea noastră pământească,
Prin timp-spațiu degradată de mintea conflictuală, ignorantă
și vicleană.

Tot ceea ce putem afirma despre această lume, este să o lăsăm pe ea să se afirme așa cum este ea – noi fiind doar un simplu observator sau martor obiectiv, imparțial. Iar cuvintele cu ajutorul cărora încercăm să-i descriem realitatea vor fi cât mai simple și atotcuprinzătoare, pentru înțelesul persoanelor care solicită, explicațiile respective.

Prin urmare, lumea este produsul colectivității care funcționează la nivel de gânduri, vorbe și fapte – drept conglomerat personal – în care iluzia sau amăgirea este folosită în mod frecvent la întâmpinarea permanentă a Viului în eterna Lui derulare. În această conjunctură, mintea veche – dominată de imagini ale trecutului perimate prin reacții mecanice – întâlnește prospețimea Viului ca absolută noutate.

Din această întâlnire a vechiului cu noul – prospețimea Vieții – ni se revelează întregul mister al existenței conflictuale, atât de evident prin el însuși, pe întreaga suprafață a planetei Pământ. Vechimea acestei minți are în urma sa un șir imens de generații, măsurat în sute și chiar mii de ani. Asta este moștenirea pe care ne-au lăsat-o înaintașii, iar amprenta ei este atât de profundă încât fiecare ins în parte să o descifreze cu ușurință, în propria activitate a minți sale dominante.

Dacă și dumneavoastră, cititorul acestor simple semnalări, sesizați același lucru și luați hotărârea fermă de a schimba actualul climat confuz și derutant în relațiile inter-umane, atunci să încercăm împreună, să o facem și iată cum:

Mai întâi, să fim convinși că lumea se schimbă începând cu noi, cu fiecare ins în parte. Altă cale nu există de împliniri reale, incontestabile.

Nu vă pierdeți vremea, recurgând la unele explicații și argumente cum că Dumnezeu ar fi adevăratul creator al acestei lumi deficitare.

De asemenea, nu acordați nici un fel de credibilitate acelor credințe religioase, care își justifică propria neputință pe seama unei ficțiuni, numită diavol, căruia îi impută toate ororile lumesti.

În sfârșit, nu putem pune capăt explicațiilor, fără să oferim modalitatea de transformare a acestei lumi, aflată în mersul ei firesc spre culmile evoluției sale spirituale. Iar punctul de plecare al acestui proces, începe cu noi, cu fiecare în parte. Și iată modalitatea care - corect aplicată - ne oferă, încă de la bun început, efecte benefice și sigure, prin ele însele încurajatoare.

Vom începe deci experimentul cu unitatea ființei din starea de „A Fi Acum și Aici” - în ipostaza de Pură Conștiință. Simplitatea întâlnirii cu reacțiile minții, fără să anticipăm sau să așteptăm vreun anume scop sau ideal de atins. Suntem doar un simplu observator sau martor, care întâmpină reacțiile mecanice ale minții condiționate temporar. Această simplă întâlnire, fără a face nimic altceva, destramă, dizolvă, spulberă instantaneu deversările mintale.

Iar în „golul psihologic”, care survine ca ceva firesc, ne realizăm integritatea ființei și Uniunea cu Supremul Adevăr. În această situație ni se revelează Natura Sacră a ființei noastre, care se exprimă ca Iubire, Frumusețe, Bunătate ce curăță prin însăși prezența Ei și totodată operează transformări sfințitoare asupra noastră și, prin noi, asupra întregii societăți. În concluzie, lumea se transformă numai prin transformarea membrilor săi, care îi definesc totalitatea.

60. MANIPULAREA ILUZIEI

Când nu suntem om întreg - Unitate absolută
Spontan vine amăgirea, aparență înăscută,
Prin perceperea greșită - un denaturat profund
A Realității certe, măsluită printr-un gând.

Gândul - amintire vagă - înregistrată-n mintal,
Ca un fapt trăit aievea și păstrat memorial,
Întâmpină noutatea Vieții în desfășurare
Intrinsecă proștejime pe clipe înnoitoare.

O asemenea întâlnire naște stări conflictuale,
Cu aspecte degradante - psihic-emoționale,
Degradând concomitent și structura cea trupească,
Acest partener de drum - în conjunctură lumească.

Iluzia incriminată fizic - psihic de-o potrivă,
Al cărei final e mintea - veche-ngustă și naivă;
Descoperind toate astea, amăgirea-ndată pierе,
Noi uniți cu Creatorul împlinim Sublima-i vrere,

De ființare fericită și îndrumător ceresc,
Bun exemplu de urmat, în acest context firesc,
Ca făpturi evolute, coborâte pe Pământ,
Să ajute omenirea spre al său deznodământ.

Să reținem, așadar, că orice om - Avatar realizabil,
Când ființează ca întreg - lucru absolut posibil
Prin „Cunoașterea activă”, starea de „A Fi” prezent
În Uniune cu-întregul - liber și independent.

Aici toți suntem egali - uniți la un loc cu Sursa,
Eterna Divinitate, clar iluzia-i exclusă,
Realitatea Supremă fiind continuu creatoare
De iubire, Frumusețe, Fericire înălțătoare.

Noi suntem un om complet, perfect funcțional numai atunci când realizăm Unitatea ființei - corp, minte și Suflet - un întreg condus de Spirit prin impulsuri intuitive. În acest context, dispunem de un enorm potențial energetic, capabil să facă față oricărui fenomen de Viață. De fapt, fiecare om - conștient sau inconștient - se întâlnește cu asemenea clipe, dificil de sesizat, datorită vitezei de deplasare a Viului în întregul Său. Același fenomen de Viață devine însă obișnuință sau stare naturală, în cazul celor care au cunoscut fenomenul Eliberarea sau spargerea calapoadelor înrobitoare ale „ego”-ului.

Prin urmare, când nu funcționăm ca ființă integrală, întâmpinăm noutatea Vieții prin reacții memoriale - urme ale trecutului - care năvălesc în prezent, determinând o falsă înțelegere. Gândurile necontrolate, care apar în prezent, denaturează Realitatea Viului - prospețime permanentă de la un moment la altul. Asemenea întâlniri prilejuiesc stări conflictuale, la nivel psiho-emoțional, cu efecte degradante și asupra corpului fizic. Întâmpinarea, așadar, a noului cu umbrele trecutului - păstrate memorial sub formă de imagini - oferă înțelesuri amăgitoare sau iluzii înșelătoare și derutante, prin însăși natura lor.

Prin simpla conștientizare, cu ajutorul Atenției lucide și globale, a acestor derulări fictive, ele îndată pier, dispar fără să lase urme. Iar în „golul psihic”, survenit în chip natural, ființa întreagă se unește

și de-acum, ca un Tot unitar, suntem atrași în Imensul Necuprins, unindu-ne cu Sublimul Creator.

Numai în această conjunctură, când Divinitatea din noi se unește cu Marele Tot, au loc sfinte transformări pe calea fără întoarcere a evoluției, care vizează ca țel suprem Sursa Surselor a toate câte există.

Să vedem, practic, în ce fel omul obișnuit poate să realizeze, prin el însuși, cât mai frecvente întâlniri cu Natura sa Divină și, cu ajutorul acesteia la reala contopire cu Bunul Dumnezeu. „Cunoașterea directă” – de care amintim în fiecare temă în scop de familiarizare – oferă cea mai rapidă soluție de împlinire, cu efecte ușor sesizabile de către fiecare veritabil trăitor al experimentului.

Opriți-vă un moment fluxul gândirii haotice și puneți-vă întrebarea: Sunt eu întreg „Acum și Aici”? Clipa de pace, care urmează – după punerea întrebării – vă oferă starea de „A Fi” – un întreg fără limite, în perfectă armonie, total independent și în Uniune cu Eterna Divinitate în care iluzia este exclusă cu desăvârșire. În această fericită postură suntem Realitate Supremă în stare de creație ca iubire, Frumusețe și Bucurie fără limite.

61. MAREA IMAGINAȚIE

Întreg Universul fizic e ceva imaginar,
Într-o veșnică schimbare într-un context temporar;
Iar noi, de fapt, cine suntem în mod cert cu-adevărat?
Și cine am vrea să fim, prin ales și căutat?

Asta-i mare întrebare de ins condiționat,
Produs de vremuri trecute – lung proces imaginar.
Ca să ne-ntoarcem Acasă la Iubitul Creator,
Obligați să ne cunoaștem, – absolut, convingător.

Problema e cum anume, făptuim marea împlinire,
De realizat Supremul și reala contopire?
„Cunoașterea” este calea ce-o avem la îndemână,
De-a ne întâlni cu noi – Natura noastră Divină.

Și-n acest scop folosim ceea ce, de fapt, „Nu suntem”,
Imaginând că o parte din întreg – nu o cunoaștem,
Și ne recreăm continuu ființa noastră adevărată.
Acesta-i experimentul împlinirii sacrosante.

Real, noi și Dumnezeu – Una Suntem laolaltă,
Și nu-i ceva-n Univers de-a nu fi în noi deodată.
Viața noastră-i un truc magic, iar noi fiind magicianul,
Iluziile folosite, ca utile instrumente pentru-a-ntâlni Realul.

Apoi, văzute cum sunt, ca amintiri trecătoare
Și nu ca fapte prezente, cu-nscrisuri înșelătoare.
Viața-i un real Proces de creație constantă!
Să reținem acest sens, prin trăire-adevătată!

Întregul Univers fizic este și se definește, prin el însuși, un produs imaginar, creat de Imensa Potențialitate Cosmică dintr-un punctișor de materie concentrată. Și acest Univers care a luat ființă prin ceea ce savanții numesc Bing-Bang, se află în continuă expansiune. Iar noi, fiecare în parte, confrunțați cu această vastitate ne întrebăm: Cine suntem cu adevărat și cine am vrea să fim?

Aceasta este marea întrebare, pe care ar trebui să ne-o punem cât mai des, ca fapte realizate tempo-spațial, printr-un îndelungat Proces imaginativ.

Ca fapte întrupate suntem la fel de bătrâni ca și acest Univers fizic. Pe parcursul îndelungatului nostru trecut istoric am aflat că, de fapt, noi nu suntem nici corpul și nici mintea, ci mai mult decât acești parteneri, Natura noastră Reală ca Spirit, este Particulă desprinsă din Veșnicie, fără început și fără sfârșit și că am coborât în dimensiunea relativului pentru a face experiența respectivă, urmând să revenim la Matricea căreia îi aparținem.

Aflând toate aceste amănunte, noi, aceste fapte legate de un trup carnal, avem la îndemână Imensa Imaginație la care să apelăm în legătură cu întoarcerea acasă, adică în Sânul Marelui Creator. Și cum anume folosim această imaginație, pentru a grăbi revenirea în Corpul Divin? „Cunoașterea directă” ne oferă pe loc posibilitatea să ne întâlnim mai întâi, cu Natura noastră Reală, adică cu Spiritul Pur. Întâlnirea se realizează spontan, folosindu-ne ceea ce nu suntem întregul, adică doar o parte din noi.

Noi nu suntem: nici gândurile, nici imaginea, nici corpul și nici mintea. Cum toate acestea dispar, prin simpla lor conștientizare, de-acum noi mărim câmpul imaginației, urcând pe scara evoluției pe altă treaptă și trăim de fiecare dată experiența, determinată în acest fel, prin ascensiune neîncetată.

În final, noi și Tatăl – Una Suntem! Trăirea efectivă a acestui experiment se realizează prin lăsarea de o parte a corpului și absența

cu desăvârșire a minții obișnuite. Folosim deci iluzia ca un truc magic, noi fiind magicianul, pentru a ne descoperi și trăi efectiv experiența de Realitate Divină sau Dumnezeu în etern proces de creație.

Să mai precizăm că viața noastră este un real Proces de creație constantă, prin trăire adecvată pe clipe înnoitoare, într-o perpetuă mobilitate.

62. MĂREȚIA ILUZIILOR

Titlul pare provocare, pentru cel neinformați!

Cum să fie măreție - omul iluzionat!?

Și totuși, așa se-ntâmplă în „Cunoașterea de sine”;

Numai văzând Ce Nu Suntem - descoperim Cine Suntem,

Natura noastră Divină, veșnică, nemuritoare,

Trinitate unitară, prin Iubire creatoare.

Altă cale nu există de-a afla pe Cine Este,

Omul cel adevărat și-a lui întreagă poveste.

Ne întâlnim cu ființarea în trei cazuri diferite:

Când suntem în centrul ei - ființa, practic, copleșită,

O vedem Realitate și-i dăm toată-nsemnătatea,

Orbirea și surditatea îi conferă falsitatea.

Omul condiționat - nepotrivit educat - în prezent, un primitiv

Imposibil să cunoască decât ce e relativ;

Absolutul o enigmă - imposibil de-nțeles

Decât la nivel de minte - un veritabil eres.

Un alt caz, când amăgirea este pusă de o parte

Și luată-n considerare în versiuni comparate;

În atare ipostază falsu-ii fals considerat,

Și-n a lui eliminare, Adevăru-i revelat.

În sfârșit, ultimul caz - de-înțelepți utilizat.

Iluzia pentru ei doar o vagă amintire, ca instrument adecvat,

Pentru noua recreare, la un nivel mai înalt,

Pe calea desăvârșirii - sensul măreț estimat.

Pentru insul neinformați, referitor la cele externe existenței prin ele însele, ca potențialități infinite, titlul temei reprezintă o vădită provocare.

Cum se asociază măreția și grandoarea Naturii Reale a omului cu ipostaza iluziei? Cu toate aceste aspecte înșelătoare, de suprafață, lucrurile se petrec întocmai în practicarea „Cunoașterii de sine”. Deoarece numai văzând „Ceea ce nu suntem”, putem realiza cu adevărat pe Acela ce Suntem. Așa fiind, de-acum lucrurile se leagă și explicația justifică întreaga conotație.

Când dispare iluzia, ființa noastră complet adunată - trinitatea devenind Unime - se manifestă iubire cu însușiri creatoare. Altă modalitate nu există de a ne descoperi pe Acela ce Suntem, adică omul ca făptură autentică. Ne întâlnim cu ființa noastră adevărată, prin experiență directă, în trei modalități oarecum distincte:

În ipostaza în care noi suntem în centrul ființei prin starea de „A Fi Acum și Aici”. În acest caz noi suntem oarecum copleșiți de Imensul Necuprins, căruia îi acordăm toată însemnătatea. Individul condiționat temporar este, realmente, în neputință să se adune și să se manifeste în acest fel. El nu poate să se înțeleagă decât prin prisma limitată a relativului, Absolutul pentru capacitatea lui de înțelegere, este și rămâne o enigmă greu de descifrat.

Ne întâlnim, de asemenea, cu noi, când amăgirea este pusă de o parte, după ce am comparat-o cu altă versiune. Falsul este văzut așa cum este el, fals și demascarea lui îl face să dispară instantaneu. Iar în „golul psihologic”, ceea ce rămâne este chiar Adevărul Absolut ce ni se revelează în toată splendoarea și măreția care-L caracterizează.

În acest ultim caz - folosit de către maeștri sau filozofi - iluzia este folosită doar ca o vagă amintire, simplu instrument imaginar, care le permite recrearea ființei la un nivel superior.

În concluzie, iluziile își au importanța și utilitatea lor în procesul „Cunoașterii de sine” - aplicată cu pasiune de acele Suflete care au atins parametrii maturității de înțelegere respectivi.

63. MESAJUL CREATORILOR

Creatorul, Dumnezeu, Marele Necunoscut,
Neclintitul Mișcător, Adevărul Absolut
Și Iubire fără margini pentru Tot și pentru Toate
Ne vrea înapoi Acasă - Sublima Realitate.

El prin sentimente, gânduri sau cuvinte potrivite,
Tuturora s-adresează direct sau pe ocolite,
Îndemnând pe fiecare sarcina să-și împlinească,
De divină întrupare, trăind în măzga lumească.

Dar problema ce se pune: Cine oare îl ascultă?
Suntem noi dispuși și liberi de-nțele dorința sfântă?
Sau cuprinși de-a noastre gânduri, hoinărim fără-ncetare,
Înspre ieri și înspre mâine, prin trăiri imagine!?

Asta facem noi tot timpul, vlăguiți de energie,
Dând Vieții sensuri dure cu-nscrisuri de nebbie:
Stări conflictuale, crime, războaie nimicitoare,
Uciși oameni, distrus bunuri, fără vreo justificare.

Unii totuși reușesc - numărul lor tot mai mare,
Care devin de îndată trăitori prin integrare,
Cu Sublimul Adevăr socotiți ca avatari, maestri, gururi.
Sunt exemple de urmat - confirmând sacre-ndemnuri,

Că oricare pământean poate să-și desăvârșească,
Chiar în această întrupare Comuniunea cerească,
Destinată tuturor prin eterna moștenire,
Noi fiind fii de Dumnezeu - prin origine, iubire.

Iată cum realizăm - chiar acum - în momentul actual,
Uniunea cu Tată, pe fondul nostru sacral:
N-avem ceva de făcut! Nici efort, nici siluire!
Suntem doar starea de „A Fi” - trinitate prin unire,

Corp, minte și Suflet - într-o simplă Uniune,
Un întreg desăvârșit și reală proșpețime,
Care întâlnește Viața în eterna Ei mișcare,
Fiind cu Ea-n Comuniune trăim clipe-înălțătoare.

Murim pentru tot ce-a fost și-înviem în aceeași clipă,
Una cu Realitatea-Vieții - așa precum se-nfiripă.
Astfel demolăm „ego”-ul cu reziduurile sale,
Care ne-au adus pe Terra, drept păcate ancestrale.

Marele Creator - ca Existență atotcuprinzătoare exprimată prin
mai multe simboluri lingvistice - este și se manifestă ca Iubire fără
margini pentru Toate și Tot din Imensul Necuprins. El, Neclintitul
Mișcător ne-a trimis în Universul fizic, potrivit înțeleptelor Sale
planuri - la care am aderat cu toții de la bun început - nu a încetat

niciodată de a ne ajuta, ca să ne împlinim adevăratul rost în desfășurarea tainică a Vieții.

După întrupări nenumărate, în marea peregrinare prin cele trei regnuri ale materiei, iată-ne, în sfârșit, ajunși aici, ca ființe umane cu un potențial de înțelegere mult superior formelor anterioare. Fiind tot timpul cu noi, Divinul Părinte ni se adresează direct sau pe ocolite, cu afecțiune și insistență, să ne ridicăm deasupra lumescului, pentru a urgenta calea de întoarcere Acasă, adică în Flacăra Luminii căreia îi aparținem.

Ei ca Iubire și Izvor incontestabil al Iubirii atotcuprinzătoare se adresează tuturor, fără nici o excepție. Întrebarea care se pune este: Cine Îl ascultă? Apoi, în continuare, o altă întrebare: Cine dintre aceia care-L ascultă îi urmează înțeleptele Sale sfaturi?

După aceste succinte atenționări să vedem, ce facem noi? Ne lăsăm, ca și până acum, conduși de către acumulările noastre memoriale, care năvălesc în prezent prin reacții necontrolabile, ce ne domină întreaga comportare?! Ne dăm noi seama cum această gândire hoinară, ne risipește, fără rost, întreaga energie - cu efecte nocive și asupra corpului fizic?!

Să mai arătăm că toate stările contradictorii, zbuciumul, amărăciunea și tristețea, ca și conflictele inter-umane își au izvorul în mintea noastră - structurată și condusă de către acumulările ancestrale - incapabilă să înțeleagă și să întâlnească noutatea și Frumusețea Vieții, în permanenta Ei mișcare și prospețime de la o clipă la alta.

Aminteam mai înainte că Marele Necunoscut - existent în noi prin acea Scânteie, aidoma Matricei din care provine - se adresează și direct, adică prin diverși mesageri. Așadar, și planeta noastră s-a bucurat de asemenea oportunitate, favor sau grijă deosebită. Trecutul său istoric o dovedește cu prisosință. Însă nici în această privință nu ne putem acorda note de bună purtare. Unii dintre acești mesageri au fost uciși, alții ignorați și, în toate cazurile, învățătura lor a fost distorsionată, potrivit intereselor meschine omenești. Cu toate acestea, procesul evoluției spirituale deși lent, uneori disperat de lent, a continuat, totuși. Iar în ultima vreme, numărul celor interesați de eterna problemă a Vieții - a crescut simțitor.

În această temă, ca și în întregul lucrării respective, vi se pune la dispoziție una și aceeași temă - îmbrăcată în nenumărate variante - prin care să vă descoperiți Natura Divină și, ajutați de Ea, să realizați în mod spontan, Uniunea cu Marea Iubire, adică Dumnezeu.

Simplitatea „Cunoașterii directe” e accesibilă fiecărui pământean, deoarece toți - fără nici o excepție - suntem fiii aceluiași Tată Ceresc.

Iar în clipa în care ne descoperim Sacra paternitate nu ni se cere să facem ceva anume, ci doar Ceea ce Suntem și ceea ce singuri, prin noi înșine, am descoperit. Asemenea clipe de întâlnire cu noi înșine, conduc, în final, la demolarea „ego”-ului – despre a cărui mecanicitate mintală am amintit mai înainte.

În această întâlnire cu noi înșine – trinitatea devine Unime, condusă de către Suflet, adică Natura noastră Divină – funcționând ca un întreg, care ne dirijează prin impulsuri intuitive. De fiecare dată aflându-ne în starea de „A Fi” sau Conștiință Pură, ne unim perfect cu viața și practic, murim psihologic pentru tot ce a fost păstrat memorial și înviem ca nou născut, pe parcursul aceleiași clipe de Viață, aflată în eternă mobilitate și prospețime totodată.

Funcționând în acest fel, ne manifestăm iubire care, prin puritatea Ei sfințitoare, operează transformări radicale atât asupra noastră a practicantului, cât și asupra întregii colectivități. Cunoscând că noi și tot neamul omenesc dispunem de același Suflet și experimentul Dumnezeire, realizat de către un individ, determină efecte asemănătoare asupra întregului existențial.

64. MODELUL ȘI IDEALIZAREA

În trecutul său istoric al Vieții pământene,
Omul și-a imaginat modele cu înțelesuri eterne,
Creând legende și mituri cu estimări pur fictive.
Și efectele se văd – în tot timpul distructive.

Orice model din afară e-nărcat de griji și teamă.
Imitarea unui seamăn - șubrezenie umană,
N-are cum să ne conducă la Sublimul Adevăr,
Fiindcă el, fiind doar un trup - este faptic, schimbător.

Nu se iau modele oameni, nici chiar mesageri divini,
Căci, ca trup, sunt trecători, nu prin el sunt ei deplini!
Ci prin ceea ce rostesc și trăiesc - ca aplicare,
Asta le dă calitatea de exemple creatoare!

Centrul lor de greutate e ființa interioară,
Ce S-afirmă-n mod vădit - ca transparentă-comoară.
Dumnezeul cel lăuntric - Puritate - înțelepciune,
Coborât la reîncarnare în măreață misiune,

De-a ajuta omenirea pe drumul desăvârșirii,
El, iubire din iubire, fiind modelul împlinirii.
Acest secret să-l aflăm și chiar să-i dăm justa valoare,
Punându-l în aplicare chiar „Acum” prin integrare.

Numai când ființăm ca-întreg - trinitate-unitară
Realizăm rostul Vieții, așa cum se desfășoară.
Dragostea și-înțelepciunea, Bunătatea, Fericirea
Pururea însoțitoare și mereu înnoitoare.

Astfel schimbăm omul vechi, de timp condiționat,
Recreându-ne constant: mai bun, mai evoluat;
În contact cu Nenumitul și Imensul necuprins
Ca pion al Existenței de Iluzie desprins.

Încă de la începutul îndepărtat al istoriei sale de ființă întrupată pe această planetă, omul, puțin evoluat, a căutat în afara sa modele - apreciate de el - drept exemple demne de urmat. Așadar, supra-evaluarea bazată pe șubreda sa închipuire, a dat naștere la mituri și legende ale căror efecte, după trecere de mii de ani rătăcire, le vedem cu toții astăzi. Le vedem oare cu adevărat?!

A sta față în față cu realitatea lucrurilor, solicită multă cinste și un grad înalt de obiectivitate. Putem noi depăși propriul subiectivism, la care recurgem din obișnuință, în diferitele prilejuri cu care ne confruntăm zilnic?

Orice model din lumea exterioară - socotit demn de urmat - provoacă prin însăși natura lui grijă și teamă, iar imitarea acestuia denotă șubrezenie funcțională. Așa fiind, toate astea nu au capacitatea de a ne conduce la Sublimul Adevăr.

Modelul - fie el chiar mesager divin - fiind legat de un trup carnal, este trecător și într-o zi dispare. Și noi, omul obișnuit, atașat de el ca trup, ce facem?! El nu prin corp și-a confirmat Divinitatea, ci prin ceea ce a încercat să demonstreze oamenilor, referitor la înțelegerea Vieții și împlinirea solicitărilor acesteia. Asta îi confirmă calitatea de exemplu demn de urmat a celor cu care el a venit în contact.

Toți acești trimiși divini își au centrul de greutate ființa interioară - Adevărata împărăție a Cerurilor. Aici, ca și pretutindeni este locul de întâlnire al lor cu Divinul Creator - Puritate absolută și inegalabilă înțelepciune. Coborâți la reîncarnare în marea lor misiune ei își ajută semenii pe calea de întoarcere la Sursă, căreia îi aparținem cu toții, ca fii de Dumnezeu.

Fiecare mesager în întreaga lui comportare, se manifestă în tot ceea ce gândește, afirmă și înfăptuiește, ca iubire sfințitoare cu efecte pe potrivă asupra celor care-i dau urmare, ca și, în general, asupra întregii colectivități umane. Ceea ce afirmă acest trimis al providenței divine, poate fi pus în aplicare de către fiecare pământean, care, potrivit îndemnurilor respective, realizează Unitatea ființei la întâlnirea cu mișcarea Vieții.

Numai funcționând ca Iubire, ne desprindem de ficțiunea egoistă, deficitară și punem temelie unei alte fapte umane, în care bunătatea, frumusețea, independența, armonia totală vor construi altă lume mai aproape de Perfecțiunea divină. Și, pentru o mai clară înțelegere, privitoare la lumea creștină, să ne amintim că Isus Cristos a încercat să ofere lumii o nouă religie, fundamentată pe Iubire. Iar pentru împlinirea ei, îndemna ucenicii să caute înăuntrul lor împărăția sfințitoare și nu în afară. Or, dacă acesta este marele mister, care operează reale transformări, pe calea evoluției spirituale, de ce oare tagma preoțească ne sfătuiește să fim legați de ea ca intermediară între om și Dumnezeu?

Nu sfătuiesc pe nimeni, să se desprindă de această instituție ierarhic organizată după model lumesc, ci doar să încerce calea „Cunoașterii de sine” despre care amintea Divinul mesager. Minte, limitată de o credință, oricare ar fi ea, nu este în măsură să ne conducă dincolo de granițele ei iluzorii și precare.

Numai când mintea este dată de-o parte, apare pacea reală a Sufletului, în care practicantul, de-acum funcționând ca un întreg, se unește în Eternitate cu Măreția Divină – singura în măsură să producă transformări radicale de evoluție spirituală.

65. MOMENTE DE TREZIRE

Fiecare ins în parte, are clipe de Trezire,
Când „ego”-ul brusc dispare, iluminat de Iubire.
În acel moment propice, Intuiția S-afirmă
Dând soluția corectă – ca estimare sublimă.

Practic, în acest moment suntem și ne afirmăm
Înțelepciune activă și ca-întreg ne comportăm
Mai presus de-a noastră vrere – uniți cu Divinitatea,
În proces evolutiv, demonstrând Realitatea,

Firii noastre divizate de poverile-ancestrale,
Care ne-au adus în trup cu înscrisurile sale;

Astfel de clipe dizolvă: egoismul, lăcomia,
Violența și orgoliul, ca și toată nebunia,

Existente-n noi și lume, ca factori de poluare,
Cu efecte degradante în curs de desfășurare;
Dar, iată, că totul trece și iarăși, ca prizonieri,
În capcanele gândirii suntem ai săi mesageri.

„Eul” deci, s-afirmă-ndată – noi, prin el, fapte fricoase,
Ne mișcăm și-acționăm cu-nregistrări dezastruoase,
Căci în perimetrul său, iadul ni l-am întocmit,
Pe știut și pe avut – scop meschin – constant râvnit.

Când centura egoistă este, practic, fisurată
Iluminarea cuprinde făptura eliberată,
În contact nemijlocit cu Viața-n desfășurare;
De-acum toat-acumularea – clar se scurge și dispare.

Fericitul trăitor devine Pură Conștiință,
În prezența lui „A Fi”, fiindând prin neființare,
Într-un prezent viu și-activ, spre-înălțimile divine,
Împlinind în mod frecvent fapte – precum se cuvine.

Un asemenea Trezit din bezna necunoștinței,
Sprijin și suport concret – prin îndemnurile ființei,
La destinul tuturoră spre calea desăvârșirii,
Sarcină firesc sublimă, implicând forța iubirii.

Fiecare făptură umană în complexitatea existenței sale funcționale, are clipe de Trezire, în care Divinitatea își afirmă existența ca Iubire atotcuprinzătoare, îndată ce „ego”-ul dispare, iluminat de razele Atenției lucide și globale. În acel moment de armonie interioară, Intuiția se afirmă ca înțelepciune activă; fenomenul fiind independent de activitatea mintală, care, în acea fracțiune de timp, lipsește cu desăvârșire. Aici este vorba despre clipa de Trezire, realizată spontan, odată cu tăcerea minții, ca acțiune inconștientă.

Practicarea „Cunoașterii de sine” ne oferă posibilitatea Trezirii, realizată în mod conștient, ca temelie a preocupărilor privitoare la călătoria ce vizează măreția împlinirilor spirituale. Fie că vrem sau nu vrem, să ne supunem procesului de evoluție morală și spirituală, Dumnezeu – în marea Lui Bunătate și înțelepciune – ne scoate în cale

o gamă variată de posibilități ca, în final, să ne decidem totuși, a face altceva decât am făcut până în prezent.

Așadar, omul vechi - care ne conduce cu vădită autoritate, prin înregistrări ce se repetă în mod mecanic, cu efecte traumatizant-obsesive - la un moment dat, desigur într-o clipă de perfectă armonie interioară, începe să-și pună singur întrebări asupra schimbărilor sale comportamentale.

Simpla conștientizare îi va scoate în cale tot ceea ce are nevoie, în sensul dorinței de ameliorare. În acest fel, iată-ne deci atrași în acest joc al întâlnirii noastre cu noi înșine și puși față în față cu surprizele scoase în cale de mișcarea Vieții, adică Dumnezeu în procesul neîntrerupt al creației.

Ca simplu observator al reacțiilor minții, realizăm - odată cu dispariția acestor impulsuri mecanice derutante - și Unitatea întregii noastre ființe. De-acum ca Pură Conștiință, suntem atrași în Imensitatea Cosmică în care Iubirea, Bucuria, Frumusețea și Fericirea în întregul lor, ne caracterizează întreaga comportare. Asemenea clipe, prin însăși existența lor, dizolvă omul vechi - structurat pe egoism, lăcomie, ambiție, invidie, ură, trufie și teamă - ca fenomen permanent de acțiune înnoitoare.

Clipa trece, fenomenul își consumă opera de transformare și o nouă clipă își face prezența, revine și micuțul nostru „egou” cu influențele ce îl caracterizează. În acea clipă Sacrul din interiorul ființei noastre, evident prin flacăra Atenției, este la datorie și, prin impulsuri intuitive, ne îndeamnă să nu mai cădem în capcanele gândirii înrobitoare.

Întâlnirea spontană și la fel atotcuprinzătoare, va înregistra efecte benefic-transformatoare, ca și în clipa anterioară.

Cât mai multe clipe de întâlnire cu „sinele” îmbătrânit de rele, ignorant și confuz, vor conduce în cele din urmă la spargerea zidurilor închisorii egoismului sălbatic, a cărui vechime este măsurată la nivel de sute de vieți, petrecute în asociere cu materia brută. De-acum, toate acumulările acestui „ego”, fundamentate pe „eu și al meu” și „numai al meu”, se scurg, dispar de la sine, în prezentul viu și activ, în care noi ne manifestăm ca stare de Pură Conștiință.

În această fericită ipostază, ne manifestăm ca Experiență a Dumnezeirii din noi, de care se bucură întreaga colectivitate, deoarece noi, ca element al întregului, constituim un exemplu și îndemn de ridicare spre cele mai înalte culmi ale desăvârșirii atitudinii omenești în cooperare cu Sublimul Creator.

66. NECLINTITUL MIȘCĂTOR

Iată cum două cuvinte combinate textual,
Aparent un paradox, consfințesc un fapt real;
Nume dat lui Dumnezeu în imensa Lui ființare,
Existență Absolută de măreție, grandoare.

El fiind peste Tot și-n Toate, văzute și nevăzute
Din Imensul Necuprins, ființând prin necunoscute,
Granița fiind Infinitul, îi dă sens de Neclintire,
Nemaifiind loc de extins în a Lui nețărnire.

În al Său interior este constantă mișcare,
Nicăieri încremenire sau vreo anume stagnare,
De la piatră pân-la om. În toate câte există
Totul e în transformare ca mișcare manifestă.

Așadar, Divinitatea, și prin această numire,
Își revelă existența cu întregul în unire,
Neclintitul Mișcător - Adevăr necontestat,
Ne oferă tuturora, ce-i frumos și-adevărat.

Nu-l căutați în afară, ci-năuntru, totdeauna,
Fiind Esența ființei proprii, e-în continuu-la-ndemână;
Drumul scurt, cărarea dreaptă - libertatea-asigurată
Împreună cu Iubirea, Fericirea nestemată.

Se pornește cu „A Fi Acum și Aici” într-o liniște totală,
Acceptând fără cârtire, ce ne-aduce cursul Vieții în mișcarea Ei reală:
Bune, rele laolaltă, sunt, de fapt, daruri cerești,
Căci prin ele ne cunoaștem cine suntem - ca reacții ale minții
omenești.

Tot ce-i spontan întâlnit - în acel moment dispare
Și, eliberați de timp, suntem făpturi creatoare;
Cu Viața-n Uniune, ne manifestăm Iubire.
Altă cale nu există spre Sacra desăvârșire.

Acest nume, pe lângă multe altele date Adevărului Absolut, prin
alăturarea nefirească a două simboluri lingvistice care, aparent se
exclud, nu este deloc o alcătuire paradoxală. Ea, alcătuirea, explică în

mod absolut indubitabil, o supremă Realitate. Această Energie Cosmică se află peste tot și în toate - văzute și nevăzute - și ca extensie vizează Infinitul. Or, prin această întindere Ea devine Neclintire, nemaivând spațiu respectiv pentru o mai mare lărgire. Granița Infinitului îi oferă deci însușirea de Neclintire.

În schimb, în Imensul interior al acestei realități există o permanentă mișcare. Nicăieri în acest Univers nu se află starea de încremenire, de la regnul mineral la cel vegetal și animal, în care ne aflăm și noi, pământenii. Așadar, de la stânca de granit care aparent - doar pare a fi ceva mort - și până la om, totul se află într-o continuă mișcare.

Prin urmare, Divinitatea își revelă existența de necontestat și prin această numire de perpetuă mobilitate, de Neclintit și Mișcător ca Adevăr etern și ușor de verificat de către orice făptură umană. Dar să nu-L căutăm în afara ființei noastre, ci vom începe investigația, de fiecare dată din interiorul nostru. Adică îi descoperim Realitatea pe calea cea mai scurtă și totodată cea mai rapidă posibil, pornind din centrul ființei proprii. Iar pacea, ordinea, armonia și independența ființei noastre este momentul, cât și locul de întâlnire și de descoperire al acestei Sacralități. Această extraordinară simplitate vă face desigur, neîncrezători. Dar - atenție! Nu vă însoțiți cu etichetarea ușuratică a minții proprii. Mintea nu este decât un fragment al ființei, ale cărei roade le trăiți din abundență cu scrâșniri de dinți și chiar blesteme, când nu puteți face altceva ca „ego”-uri răzbunătoare.

Pentru fericita întâlnire cu Neclintitul Mișcător nu este nevoie de nici un efort și nimic altceva. Încercați să fiți doar prezent „Acum și Aici”! Un întreg realizat cu ajutorul Atenției-Lumină, care vă oferă ipostaza de „A Fi”. În acest context acceptăm tot ce ne aduce Viața, în mișcarea Ei de permanentă noutate, presărată cu surprize plăcute și neplăcute, chiar dezastruoase.

Toate acestea, privite și acceptate așa cum vin ele, ne oferă starea de creație, realizată de noi în Uniune permanentă cu Divinitatea. Fericita contopire ne oferă însușirea noastră intrinsecă de Iubire fără granițe, care prin simpla Ei prezență, copleșește orice vicisitudine sau succesiune de încercări grele, ce eventual ne ies în cale.

67. NU JUDECA - NU CONDAMNA!

Cine ești tu, cel ce judeci și condamni fără-ncetare:
Semeni, lucruri și-ntâmplări cu vădită infatuare,
Că ai fi mai bun ca alții, mai deștept, mai informat,
Când, de fapt, ești minte-ngustă, de timp-spațiu programat?

Născut în anume țară, mediu, familie, credință
Îți sunt proprii-învățători, având aceeași conștiință,
Moștenită prin tradiții, însumând zeci de eresuri,
Confirmate azi în lume prin războaie, crime, stresuri.

Ce fac eu, de fapt, acum? Nu-i nimic deosebit,
Doar observ și doar ascult, ca știutor neclintit!
Și „Nimicul” trăitor descrie fapte concrete,
Evidente pentru toți - ca vizibile efecte.

Vezi la fel, ce văd și eu? Sau fiind prins de-al tău „egou”,
Le cataloghezi altfel - punând preț pe „eu și-al meu”?
Mecanicitatea minții, exprimată prin reacții,
E stăpâna ființei tale, cu-ale ei proprii dejecții!

Nu-i altceva de făcut decât atent să privești
Această desfășurare! De-acum tot ce întâlnești,
Ca martor-observator - fără vreo anticipare,
Ce-i văzut, îndată pierе cu întreaga degradare.

Iar în „golul psihologic” ființa proprie-ntregește
Și unindu-se cu Tatăl - precum El se definește,
Nu judecă, nu condamnă, fiind Iubire creatoare
Prin impulsuri constructive în sens de evoluare.

Nu ai nevoie de nimeni! Înțeleptul este-n tine,
Înăuntrul ființei proprii - Adevăratul tău Sine,
Ce te-așteaptă și noapte să îl chemi în ajutor!
Altă cale nu există de-a deveni creator!

Împlinind al Vieții rost, în actuala-ntrupare,
Și-a elimina reziduuri din vremuri anterioare,
Căci sfințenia-i cerința de revenire la Sursă,
De unde cândv-am purces în divină misiune.

Judecarea și condamnarea a orice face parte din suita de obișnuințe, care și-a pus adânc amprenta pe mintea omului, ce funcționează automat prin reacții memoriale. În acest fel sunt întâmpinate: fapte, întâmplări, evenimente, oameni etc. Și nu de puține ori este judecat chiar Dumnezeu.

Să ne întrebăm pe noi înșine: Cine suntem noi, de fapt și ce anume ne îndreptățește să avem asemenea atitudini? Este oare justificată o asemenea atitudine, după ce am aflat că întreaga noastră educație, primită de la cei mai în vârstă, nu a făcut altceva decât să ne automatizeze psiho-somatic!? Activitatea noastră intelectuală este în mare parte repetitivă. Judecăm și condamnăm, potrivit formulelor primite de-a gata de la alți repetitori sau eventual trăitori ai unor anumite adevăruri.

Născuți într-o anumită familie, grup social, țară, etnie am fost educați ai domniilor tiparelor educatorilor noștri. Din experiența proprie am reținut o cantitate infimă care, practic, este copleșită de către tiparele convenționale, ai căror prizonieri suntem. Efectele acestei educații se reflectă în haosul: politic, economic, social și religios - evident pe întreaga suprafață a planetei.

Iar eu, aici, nu fac altceva decât să observ și să semnalez faptele, așa cum ele însele vorbesc prin însăși realitatea lor. Exprimat altfel: Un „Nimic”-trăitor, care încearcă să descrie, potrivit limbajului obișnuit, fapte concrete, evidente ce se reflectă în efecte vizibile pentru toți cei interesați de fenomenul respectiv.

Vedeți oare această derulare a întâmpinării Vieții, așa cum vede autorul? Sau dimpotrivă! Ca prizonieri ai propriului „egou” - dominați de propriile tipare convenționale de gândire - vă aduceți justificări, fundamentate pe „eu și al meu”, ca și pe alte nenumărate deversări cerebrale?

Să vedem, practic, în ce fel scăpăm de aceste defecțiuni comportamentale. Nu este nimic de făcut! Folosindu-ne de Atenția lucidă și globală întâmpinăm deci această desfășurare mecanică a minții. Suntem numai un simplu observator sau martor imparțial, în care nu se urmărește nimic, în mod special. Dejecțiile minții nefiind altceva decât umbre ale trecutului care, la contactul cu lumina Atenției, dispar instantaneu. Iar în „golul” astfel instalat, se realizează Unitatea ființei, care este atrasă în dimensiunea Infinitului, unde ne unim cu Divinitatea. În această fericită ipostază, ne manifestăm Iubire fără limite care nici nu judecă, și nici nu condamnă pe nimeni și nimic din tot ceea ce întâlnește. Suntem și ne manifestăm deci, Iubire creatoare în proces continuu de evoluție, pe cărarea de întoarcere la Sursa Surselor a toate câte există.

Întâmpinând Viața în această modalitate nu avem nevoie de nimeni și de nimic, deoarece prin realizarea Unimii, noi, fiecare în parte, suntem și ne comportăm ca Divinitate creatoare. Efectele benefic-

transformatoare nu vor întârzia să se producă, atât asupra celui ce face experimentul, cât și asupra întregii societăți.

68. NU PIERDEȚI CLIPA!

Clipa e o scânteiere care-apare și dispare.
Este o mișcare fulger, cu efecte-înnoitoare,
În infima fracțiune, tot ce-a fost se irosește,
Lăsând deci, un spațiu liber, noului ce se ivește.

Percepem oare viteza cu care se derulează
Viul, ca Realitate în vădita ipostază,
Ce curge din Veșnicie, spre aceeași Veșnicie,
Într-o constantă mișcare și perfectă armonie?

Noutatea Sa firească încontinuu prospețime,
Nici când Ea nu se repetă - apreciată vechime.
Cunoscându-i însușirea - modul de funcționare,
În ce fel, noi, trăitorii suntem cu Ea în mișcare?

Noutatea Sa constantă, ca să fie înțeleasă,
Ne solicită, obligă contactare-armonioasă;
Să fim, deci, Una cu Ea - creier nou și nouă minte,
Nealterate de vechi - prin aducere aminte.

Doar în aceste condiții, Viața e real trăită
Și-nțeleasă-n mod direct - cu sfințenie-împlinită!
Nici probleme, nici conflicte nu-și găsesc justificare,
Toate fiind produs al minții bătrâne - înlănțuitoare.

Numai când tace trecutul, conservat memorial,
Viața poate fi-ntâlnită, în momentul actual.
Noul, astfel întâlnit, este-ndată părăsit,
Fiindcă-n clipa întâlnirii e deja îmbătrânit.

Astfel murim și-nviem pe parcursul unei clipe,
În perfectă libertate - ca prosperă noutate.
Bucuria, veselia sunt însușiri naturale,
Care ne-nsoțesc Viața cu-nregistrări sfințitoare.

Clipa este o străfulgerare cu efecte profund înnoitoare, în care,
într-o singură secundă, dispare tot ceea ce a fost și se deschide calea

noului, adus de mișcarea permanentă a Vieții cu eterna Ei prospețime. Așadar, în infima fracțiune de timp, se irosește tot ceea ce a fost, lăsând spațiul liber pentru noul ce se ivește, al cărui destin urmează să fie aidoma predecesorului său.

Înțelegem noi oare extraordinara viteză cu care Viața Viului se deplasează spre Eternitate? întrebarea nu cere în mod expres, un anume răspuns! Ea este pusă numai pentru a sesiza și percepe, în mod corespunzător, spontaneitatea de care trebuie să dăm dovadă la întâlnirea cu noi înșine, la confruntarea cu mișcarea existenței, în general.

Prin urmare, tot ceea ce Viața ne scoate în cale pe clipe în desfășurare, este, de fiecare dată noutate absolută, care nu se repetă niciodată. Și pentru a fi perfect înțeles acest nou continuu, El ne solicită să-i ieșim la întâmpinare în aceleași condiții. Adică, dotați cu o minte nouă, formată din celule neuronale nefolosite. Numai în aceste condiții prospețimea Vieții poate fi perfect înțeleasă.

Tot ceea ce cunoaștem, ca fiind păstrat memorial cu ajutorul unor celule de-acum degradate (prin folosire), trebuie lăsat de o parte, considerat, pe bună dreptate, drept obstacol în calea de acces la întâmpinarea noului. Această corectă întâmpinare a Vieții, ne oferă condiții optime, de a înțelege și depăși orice probleme legate de existența noastră - ca Suflete întrupate.

Numai când tace trecutul, conservat memorial, putem întâlni și aprecia cum se cuvine noul, care, la rândul său, trebuie dat uitării de-ndată, ca îmbătrânit, pentru a deveni la fel prospețime - sclipirii următoare a Viului.

În practicarea „Cunoașterii directe” murim și înviem pe parcursul unei singure clipe - lăsând în urmă, de fiecare dată, ceea ce am întâlnit și trăit, prin contopire, cu noutatea, adusă de către mișcarea Vieții. Murind psihologic, pentru vechi, devenim independenți și deci, capabili să percepem noutatea adusă de clipa următoare.

În această perpetuă mobilitate suntem și ne manifestăm: Iubire creatoare, Frumusețe, Bunătate și Bucurie necondiționate de ceva anume, ca anticipări lăuntrice sau exterioare.

69. PACEA, ORDINEA DEPLINĂ

Iată-ne, din nou, veniți la o nouă încarnare;

Practic, ce-aducem cu noi din vieți anterioare?

Desigur întreg trecutul, drept reziduuri ancestrale:

Tot ce-am gândit, exprimat sau înfăptuit real.

Suma lor ni se vădește ca aptitudini native,
Care ne vor însoți prin îndemnuri impulsive.
Insul, din această viață, este astfel rezultat
Al unui număr de inși, cu tot ce-am acumulat.

Întrupați cu-această zestre, trăim altă prelucrare:
Familia, școala, credința impun noua educare.
În raport de toate astea, înțelegem noi ce-i Viața,
Înțelesul Ei deplin, fără vreo interferență?

Nu e nimic înțeles, fără pace sau armonie deplină,
Numai în acest climat aflăm structura divină,
Ce ne caracterizează ca-nvederată iubire,
Bucurie fără margini, Bunătate, Fericire.

Așadar, să ne cunoaștem și să fim armonioși,
Înăuntru ființei proprii, benefic mereu voioși;
Cu aceste atitudini trăim Viața-adevărată
Și nu expuși la dezordine – firea condiționată.

Experiența e simplă, prin întâlnirea spontană,
Cu „A Fi Acum și Aici”! în clipa cea momentană,
Realizăm Unitatea într-o ordine perfectă
Și ne integrăm în Tot – ca ființare inerentă.

Astfel nasc și se dezvoltă șanse de evoluare
Și întoarcere la Sursă pe-nregistrări sfințitoare.
Tuturora se oferă o asemeni perspectivă,
Cu efecte pe potrivă prin muncă dărză și-activă.

În această nouă întrupare am adus cu noi, sub formă de înclinații
și îndemnări socotite adesea ca inteligență nativă. Lucrurile se petrec
în acest fel deoarece nimic nu se pierde din ceea ce gândim, exprimăm
și facem. Așadar, din fiecare întrupare anterioară, păstrăm sub formă
de reziduuri ancestrale, întreaga activitate din acea vreme, care –
conștient sau inconștient – ne va influența actuala încorporare.

Prin urmare, individul din această viață este suma calităților,
deficiențelor acumulate în șirul de vieți anterioare. Întrupați cu
această zestre – păstrată în inconștient și subconștient – într-o anumită
familie, etnie, țară, începe o nouă prelucrare psihologică, potrivit
ambianței respective.

Și iată-ne acum, la această vârstă, aflând lucruri noi, pe care nu le-am cunoscut mai înainte și oarecum impresionați de nou, ne întrebăm: înțelegem noi cu adevărat care este rostul acestei Vieți, fără nici un fel de interferență? Cu trecutul nostru genetic – care ne domină prin reacții psihice incontrolabile, la care se adaugă condiționarea creată de noua educație – este imposibil să realizăm adevăratul scop al Vieții, ca fapte întrupate. Și iată de ce: O minte condiționată tempo-spațial și dominată de impulsurile sale native, este incapabilă să întâlnească prospețimea și frumusețea Vieții în eterna Ei desfășurare. Deoarece vechiul repetitiv, până la obsesie, nu are nici o posibilitate de înțelegere a noutății permanente.

Numai când mintea veche tace smerită, fiindcă își vede neputința, în pacea care se instalează de la sine, în interiorul ființei proprii – atunci doar – înțelegem cu adevărat Cine Suntem și ceea ce este necesar ca să facem. Independența interioară, armonia, ordinea și pacea deplină reprezintă fereastră deschisă înspre Mărețiile Infinitului care, de fapt, se află și în noi, ca fiind de aceeași calitate. În acest climat propice descoperim Structura noastră Divină ca Iubire creatoare, Frumusețe și Bucurie fără margini.

De asemenea, doar atunci când realizăm acest climat înăuntrul ființei noastre, trăim Viața adevărată, în care capcanele egoismului lipsesc cu desăvârșire, împreună cu pletora de dezordini ce o însoțesc. Ceea ce vă oferă autorul, pentru a întâlni în mod direct și fără efort pacea Sufletului, este ceva incredibil de simplu și ușor de aplicat.

În orice împrejurare vă aflați – fie chiar și în momente de grele încercări – întrebați-vă dacă vă aflați sau nu în interiorul ființei. Starea simplă de „A Fi Acum și Aici” – ca om întreg (corp, minte și Spirit – Una) vă oferă forța necesară de a rezolva cele mai dificile probleme, aduse în cale de către mișcarea naturală a Vieții. Funcționând ca un Tot, suntem Una cu Dumnezeu – ipostază în care știința aplicată conferă înțelepciunea veritabilă ca însușire a Divinității încarnate.

70. PARADOXUL

Condiționat mintal cu-nțeleșuri încâlcite
Și-nregistrări aberante prin vizionări greșite,
Paradoxul e himeră, pentru insul mărginit,
Care vede și socoate prin al său „egou” finit.

Tema n-o putem percepe decât într-un singur fel,
Când pe noi ne vom cunoaște: Acel Sine – cum e El:

Trinitate-n Uniune, angrenată-n Absolut,
O Scânteie similară cu Sublimul Nevăzut.

Așadar, cu Cel ce Suntem - Natura noastră Divină,
Vom cunoaște, prin trăire și-nțelegere deplină,
Cele două adevăruri, ce se ivesc simultan,
Sub aspect contradictoriu, iluzoriu sau în van.

Sufletul cel omenesc e, de fapt, Unicitate,
Care cuprinde-nglobează - ca singură Unitate,
Trupurile omenești, adunate laolaltă!
Suntem deci, și indivizi - structuri certe-separate

Și-n același timp, cu toții - clară-Singularitate,
Afirmată ca-nsușire a sumei înregistrate.
Altfel zis: Toți pământenii prinși într-un recipient
Ce ne unește pe toți, într-un Tot independent.

Frați Uniți în mod continuu și indivizi separați,
Două adevăruri certe în Univers integrați.
Sufletul e și-a Vieții Energie de asemenea-nsumată
În jur și în obiecte cu aură înconjurată.

Ea dă naștere la forme fizice - prin alipire
De puncte de energie cu a lor deosebire,
Care ține la un loc, toate-aceste obiecte,
Fizice precum s-arată, ca evidente aspecte.

Materia, prin ea însăși, nu există nicăieri în Univers
Este Energia Vieții - Sufletul lui Dumnezeu concentrat
 în mod expres.

Dacă înțelegem asta - înțeles clar și direct,
Toate se-mpletesc vizibil, unite în mod concret.

Sufletul lui Dumnezeu ține Universu-întreg
În Imensul Său cuprins, ca desăvârșit strateg;
Din bucăți de energie El creează și recrează
Forme noi, ce se separă, veșnic nouă ipostază.

El, ca întreg, nu putea să se cunoască a Ce Este El real,
Decât creând punct de sprijin cu sens diferențial.

Astfel El s-a separat între Ceea ce Este Acesta - ca formă distinctă
Și Ceea ce Este Aceea - cu însușiri diferite.

De reținut: Că-n întregul Necuprins nu-i decât o Energie
Cosmică, Primordială, începutul și Sfârșitul,
Totul în Tot, Cel care Mișcă și rămâne Nemișcat,
La fel, Marele Mister, Enigmă fără sfârșit.

Acest Adevăr Etern, Dumnezeu numit Iubire
Se află prezent și-n noi, cu aceeași însușire
Și ne-așteaptă la-ntâlnire din vremi imemoriale.
De-acuma, de noi depinde de-a-I ieși grabnic, în cale.

Paradoxul pare o ciudățenie, o părere care contrazice adevărul,
îndeobște, acceptat. Această susținere este valabilă pentru mințile
condiționate, care oferă înțelesuri încâlcite, prin întâmpinarea noului
cu aprecierile perimate ale trecutului. Așadar, paradoxul este o himeră
pentru „ego”-ul mărginit de către tipare convenționale.

Înțelesul real al paradoxului, se descifrează numai în contextul
cunoașterii naturii noastre de trinitate Unitară, în contopire directă cu
Adevărul Absolut. Numai funcționând la acest nivel, ca Scânteie
Divină similară cu Sublimul Nevăzut, vom putea percepe prin trăire și
înțelegere deplină a celor două adevăruri - afirmate simultan. Sufletul
omenesc este Unicitate, care înglobează toate Sufletele omenești
într-un singur recipient. Dar, în același timp, suntem în asociere
fiecare cu un corp omenesc și individualități separate între ele.

Suntem deci două adevăruri certe: Singularitate spirituală și
multitudine, ca indivizi separați prin corpuri distincte. Prin urmare,
frați suntem ca având același Suflet, desprins din Corpul Divin și indi-
vizi separați. Și, încă o precizare: Știm cu toții că materia, zis-brută,
este energie, iar energia este mișcare, adică, în final, Viață. De aici și
concluzia că noi Suntem Una cu Energia din toate câte există în
Univers - văzute și nevăzute.

Ridicând înțelegerea la întregul Existențial, să mai amintim că
Dumnezeu ține în Imensul Său cuprins tot Universul și că din bucăți
de energie creează și recrează forme noi, care se separă, oferind
neîncetat ipostaze noi de Viață.

De asemenea, să reliefăm că Dumnezeu ca întreg, nu putea să-și
facă experiența propriului Sine și, de aceea El a creat părți diferențiale
din El însuși, ca Ceea ce Este Aceasta și Ceea ce Este Aceea. Și numai
în această alternativă a putut realiza experiența întregului, cu ceea ce

este mai puțin decât întregul. Altfel exprimat: El Este și în același timp Nu Este ca întreg funcțional.

Să mai reținem că în Imensul Necuprins nu există decât o Singură Energie Cosmică Primordială, începutul și Sfârșitul, Totul în Tot, Cel care Mișcă și rămâne Nemișcat, la fel Marele Mister și Enigmă fără Sfârșit. Acest Adevăr Etern, numit Dumnezeu-Iubire, se află și în fiecare dintre noi, având aceleași însușiri. Și El ne așteaptă să-L întâlnim din vremuri imemoriale. Acum, când am aflat toate acestea, numai de noi depinde să-i ieșim la întâmpinare.

71. PERCEPȚIA EXTRASENZORIALĂ

Toate ființele umane au aceeași rădăcină de origine divină;
Prin origine deci, frați - paternitate comună.
Ca urmare, toți dispunem de aceleași însușiri,
Care puse-n aplicare, dau similare-împliniri.

Confrunțați cu-această temă, haideți să o descifrăm,
Și-împreună, amândoi, prin trăire să vedem:
Ce înseamnă sesizarea dincolo de-a noastre simțuri,
Paranormal socotită din lipsă de înțelesuri,

De mintea strict mărginită - de timp condiționată.
Așadar, lăsând de-o parte, mintea cea de timp formată,
Să vedem care-nsușiri impun astfel de trăire:
Intuiția - prima însușire, nelegată de gândire.

Ea S-afirmă ca un fulger - prin Ea Sfântă Energie,
Puritate absolută - sesizată în a noastră armonie;
Atenția lucidă, clară e a doua însușire, tot la fel de importantă
La trăirea facultății - fără-de simțuri atestată.

Convingerea că dispunem de asemenea puteri
Și că le-avem la-ndemână în oricare-mprejurări,
Totul se realizează fără simțuri sau mintal,
Percepția-n afar-de simțuri se dezvoltă-n chip real,

Repetarea insistentă sunt factori ajutători
Care-ntăresc însușirea, cu frecvente revelații:
Privind fapte, întâmplări de minte necunoscute,
Sesizate-n actual - în acest moment trăite;

Văzătorul doar privește și percepe informații,
Din alt timp, dimensiuni prin anumite vibrații,
Despre trecut, viitor, doar ca simplă sesizare
Și le face cunoscute, după propria-ndrumare.

Noi, toți oamenii – la nivel de Esență care fundamentează și susține întreaga structură psiho-somatică – suntem identici. Scânteia Divină ne îndreptățește calitatea de frați, având una și aceeași paternitate, pe Dumnezeu. Aceasta fiind realitatea, care nu poate fi contestată de nimeni, înseamnă că noi toți – fără nici un fel de excepție – dispunem de aceleași însușiri.

Dacă sunteți de acord cu autorul să vedem împreună ce înseamnă aceste percepții extrasenzoriale sau paranormale – acest ultim cuvânt are o conotație cu totul improprie, la nivel de minte condiționată. Făcând abstracție de mintea noastră deficitară, să vedem în continuare, care anume însușiri au asemenea încărcătură informațională:

Intuiția e prima și cea mai de seamă percepție – nelegată de minte sau de intelect. Ea se afirmă prin Energie proprie și Puritate absolută, ca o străfulgerare – într-un moment de pace și armonie interioară. Ea este limbajul propriului Suflet, care nu greșeste niciodată. Să-i acordăm deci toată credibilitatea, deși adesea, îndemnurile respective sunt în contradicție vădită cu logica lucrurilor – estimată la acel moment.

Atenția lucidă, globală și dezinteresată este o altă însușire tot la fel de importantă la trăirea unor facultăți, ce depășesc simțurile obișnuite ale corpului. De pildă clarvederea, claraudiția, descoperirea unor fapte petrecute într-un trecut, mai mult sau mai puțin îndepărtat, prin simplul contact cu un obiect oarecare etc. La temelia acestor însușiri se folosește vederea și ascultarea simplă în care mintea tace cu desăvârșire, fără să existe vreo vagă anticipație.

Repetarea insistentă a acestui mod de „A Fi Acum și Aici” – complet tăcut – amplifică și desăvârșește percepția respectivă. Văzătorul tăcut și complet dezinteresat, doar privește și percepe informații din alt timp și alte dimensiuni, printr-un flux de vibrații, care determină sesizări pe care el, apoi, după propria dorință, le face sau nu cunoscute.

72. PIERDEREA ȘI REGĂSIREA A ACELUIA CE SUNTEM

În noi toți – făpturi umane – dăinuie același Sine,
Numit și Acel ce Suntem de origine divină.
Tatăl ne e Dumnezeu și Mama Eternitatea,
Moștenirea deci confirmă a noastră Realitate.

Legăți de un corp carnal, cu Viața-n confruntare,
Uităm frecvent Cine Suntem, rătăcind fără-ncetare,
Într-un trecut perimat – trăit ca experiment
Sau către un Viitor – tot de trecut dependent.

Practic, în puține clipe ne-ntălnim cu-adevărat,
Realizând Unitatea, în Viață integrat.
Ne pierdem în amăgiri prin ce-a fost și-am vrea să fie
Și regăsim în Ce Este – reala statornicie.

În această conjunctură Viața – mai mult ficțiune,
Cu amărăciuni, tristețe, lipsită de-înțelepciune.
Compromis în acest fel, scopul cerut de-ntrupare:
De-a goli vasul conștiinței de reziduuri ancestrale.

Evoluția înceată cu suișuri, coborâșuri
Și-adăugăm la ce-a fost – mult, prea multe compromisuri;
Nicidecum recomandată! în „Cunoașterea de sine”,
Cărarea pe scurtătură cu prezentu-n uniune!

Nu-i nimica de făcut, în sens de acumulare,
Mintea impulsionată spre mai mult și-nfatuare,
Ci doar, simplu se observă tot ce-apare-n câmpul minții:
Gânduri, temeri și imagini sau năzuiri ale ființei.

Simpla vizualizare, ne desprinde de ce-a fost și ce-o să fie
Și uniți „Acum și Aici”, trăim și acționăm cu imensă bucurie.
Omul nou, independent, liber de al său trecut!
Asta-î tot! Nimic în plus! Aplicat în mod cinstit!

În toate făpturile omenești se află Unul și Același Sine, adică
Sufletul ca Unitate, având aceleași însușiri ca Divinul Creator. Iar noi
toți, suntem frați, ca fii ai aceluiași Părinte. Ținând seama de faptul că
Esența ființei noastre nu are nici început și nici sfârșit putem afirma –
metaforic vorbind – că avem și o Mamă, căreia îi spunem Eternitate.
Prin urmare, în noi toți – fără nici o excepție – se află ca temelie a
ființei Perfecțiunea Divină și o dată cu Ea, existența Veșniciei.

Dar, iată că în urmă cu miliarde de ani – când Marele Creator a
pus temelia Universului fizic, ne-a trimis și pe noi să facem experiența
Vieții, în asociere cu materia. În acel moment însă, El ne-a dat și
uitarea Acelui ce Suntem, pentru ca prin munca noastră individuală –

creând și recreând în asociere cu materia - să ne redescoperim adevărata identitate.

Coborâți însă într-un corp carnal, incomod și derutant și fiind nevoiți să ne ducem existența într-un mediu sălbatic și cu totul ostil, din teamă și ignoranță, ne-am creat o altă natură, cu totul amăgitoare, iluzorie. Mai întâi, ne-am identificat cu structura fizică, apoi cu mintea creând în jurul nostru o veritabilă închisoare, în care interesul personal și egoismul, au devenit adevăratul nostru dumnezeu. Un șir de nenumărate vieți le-am irosit în acest fel, acumulând în profunzimea ființei o seamă de reziduuri, care ne-au împovărat Sufletul, făcându-l incapabil să-și împlinească adevărata Sa menire de făptură trăitoare, la întâlnirea cu Viața în ansamblul desfășurării Sale.

Trecând de la o încarnare la alta, Viața însăși ne-a scos în față o seamă de fapte și întâmplări, care ne-au adus la clipa când am început să ne punem nouă înșine întrebări, privitoare la adevăratul rost al propriei existențe.

Din acel fericit moment al trezirii am descoperit că, de fapt, noi suntem o ființă trinitară - corp, minte și Suflet - și că pentru a putea înțelege rostul întrupării și al Vieții, în general, suntem obligați să funcționăm ca Unime, în care Sufletul îndeplinește rolul de conducător. Și de-acum, în această fericită ipostază datoria noastră este să ne eliberăm vasul conștiinței de toate deșeurile adunate în îndelungata perioadă de rătăcire - îmbrăcând și dezbrăcându-ne de diferitele corpuri somatice, prin care am evoluat, ca legați de Universul relativ.

În final, regăsindu-ne pe Acela ce Suntem, datoria noastră, ca și dorința fierbinte este aceea de revenire, cât mai grăbnic în Corpul Tatălui. Iar „Cunoașterea directă” ne oferă cea mai rapidă modalitate de împlinire a Sublimului Ideal. Și iată cum: Cu ajutorul Atenției-Lumină doar conștientizăm, tot ceea ce apare în oglinda conștiinței: gând, imagine, dorință, teamă, ambiție, invidie, orgoliu, ură etc. Toate aceste reacții ale minții, care năvălesc în prezent, reprezintă, de fapt, în mod incontestabil, omul vechi - cuprins în mrejele iluziilor din diferitele întrupări, la care făceam referire mai înainte.

Toate aceste apariții intempestive dispar numai prin simpla lor iluminare de către flacăra Atenției. Iar golirea vasului înseamnă și urcuș pe scara evoluției spirituale și întoarcere la Sursă - Izvorul Luminii și Iubirii Absolute.

Să mai amintim, celor real interesați de această cale spirituală, că mintea nu poate și nici nu este în măsură să-și aducă sieși transformări radicale benefice, ci numai schimbări superficiale - drept măști aparente și profund înșelătoare.

Mintea este așadar, marea și unica problemă, care întâlnită cu Lumina Atenției se destramă instantaneu și, în „golul psihologic”, astfel format, apare iubirea atotcuprinzătoare și dezinteresată, adică Natura noastră Reală, care curăță și transformă toate impuritățile, ce ne-au adus la reîncarnare.

73. PRIVIT TOTUL ÎN INTERIORUL SĂU

Orișice-ntâlnim în cale: oameni, lucruri, întâmplări
Să-ncercăm a le privi în a lor interior;
De fiecare dată privind dinăuntru proprii ființe
Stare de Pură Conștiință, fără alte complicații.

Mai mult chiar decât atât. În acest experiment
Sprijiniți pe „golul psihic”, ca total independenți,
Ne mișcăm ca un întreg cu tot ce întâmpinăm;
Armonia dinăuntru, face să ne integram,

Cu Viața-n contopire pe clipe-n desfășurare,
Nici un cenzor nu s-afirmă în această abordare.
Astfel de experiențe, cât mai des realizate,
Descoperi-vor Esența, din noi, ca și-n toate celelalte.

Să reluăm explicarea, conjugată cu trăirea-n derulare:
Așadar, noi dinăuntru privim lumea din afară fără nici o proiectare,
Esența din noi și Toate - o perfectă potrivire.
Între noi și restul lumii, nu-i nici o deosebire.

Asta e Realitatea! Faptele o demonstrează,
Că-n Imensul Necuprins, Singur Dumnezeu tronează,
Energie Infinită multidimensională,
Drept Esență sfințitoare cu influență globală.

Între oricine și orice - cuprinse-n Infinitate,
Nu-i nici o deosebire, ele nu sunt separate;
Pe măsura repetării, simțul Uniunii crește
Și dispare suferința, iar tristețea se topește.

Separarea de oricine și orice, nu-i deloc adevărată,
Ea s-afirmă amăgire - pe neștiință rezemată;
Lipsa Unității noastre dă iluziei valoare,
Dar văzând-o precum este, ea îndată și dispare,

Iar în „vidul” ce survine, realizăm Unitatea
Ființei noastre ca-implinire, uniți cu Divinitatea;
În final, de reținut, că ființa noastră atentă și atotcuprinzătoare
Realizează Adevărul într-o ordine perfectă pe clipe-n
desfășurare.

Acest privit simplu, care depășește forma exterioară a oamenilor,
a faptelor, a lucrurilor, este desigur anevoios și mai greu de pus în
aplicare, atâta vreme cât funcționăm la nivel de „sine personal” sau
„egou”. Dar el nu este ceva căruia să-i acordăm atributul de irealizabil.
Orice lucru poate fi împlinit când în noi există acea sete de cunoaștere
a Marelui Mister al Viului, care ne caracterizează ca fii de Dumnezeu.
Cinstea, onestitatea și dârzenia sunt factorii asiguratori – cu ajutorul
căroră vom încerca de fiecare dată, să trăim experiența respectivă.

Vom începe deci cu propria interiorizare, prin „A Fi” sau stare de
Pură Conștiință. Atâta doar! Apoi, însoțiți mereu de „vidul psihologic”,
noi, ca total independenți – ne mișcăm ca un întreg, realizat prin pacea
și armonia interioară.

În acest context, fiind Una cu mișcarea Vieții, nu apare nici un
cenzor – ca judecător, comentator sau analizator a ceea ce se întâlnește
în cale. Cât mai dese asemenea experiențe, ne vor ușura întâlnirea cu
Esența Naturii noastre, ca și cu a tot ceea ce suntem în contact direct și
nemijlocit. Și vom descoperi fără întârziere, că între Esența firii
noastre și ceea ce privim este o perfectă potrivire. Adică, între noi și
restul lumii nu există nici un fel de deosebire – la acel profund nivel.
Aceasta este, de fapt, Realitatea lucrurilor demonstrată la nivel de
Esență.

În tot Universul nu există decât o Unică Energie multidimensională
a cărei prezență, cât mai des întâlnită, operează efecte benefic-
transformatoare. Prin urmare, între orice și oricine din această Infinită
Existență nu există nici un fel de deosebire, fiind inseparabile în
profunzimea și Esența lor. Pe măsura repetării, simțul de Uniune
crește și, o dată cu el, se topesc: tristețea, amărăciunea, suferința,
laolaltă cu toate impulsurile incriminate de dezordine, stresuri și stări
conflictuale.

Să reținem deci, că separarea de oricine și orice se afirmă ca stare
iluzorie, amăgitoare sprijinită de ignoranță și teamă care, prin natura
lor precară, apreciază amăgirea ca realitate. Dar, de îndată ce iluzia
este percepută așa cum este iluzie, aceasta instantaneu dispare. Iar în
„vidul psihologic”, care survine în chip natural, realizăm fără nici o
dificultate Unimea ființei și contopirea cu Divinitatea.

În sfârșit, să mai reținem că ființa noastră – atentă și atotcuprinzătoare în comuniune cu mișcarea Vieții – trăiește experiența de Divinitate încarnată pe clipe încontinuu înnoitoare.

74. PROCESUL VIEȚII

Viața în Esența Ei este un real Proces în permanentă schimbare.
Ea este așa cum Este, cum S-afirmă – fără condiționare.
O mai numim Dumnezeu, Existență Absolută,
Prin Sine o Veșnicie – ca proporții, Infinită.

Și Dumnezeu deci, se schimbă, prin mișcarea Sa firească,
Recreându-se continuu prin puterea Sa cerească;
El este și Energie în schimbare, devenire,
Neavând, necum nevoie, drept dorință spre-mplinire.

Tot la fel și Adevărul – cuvânt care-L definește,
Ceea Ce Este Așa – chiar Acum, în clipa asta, care singur Se rostește.
Prin urmare, El se schimbă, se transformă întotdeauna,
El prin El fiindând Așa – permanent, mereu, într-una.

Dar, să revenim la noi – ca făptură pământească,
Copleșită de condiții, după mintea omenească;
Și, pe loc, să ne-ntrebăm: Am putea trăi noi oare, fără condiționare,
Precum Viața, Dumnezeu, Adevăr în derulare?

Vi se pare ceva greu? Nicidecum! Nu e nimic de făcut!
Concentrări, efort, silire – goale de sens, conținut,
Cu ele nu vom atinge starea de Eliberare,
De ființe independente și, la fel, Iluminare!

Dimpotrivă! Asemenea instrumente, cotidian folosite
De „ego”-ul ignorant, prins de scopuri îndrăgite,
Mai mult condiționează, rătăcirii dând amploare,
Imposibil de-nțelese Viața în desfășurare.

Și iată experiența, ce se cere de urmat – ca ins de timp programat:
Cu Atenția lucidă vezi acest conglomerat,
Care de îndată piere – el fiind gânduri efemere,
Fără nici o consistență – prost socotite – avere.

De-acum, ca eliberat, experiența trăită are altă-nfățișare:
Trecut, prezent, viitor devin o simplă mișcare,
Prin care ne recreăm ființa noastră Unitară
Una cu Realitatea - Energie Creatoare.

Viul ca Esență a Vieții, se află într-un permanent Proces de schimbare pe clipe în eternă deplasare, ca noutate, prospețime de la un moment la altul. Viața, în ansamblul și complexitatea Sa, Este așa cum Este - necondiționată de nimeni și nimic. O mai putem numi Dumnezeu sau Existență Absolută prin Ea însăși și, ca întindere, Infinitul îi dă proporții și O definește ca atare.

Prin urmare, Dumnezeu se schimbă prin mișcarea Sa firească de creare și recreare, iar ca Energie Infinită - existentă pretutindeni - nu are nevoie de nimic, prin El împlinindu-se toate în mod natural.

Adevărul Absolut este un alt termen folosit de către oameni, pentru a-i defini prezența a Ceea Ce Este Așa, „Acum și Aici”, în clipa asta, ca afirmare care singură Se rostește.

După aceste considerente de ansamblu, privind tema respectivă, să revenim la noi - fapte omenești angrenate zi de zi în Procesul neîncetat al Vieții și să ne întrebăm: Este oare posibil ca să trăim în mod necondiționat, precum Viața, Dumnezeu, Adevărul într-o neîncetată derulare?! Vi se pare, cumva, nepotrivită întrebarea sau grea aplicarea, ca experiment personal?! Nu este vorba de nici o activitate a minții ca efort, siluire, concentrare, rostiri de formule etc. Activitatea minții nu este în măsură să ne ofere nici armonia, pacea, liniștea și nici starea de eliberare din cătușele „ego”-ului. Dimpotrivă! Folosind instrumentele „sinelui personal”, amintite mai înainte, întărim și mai mult condiționarea omului vechi ignorant, temător și posesiv. Asta face, de fapt, rasa umană de mii de ani și rezultatele sunt atât de evidente prin negativismul care le caracterizează, încât ne scutește de orice alte comentarii.

„Cunoașterea directă” oferă soluții accesibile oricărui semen, nemulțumit de modul său de funcționare la contactul cu Viața cotidiană. Începutul experimentului, prin simplitatea care-l caracterizează, oferă oarecare neîncredere, apoi, pe parcurs, însuși „ego”-ul care, simțindu-și existența în pericol, dă sugestii demoralizatoare, de neîncredere în practica respectivă.

Iată cum ne angajăm cu întreaga ființă pe calea desăvârșirii spirituale: Cu ajutorul Atenției-Lumină întâmpinăm reacțiile minții, determinate de către provocările permanente ale Vieții. Simplitatea întâlnirii acestor reacții, face ca ele să dispară, în mod spontan. Iar în

„golul”, care rămâne, se realizează Unitatea ființei – corp, minte și Spirit – Una. Și acest întreg în veșnicul moment „Acum și Aici”, creează și recrează ființa noastră universală, în colaborare cu Marea Energie sau întregul Vieții – în etern Proces de devenire.

75. RAIUL ȘI IADUL

Raiul, iadul două spații legendare,
Și la fel considerate – absolut imagine;
Implicat un dumnezeu, cu însușiri pur lumești,
Care judecă, condamnă, dând sancțiuni nefirești,

După cum nu-i e natura de Sublim și Creator,
Infinită Bunătate de Părinte iubitor.
Paradisul pământesc – așa precum ni se spune,
E un mit, o născocire, lipsită de-înțelepciune.

Adam – Eva și păcatul, după cum se relatează,
E o tainică poveste, care real afectează,
Atitudinea umană în raport de procreare,
Condamnând împreunarea între bărbat și femeie.

Inocența și păcatul, metaforic relatate,
Altfel trebuie-nțelese prin cuvinte explicate:
Nu sunt locuri, spații cumva faptic, stabilite,
Fie în această lume sau altele – închipuite.

Înăuntrul ființei proprii se întâlnesc amândouă,
Atât raiul, cât și iadul – real – versiunea nouă:
Când trăim interior în completă Uniune,
E-împărăția Cerească – așa precum i se spune.

Aici noi și Dumnezeu – Uniți suntem laolaltă,
Nicidecum vreo separare – real sau imaginată.
Bucuria, Bunătatea, Fericirea însumate,
Dau Edenului structura pe efecte consacrate.

Când trăim pe dinafară, cu mediu-nconjurător,
În interior e haos – iadul e stăpânitor;
Mintea și corpul – hoinare în eternă frământare,
Dorințe ce se confruntă, năzuințe trecătoare.

Lăcomia, teama, ura, aroganța și trufia
În tot timpu-în confruntare - dau iadului temelia.
Așadar, de noi depinde, în această existență,
Să alegem ce dorim, neîncetat, cu insistență.

Și când vom părăsi corpul, prin acea pretinsă-moarte,
Vom continua, la fel, prin re trăiri repetate.
Cunoașterea aplicată ne-ndeamnă și revelează
Cum anume să alegem fericita ipostază.

Atât raiul, cât și iadul, ca spații aflate pe suprafața planetei sau în alte dimensiuni, sunt simple născociri ale minții omenești. Fixate în mituri și legende, aceste ficțiuni ne-au fost transmise din generație în generație până în vremurile noastre.

În aceste povești fanteziste este implicat și un Dumnezeu cu însușiri pur lumești, care se înfurie, judecă și condamnă și dă sancțiuni ca durată la nivel de veșnicie. Ni se mai relatează că după ce el a creat perechea primordială, i-a oferit acesteia nemurirea și împărăția raiului, cu singura restricție de a nu se atinge de fructele din Pomul Cunoașterii a binelui și răului. Eva însă, fiind ispitită de diavol, călcă porunca, ispitind la rândul ei, pe Adam. Din acel moment începe izvorul tragediei umane. Dumnezeu își ia înapoi darul nemuririi și-i izgonește din rai pe cei doi păcătoși, condamnându-i pe ei și urmașii lor să-și câștige existența prin trudă și suferință. Păcatul propriu-zis nu este altceva decât o explicație metaforică a împreunării firești între bărbat și femeie, ca act al procreației.

În ceea ce privește raiul și iadul ele nu sunt altceva decât aspecte ale comportării ființei omenești. Când trăim în interiorul ființei noastre ca Unitate funcțională, condusă de către Spirit, realizăm Împărăția Cerească. Aici, noi și Dumnezeu trăim cu adevărat într-un adevărat parteneriat, adică în contopire desăvârșită. În această fericită ipostază: Bucuria, Bunătatea, Iubirea și Fericirea îi dau Edenului structura, prin efectele sfințitoare respective.

Când părăsim interiorul ființei noastre și ne sprijinim pe cineva sau ceva din lumea exterioară, creăm realitatea iadului. În acele momente, înăuntrul ființei domnește haosul. Mintea și corpul într-o permanentă confruntare, se manifestă ca lăcomie, teamă, ambiție, aroganță și trufie. Dorința, sub multiplele ei aspecte, înscrie, prin ea însăși, toate stările conflictuale ale insului, cu repercusiuni și asupra lumii înconjurătoare. Toate acestea stau la temelia iadului și numai de noi depinde de a-i pune capăt imediat sau de a continua în același fel și pe mai departe.

Această neghiobie sau nesocotință omenească nu ia sfârșit prin așa-zisa moarte, ci ea ne urmărește o bună bucată de vreme și dincolo de mormânt, deoarece mintea noastră egocentrică, ne urmărește Sufletul în lumea astrală, până în clipa în care ne dăm seama de întregul prizonierat și hotărâm să ne eliberăm.

„Cunoașterea de sine” ne oferă multiple posibilități și îndemnuri de trezire. Hotărârea de a demola vechiul om și a crea un altul, vă aparține în întregime.

76. REALITATEA ȘI ILUZIA

Iată-ne, deci, confrunțați cu doi termeni livrești,
Cu-nțelesuri contrastante, ca atitudini lumești:
De-o parte, Realitatea - Existență efectivă;
Iluzia, de-altă parte - formă imaginativă.

Iar noi, neamul omenesc le-ntâlnim în mod frecvent,
La întâmpinarea Vieții - Un întreg independent,
Fie ca făpturi complete - în perfectă Unitate,
Fie naturi fragmentare - cuprinse-n dualitate.

Realitatea numită de mintea cea omenească
Dumnezeu sau Infinit - Existență pur firească,
Sursa Surselor a Toate din Imensul Necuprins,
Văzute și nevăzute din ce numim Univers.

Toate-n El și El în Toate, în eternă recreere,
Mișcare și noutate pururea-n asociere.
Așadar, Perfecțiune ce Se reperfecționează.
Evoluția - devenirea încontinuu progresează.

N-are-început, nici sfârșit. A existat totdeauna
Și Sublima Ei Prezență va continua întruna;
De nimic nu e legată. Nu are nici o nevoie,
În Ea prisosind de toate după Sublima Sa voie.

Iar noi toți, făpturi umane - întrupate pe Pământ,
Suntem fii de Dumnezeu - parte din Sufletul Sfânt,
În curs de evoluare și de-ntoarcere Acasă,
Adică-n Corpul Divin, la Adevărata Sursă.

Iluzia-i o înșelare, născută din neputință,
Mintea omului izvorul – fondată pe năzuință,
Care prin neînțeles: a Ce Este-Adevărat, a creat opusul său,
Adică, o ficțiune: „eu” sau „sine” ori „egou”.

În asemenea postură, cuprins de iluzionare,
S-a măsluit Adevărul prin inversări de valoare,
Realul și irealul, ca esență inversat,
Minciuna apreciată ca ceva adevărat.

Iluzia, clar văzută, precum singură s-arată,
Instantaneu, ea dispare. Necum vreo urmă lăsată!
În acest „gol psihologic” apare Realitatea,
Ființa noastră adevărată – Una cu Divinitatea.

Realitatea este o existență obiectivă, un fapt concret sau stare de fapt, care nu poate fi contestată de nimeni și de nimic. Prezența acestei Realități având valoare intrinsecă, se impune ca prezență prin Ea însăși, fiecărui individ dispus să intre în contact cu Ea. Iluzia este o aparență sau ficțiune înșelătoare considerată ca realitate.

În existența noastră a tuturor și a fiecărui ins în parte, ne confruntăm zilnic cu întâlnirea celor două aspecte: Realitatea și iluzia. Atunci când funcționăm ca făptură Unitară, independentă în armonie interioară perfectă, întâlnim Realitatea, care își reflectă prezența în oglinda conștiinței proprii. Ea, Realitatea, se afirmă prin Ea însăși, iar noi, observatorul, O cuprindem în simboluri de exprimare. Ea este numită: Dumnezeu, Adevăr Absolut sau Imensul Necuprins. Se află cuprinsă în toate câte există și nicăieri în Univers, nu există ceva în care Ea să lipsească.

Această Realitate se află într-un Proces continuu de creare și recreare, prin elemente noi, în continuă îmbogățire. Perfecțiune Fiind, Ea se perfecționează în mod constant, prin elemente tot mai subtile. Nu are început și nici sfârșit! A existat dintotdeauna și va continua să existe în Veșnicie! Nu este dependentă de nimic! Nu are nici o nevoie, întrucât în Sublima Sa Existență are cu prisosință din toate.

În ceea ce ne privește pe noi, oamenii, întrupați pe această planetă, suntem făpturi divine, ca parte din Supremul și Marele Suflet, în plin proces de evoluare, aflați pe calea de întoarcere Acasă, adică în Corpul Divin – la Adevărata Sursă.

Iluzia este o înșelare, născută din neputința minții individuale, care, neputând să-i descopere Natura Reală a ființei, a creat opusul

său, Adică ficțiunea „ego” sau „sine personal”, care se autodefinește egocentric, obsesiv și temător. Acesta – manifestându-se ca un orb și surd – apreciază totul pe dos și se conduce după o grilă de valori răsturnate. Minciuna este, astfel apreciată ca adevăr, irealul ca Real și invers.

Din această alcătuire fictivă și înrobitoare, ne eliberăm numai prin simpla ei iluminare, folosindu-ne de Atenția lucidă, atotcuprinzătoare și dezinteresată. Așadar, iluzia văzută așa cum este – ca simplă iluzie – aceasta se dezagregă instantaneu la simpla întâlnire cu razele Atenției. Iar în „golul psihologic”, astfel obținut, apare Natura noastră Divină, prin care trăim experiența fericită de Dumnezeuire încarnată, ce singură ne caracterizează.

77. REÎNTOARCEREA ÎN UNIME

Fiecare încarnat – conștient, inconștient – are profunda-nclinare
De întoarcere la Sursă – în Unimea creatoare,
Divinitate Supremă extinsă la Infinit – Unica Realitate
Fără început sau sfârșit – efectiv Eternitate.

Aici: bine și rău, frumos și urât sau corect și greșit
Nu-și găsesc justificare ca ceva-împământenit.
Climatu-i Sacralitate prin mișcări înnoitoare,
Prin „A Fi” și a nu fi, într-o veșnică mișcare.

Datori suntem fiecare în gând, vorbă și-acțiune,
Să dizolvăm ce-i lumesc, repetitiva vechime
Și pe clipe improspătați, să trăim în Uniune
Cu Sublimul Adevăr – permanentă prospețime.

Punct de sprijin și pornire, mintea absolut smerită,
Nu există altă cale – cu-mplinire fericită,
Decât aceast-abordare – fără „ego”, fără minte,
Inocența fiind dovada, ce nîcînd nu se dezmente.

Doar asemenea-ntâlniri ne desprind de-nlănțuire,
Miile de ani trăiți prin greșita-nchipuire,
Legați de un corp și-o minte – trecătoare, posesive,
Prețuite drept valori, prin aprecieri naive.

Clipa, ziua fericită – prin ea însăși e surpriză.
Vine pe neașteptate, ca o minunată briză,

Ce ne rupe de lumesc și transcende-n Infinit.
Real binecuvântare ce ne face fericiți.

Practic, „ego” fisurat își pierde însemnătatea,
Energia i se scurge, cu ea și-autoritatea,
Ce ne-a ținut prizonieri din vremi imemorale;
Fenomenul definit ca Prima Eliberare.

De-acum, calea-i larg deschisă, clipele integratoare,
Care ne rup de trecut au frecvență tot mai mare.
Comuniunea cu Tatăl devine obișnuință
Și cu ea se stinge, pierde orice fel de neputință.

Fiecare Suflet omenesc întrupat trăiește – mai mult sau mai puțin conștient – nostalgia Casei părintești, adică Trupul Divinului Creator. Și, mai devreme sau mai târziu, cu toții vom ajunge în Comuniune cu Tatăl Ceresc. Totul depinde de munca, truda și perseverența fiecărui ins în parte. Orice întârziere este determinată de către fictivul „sine”, ignorant și posesiv, care, încă nu a ajuns ca să-și cunoască supremul interes.

„Cunoașterea de sine” ne pune la dispoziție cea mai rapidă și sigură modalitate de depășire a condiției umane, care ne ține încătușați ca veritabili prizonieri de mii de ani. Și iată cum: Punctul de sprijin și pornire în minunata călătorie, se realizează o dată cu tăcerea necondiționată a minții. Este vorba despre mîntea temporar condiționată, numită și „egou”, care funcționează anarhic – prin reacții memoriale, drept răspuns la provocările permanente ale Vieții.

Întrebarea este: Dacă ea tace sau nu, la simpla noastră dorință sau comandă? Desigur că nu o va face. Ar fi prea frumos! În acest caz, folosim Atenția-Lumină, atotcuprinzătoare și dezinteresată. Cu ajutorul Ei doar privim și ascultăm reacțiile minții care, la simplul contact, dispar instantaneu, ele fiind doar simple umbre ale trecutului. Iar tăcerea minții, survenită în chip firesc, înseamnă stare de smerenie sau inocență. Frecvența unor asemenea întâlniri, determină golirea vasului conștiinței de reziduurile, care, de fapt, reprezintă suportul sau temelia omului vechi, ca „ego” sau „sine personal”, ce rătăcește de atâta amar de vreme – ca un veritabil posedat de către ceea ce posedă, drept minte știutoare.

În final, structura deficitară se fisurează și autoritatea decizională a „ego”-ului își pierde vizibil energia, care-i susținea șubreda și fictiva existență. Fenomenul este cunoscut sub denumirea de Prima

Eliberare. De-acum întâlnirea cu Nenumitul sau Neclintitul Mișcător devine obișnuință cotidiană și orice problemă de Viață se rezolvă cu multă ușurință.

78. REPETAREA ESTE NECESARĂ

Când am înțeles ce este Natura noastră Divină
Și că O putem afla în libertate deplină,
Știutul grabnic obligă să trecem la aplicare.
Altfel aceasta mărește masa de acumulare,

Și dând „eului” amploare, îl facem mai rezistent
La-ntâlnirea cu Ce Este și de-a fi mai dependent
De al său trecut fondat pe imagini nefirești,
Socotite-n mod greșit, împliniri dumnezeiești.

Ca om liber mai aflăm, că suntem la fel Iubire,
În contact nemijlocit, prin totală contopire,
Cu Divinul Creator - în momentul actual,
Un fapt cert, obișnuit însumat în chip real.

Încă mai descoperim că Viața - ca veșnică noutate
Pe clipe-n desfășurare - niciodată repetate,
Este la fel, Dumnezeu. Un Imens interpretat,
Adică, transpus constant și prin Sine integrat.

Toate astea însumate solicită repetare,
Zi și noapte, fără preget - muncă edificatoare,
Ca aceasta să pătrundă, prin ființare-n profunzime,
În contact nemijlocit cu frecvența prospețime.

Prin momente trăitoare, un om nou se făurește,
Care schimbă insul vechi, ca și tot ce întâlnește.
Un nou suflu, lume nouă, creier proaspăt folosit
La întâmpinarea clipei - noul nemaiîntâlnit.

Așadar, să repetăm acest viu experiment,
Pornind din interior - Suflet pur, inteligent,
La-ntâlnirea cu Ce Este - Viața în desfășurare.
Nimic nu se urmărește! Și nu-i nici o așteptare!

Munca, truda insistentă, aplicate cu-ndârjire,
În final, vor destrăma: egoismul, ignoranța și neputincioasa fire,
Ai cărei prizonieri suntem din vremi imemorale.
Acest lucru să ne-anime cu imboldurile sale.

În scurgerea fără încetare a Vieții nimic nu este ceea ce am numi întâmplare sau coincidență. Potrivit activității noastre mintale, la nivel de gânduri, imagini, dorințe noi suntem, de fapt, factorul determinant la tot ceea ce întâmpinăm în cale în viața de zi cu zi. Într-un asemenea context, al desfășurării propriei existențe, am aflat – fie prin citirea unei publicații, fie ascultând un conferențiar sau un interlocutor oarecare – despre Natura noastră Divină.

O informație atât de prețioasă ne obligă să o punem grabnic în aplicare. Dacă ea rămâne doar la nivel de știut numai, se amplifică depozitul nostru memorial, care, implicit, atrage importanța „ego”-ului – ca autoevaluare. Iar dependența de un știut și mai amplu, mai cuprinzător va constitui, un obstacol tot mai greu de trecut, pentru a realiza Unitatea ființei și Comuniunea cu Divinitatea.

Or, numai ca om liber și total independent de acumulările acestui „ego”, noi putem face experiența de Dumnezeu încarnat. Numai în această fericită ipostază descoperim că suntem, de fapt, iubire și nu doar un simplu distribuitor de gesturi de iubire.

De asemenea, mai descoperim că Viața în perpetua Ei mișcare, ca noutate și prospețime permanentă, nu se repetă niciodată. Și că Ea, Viața, este chiar Dumnezeu în Proces neconținut de Creație.

Toate aceste informații se cer grabnic puse în aplicare și cât mai des repetate, pentru a pătrunde cât mai adânc în profunzimea ființei. Așadar, zi și nopți, în clipe de răgaz sau în plină activitate să ne familiarizăm cu aceste clipe, de întâlnire cu noi înșine. Acest mod de „A Fi” mereu prezent la prezent, „Acum și Aici” o putem numi și meditație în mers continuu.

De reținut și mereu avut în vedere, că mintea sau „ego”-ul ne atrage, în mod frecvent, în lumea exterioară. Însă, simpla demascare a acestei obișnuințe deficitare, ne desprinde de ea și vom reveni, de fiecare dată, în interiorul ființei noastre. Iar starea de „A Fi” înăuntrul nostru, concretizează Unimea trinității și cu ea, contopirea cu Divinitatea.

Prin urmare, fiind eliberați din capcanele minții condiționate, întâlnim Mișcarea Vieții pe clipe în derulare, cu prospețimea mereu înnoitoare a ființei noastre. În final, munca insistentă, aplicată cu elan și pasiune, vor destrăma ignoranța și neputința ai căror prizonieri suntem din vremuri imemorale.

79. REVELAȚIA SUPREMĂ

Realitatea Supremă e numită-n multe feluri,
De către mintea umană prin ale ei înțelesuri.
I se spune: Dumnezeu, Alah, Iahve, Creator,
Energie Infinită sau Sublimul Adevăr,

Neclintitul mișcător, Sursa Surselor A Toate,
Manifestă ca Iubire și Supremă Bunătate,
Ea se află peste Tot și-n Toate: văzute și percepute
De simțurile omenești, ca și cele nevăzute.

Puritate Absolută Ea-i la fel în părțile, precum în Totalitate,
Nici un fel de diferențe între-întreg și Unitate;
Ca-împărăție Cerească e la fel și pe Pământ
Și cuprinde-ntreaga lume în al Ei Sacru Veșmânt.

Drept urmare, e și-n noi - copii ai Săi socotiți,
Fără vreo discriminare - nicidecum dezmoșteniți;
Viața Viului din noi, fiind a Ei manifestare,
La-ndemână tuturoră - de-nțeles prin integrare,

Ca prezență nelipsită înăuntru ființei noastre,
Ne îndeamnă prin Iubire și-nțelept ne sfătuiește.
Astfel ni se revelează, dorindu-ne fericiți,
Precum îi este ființarea în termeni desăvârșiți.

Problema, care se pune și se cere rezolvată
De fiecare ins în parte. Oare Vocea e ascultată?
Și sunt puse-n aplicare înțeleptele Ei sfaturi?
Din neștiință, ignoranță rătăcim de multe veacuri!

Consecințele se văd! Ce zici frate cititor? E minciună... adevăr?!
Privește-n tine și-n jur - mediul înconjurător!
Cinstit și obiectiv, cum vezi acest culturism?
Moral și spiritual trăim în primitivism!

Egoismul, lăcomia, ura, teama, viclenia,
Aroganța, nepăsarea îi confirmă nebunia!
Toată planeta-n pericol de știința necontrolată,
Industria chimică a năpăstuit natura - Viața zilnic afectată!

Sunt doar câteva exemple de-nfeles realitatea,
Lumea în care trăim, zi de zi - absurditatea.
În conflicte permanente și războaie sângeroase
Care demonstrează, faptic, neghiobia omenească.

Tot climatul de pe Terra - produs al minții umane!
Oamenii-s răspunzători și tot ei pot să destrame
Degradările comise - conștient, inconștient,
Ignoranța dizolvată în fiecare moment.

Se observă și s-ascultă tot ce mintea deversează,
Ca reacții și emoții, ce continuu degradează:
Îns și mediul ambiant - întreaga comunitate,
Fiindcă noi și-n întreaga gloată ne-ntâlnim în Unitate.

Prin „Cunoașterea de sine” vom goli vasul conștiinței
De reziduuri ancestrale - sursa-ntregii neputințe.
Și-n loc, un alt om apare, de iubire transformat,
Cu influențe precise în tot mediul ambiant.

Asta, practic, revelează Realitatea Divină,
Existență-n noi și Toate în Uniune deplină.
Lumea-ntreagă se transformă prin noi, ca Divinitate,
Când ne definim iubire, prin efecte demonstrate.

Realitatea Supremă, Dumnezeu sau Neclintitul Mișcător a fost și este cuprins și exprimat prin multe cuvinte de către mintea omului, care rămâne totuși neputincioasă, atât ca înțelegere, cât și cuprindere. Ea este Sursă a Toate câte există în Imensa Necuprindere și se manifestă ca Iubire Absolută și Bunătate fără limite. Ca Puritate și Perfectiune, Ea este la fel, atât la nivelul întregului cuprins, cât și a unităților sau particulelor care-i compun Nemărginirea.

Iar ca împărăție Cerească, Ea este la fel și pe planeta noastră, cuprinzând întreaga lume și viețuitoare laolaltă. În ceea ce privește pe noi oamenii, nu suntem altceva decât copiii Lui. Și Viața Viului, existență în noi, în fiecare, este chiar El prin însușirile care-L caracterizează.

El nu ne-a părăsit niciodată și nici nu poate să o facă. Nu este posibilă separarea Tatălui de copiii Săi, fiindcă noi și El - Una Suntem. Și El tot timpul ne îndeamnă să facem ceea ce este necesar, pentru a trăi cu adevărat sentimentul de Fericire.

Problema care se pune fiecărui ins în parte și care se cere rezolvată în mod individual este următoarea: Vocea Lui este oare ascultată? Și dacă Da, este, îi dăm și urmărire dumnezeieștilor Lui îndemnuri?

Cu toții cunoaștem că rasa umană rătăcește de multe mii de ani, încercând să dezlege Marele Mister al Vieții și al înțeleptului Creator. Ce părere ai frate cititor despre acest culturism din punct de vedere moral și spiritual?

Vezi cum natura fictivă a pământeanului cu egoismul lui sălbatic, aroganța și trufia îi conferă nu Inteligența, ci nebunia?! Oamenii de știință au pus la punct arme, care pot distruge într-un timp foarte scurt și chiar de mai multe ori viața de pe Pământ! Industria chimică continuă să otrăvească aerul, apa și solul. Stările conflictuale dintre oameni, națiuni și state ne stau în față și ne îndeamnă să le privim și să le apreciem, așa cum sunt ele. Toate acestea fac ele cinste stăpânului incontestabil al acestei planete?

Întregul climat al relațiilor inter-umane – la nivel economic, politic, social și religios – este produsul categoric al minții individului. Privind toate acestea, în ansamblul desfășurării lor, găsim, cumva, vreo sclipire a înțelepciunii umane – calitate care, de fapt, se află la temelia Naturii noastre Divine?

Văzând întregul negativism din noi, de fiecare în parte, ca și la nivelul planetei – nu este cazul să disperăm, nici să ne lamentăm sau, și mai rău, să acceptăm, tratând faptul cu acea condamnabilă indiferență a acelui comod fatalism, îndrăgit de către neputincioși.

Toate câte a făcut omul, în decursul trecutului zbuciumat al istoriei sale și continuă să facă și în prezent ca greșeli, păcate și crude sălbăticiii, pot fi corectate tot de către el și într-un timp foarte scurt. În acest sens iată ce ne favorizează pe noi, cei care am intrat în noul mileniu.

În ultimul secol din mileniul al doilea au apărut pe planeta noastră mai mulți mesageri ai Divinității, care au adus noi lămuriri, privind natura proprie a omului, ca și noi posibilități de redresare morală și spirituală. Acum știm cu exactitate că mintea egocentrică a individului greșit educat, este prima și unica problemă cu care ne confruntăm zilnic în relațiile inter-umane. Cu o asemenea minte nu este nimic de făcut! Ea trebuie să dispară! Și dispariția ei necondiționată, se realizează simplu de tot, fără să facem ceva în plus.

Cu ajutorul Atenției-Lumină doar întâmpinăm această minte, ori de câte ori ea se afirmă prin reacții memoriale. Întâlnirea corectă o destramă pe loc. Iar în „golul psihic”, astfel obținut, noi suntem, practic, atrași în interiorul nostru și, ca simplă stare de „A Fi” sau Conștiință Pură, realizăm Unitatea întregii ființe (adică, corp, minte și

Suflet – Unime). O asemenea experiență ne unește cu Sublimul Adevăr și trăim ipostaza de Dumnezeuire, în care descoperim că suntem Iubire dezinteresată și atotcuprinzătoare. Această revelație supremă destramă fictivul „egou” – în care mintea veche lipsește cu desăvârșire.

Prin urmare, ieșirea din mintea veche și Uniunea cu Viața în eterna Ei derulare, este practica ce destramă omul condiționat de timp și înlocuirea lui cu Omul-Iubire. O dată cu transformarea radicală a individului, prin mutații radicale vădite, la nivel moral și spiritual, au loc schimbări asemănătoare și în restul omenirii.

80. REVOLUȚIA SPIRITUALĂ

Revoluția-i mișcarea a întregii Existențe
Și ea-ncepe cu știutul – dorința de-a ști mai multe;
Această primă tendință a pus capăt indolenței
Și a energiei sale statice – a neputinței.

Acest prim eveniment, schimbă totul pentru tine,
Ca și specia umană prin propria-i acțiune;
Tu devenind chiar „Acum”, un dârz revoluționar,
Conștient în tot ce faci, într-un context integral.

Câmpul în care trăim este, de fapt, Universul,
Ce nu-L putem evita! Să-i percepem, deci, tot sensul!
Ca să trăim experiența a Acelui ce Suntem,
Obligatoriu se cere: Să fim și să întâlnim pe Acela ce nu Suntem!

Astfel noi schimbăm pe loc, noul câmp contextual,
Fără alte complicații – în momentul actual!
Dar nu suntem obligați să creăm mereu opusul,
Totul devine mai simplu, când realizăm Consensul!

Numai simpla observare – că el undeva există,
Trăit, cândva, de noi toți, într-o altă existență,
S-amplifică observarea și îi dăm acuratețe,
Luciditate perfectă și de-asemenea frecvență.

Și văzând Ceea ce Este – cum totul se derulează,
Facem ce e necesar, trăind altă ipostază.
Și așa din clipă-n clipă – orizonturi noi deschise
Ne conduc spre Sursa Sacră prin înțelesuri precise.

Corpul Divin ne e Casa de unde cândva-am purces
Spre-mplinirea benevolă a unui Sacru Proces,
De constantă recreare a tot „Ceea ce-i creat”,
Perfecțiunea urmărindu-și propriul drum mai elevat.

Revoluția la care ne referim nu are nici un fel de asemănare cu ceea ce istoria a înregistrat pe plan politic, economic și social sub această denumire. Așadar, aici nu este vorba de ură și violență și nici de schimbarea unei forme cu alta, în care individul a fost scos dintr-un tipar și vârat în altul la fel de relativ și limitat.

În această temă ne referim la un individ care, ajuns la o răscruce de drum, începe să-și pună sieși întrebări asupra Vieții, ca și a modului său de funcționare. Nemulțumit de ceea ce descoperă, începe să se documenteze asupra Vieții spirituale. Acest bun început, pune capăt atât indolenței, cât și inerției cu care întâmpină Viața sa cotidiană.

Îndată ce trinitatea ființei - funcționară haotic mai înainte - devine Unime, în care Sufletul ia comanda întregii făpturi, practicantul devine un dârz, activ și pasionat revoluționar în dimensiunea împlinirilor spirituale. Tot ceea ce gândește, exprimă și face îmbracă forme tot mai elevate de experiență, trăind efectiv dincolo de dimensiunea efemerului.

Pentru a putea întâlni pe Acela ce Este, adică Natura Divină, pornește de fiecare dată, de la Ceea ce Nu Este de fapt, adică de la starea iluziilor în care și-a petrecut viața multă vreme. Și de unde până acum - el, ca să-și afle fericirea, pornea activitatea cu verbul a face și a avea, pentru ca să fie fericit, de data asta lucrurile se inversează.

Experimentul începe cu - a fi fericit. Numai pornind din această ipostază - ca om necondiționat, complet liber și independent - știm ceea ce este de făcut, pentru a avea ceea ce este absolut necesar îndeplinirii respective (fericirea).

Această nouă viziune de întâmpinare a Vieții justifică, în mod evident și cuprinzător, calitatea de revoluționar a trăitorului. Prin urmare, pornind de fiecare dată din ipostaza lui Ceea ce Este, (adică „A Fi”) se înfăptuiește ceea ce este imperios necesar, în contactul direct cu tot ce oferă clipele în eterna lor mobilitate. Un asemenea trăitor și-a descoperit calea directă și cea mai rapidă, care-l va aduce, în scurt timp, în Corpul Tatălui Ceresc - adevăratul său Cămin și al nostru al tuturor.

De asemenea, să mai subliniem că, numai și numai din starea de „A Fi”, practicantul creează și recrează forme și atitudini tot mai subtile, mai elevate pe calea fără de sfârșit a Perfecțiunii.

81. SCOPUL ILUZIONĂRII

Ca să ne-ntâlnim cu noi – ființa noastră cea reală,
Unde noi și Dumnezeu în Uniune sacrală,
Ne creăm și recreăm pe clipe-n desfășurare,
Punând lumii noi temeuri ca Iubire sfințitoare.

O asemenea-ntâlnire impune o strategie:
Să vedem ce noi Nu Suntem – haos și dizarmonie,
Făptură egocentristă, lacomă, închipuită,
Mai tot timpul tulburată, de dorințe năpădită.

Numai desprinși de-acest „sine” – iluzia turbulentă,
Spontan vom descoperi, Realitatea prezentă,
Pe momente trăitoare, în perfectă armonie,
Bunătate, Frumusețe și-o imensă Bucurie.

La fel de folositoare – Iluzia separării de Divinul Creator.
Văzând-o așa cum este – drept aspect amăgitor,
Instantaneu ne desprindem, fără efort, siluire
Și-ntâlnim Eternitatea în perfectă contopire.

Iluziile necesare doar ca simple instrumente,
De-a depăși irealul și fictivele aspecte
Și-a întâlni ce e Real, proaspăt, viu, înnoitor,
Un întreg nemijlocit, prosper și înălțător.

Iată și-un avertisment de imensă importanță:
Nu vă lăsați amăgiți – dominați de ignoranță;
Iluzia socotită Adevăr, Realitate, care, practic, vă domină
Prin orbire, surditate, ca rătăcire deplină.

Iarăși de luat aminte în acest experiment:
Noi, ca-întreg – Una cu Tatăl, astfel de eveniment,
N-are cum se derula – drept proces de împlinire.
În această ipostază fiind doar simplă Neclintire!

Numai văzând Ce Nu Suntem – realizăm Cine Suntem,
Omul cel realizat în continuă schimbare cu-mpliniri revelatoare
În proces evolutiv de revenire la Sursă,
Trupul cel Dumnezeiesc, adică la noi Acasă.

În final, de reținut, că diversele iluzii sunt real folositoare,
Numai ca simple-amintiri Vieții în desfășurare.
Sunt ce Nu Sunt – e formula totdeauna consacrată,
De întâmpinat corect Viața cea adevărată.

Întâlnirea cu noi înșine în contextul Unității trinitare și în contopire cu Divinul Creator, noi ne creăm și recreăm pe clipe în perpetuă desfășurare. În acest scop, vom recurge, de fiecare dată, la o anumită strategie, fără de care orice rezultat este pus sub semnul întrebării. Așadar, nimic nu se anticipează ca scop, interes, ideal, drept rezultat de atins. Toate acestea nu sunt altceva decât proiecții mintale, azvârlite înspre un viitor incert, nesigur. Cu ele, de fapt, rămânem închiși în găoacea limitată și obscură a „ego”-ului.

În mod natural, logic, perfect rațional, conștientizăm starea de fapt în care ne aflăm în acea clipă ca „sine personal”, aflat în acțiune. De pildă, în oglinda conștiinței se ivesc: dorințe, sentimente, ambiție, lăcomie, ură, aroganță etc, adică o stare de haos, care tulbură viziunea clară a Existenței.

Întâlnindu-ne cu toate aceste apariții cu ajutorul Atenției lucide, vigilente și dezinteresate, ele dispar instantaneu, nefiind decât umbre sau imagini ale trecutului și nu realități consistente. Iar în „golul psihologic”, survenit în chip natural, întâlnim Realitatea ființei noastre, care se manifestă ca Iubire, Frumusețe și o imensă Bucurie.

Prin urmare, starea iluzionistă, apreciată ca mișcare haotică a minții condiționate, care se separă de Divinitatea existentă în noi, își are rostul său. Toată importanța experimentului constă în întâlnirea corectă cu această ficțiune. Depășirea deci, a irealului ne-a oferit – fără efort, siluire, imaginare sau așteptare – Realitatea existentă în noi, cu ajutorul căreia întâmpinăm Viața în eterna Ei desfășurare.

Să ne aducem mereu aminte, în orice împrejurare de Viață ne-am afla – că practicarea „Cunoașterii de sine” începe întotdeauna de la ceea ce se întâmplă în clipa respectivă – care ne afectează psihologic. Intrarea grabnică, instantanee înăuntrul ființei ne asigură, încă de la început, armonia interioară, independența totală și Uniunea cu Sublima Realitate. Această spontană interiorizare ne oferă totala stăpânire a „ego”-ului, care încearcă să ne deruteze, evaluând iluzia ca Realitate și Realitatea ca banală iluzie.

Starea momentană de Neclintire din profunzimea ființei, ne oferă atât viziunea Infinitului, cât și Măreția Lui cu care ne contopim ca împletire a destinului de revenire la Sursa, de unde au purces toate câte există în întregul Univers.

În sfârșit, să mai reținem că iluziile pot fi folosite și ca simple amintiri, pentru a realiza în mod autentic pe Acela Ce Suntem, văzând, mai întâi, pe Cel ce Nu suntem, adică ficțiunea sau „ego”-ul.

82. SINGURĂTATEA

Starea de Singurătate o întâlnim doar ca fragment,
Structură deficitară de ins - „egou” impotent,
Incapabil să-ntâlnească Viața în al Ei cuprins,
Un întreg în Uniune și la Infinit extins.

Ea e, practic, susținută de lumea exterioară,
Corpul fiind considerat, în a lui desfășurare,
Ca certă realitate, într-o lume neînțeleasă.
De-aici și denaturarea, firea continuu fricoasă.

Dacă intrăm înăuntru, ne aflăm integritatea:
Corpul - mintea - laolaltă cu Suflet - Realitatea,
Ne-ntâlnim cu Creatorul - Tatăl nostru cel Ceresc
Și viețuim împreună cu-ntregul trup pământesc.

De-acum, nu mai suntem singuri și formăm o Unitate,
La fel cu toți pământenii, precum și cu celelalte;
Tot ce-i viu - viețuitoare, plante, lumea animală,
Fiindcă-n Toate și în Tot e-aceeași Sursă Sacrală.

Într-un astfel de context, nicicând nu-i singurătate,
Necum plictiseală, teamă - ci pururi securitate,
Condiție inerentă de-mplinire neîngrădită
Pe drumul evolutiv către Sursa mult râvnită.

Dorul zilnic ne frământă de întoarcere Acasă,
Când trăim ca Uniune într-o viață-armonioasă
Așa-mplănim datoria - scopul legat de Pământ:
De-a destrăma tot trecutul - cu întregul său veșmânt.

Om complet și vigilent - permanență trăitoare,
Ne realizăm constant țelurile sfințitoare
Numai în Comuniune cu Dumnezeu și-a Lui Toate,
Câte sunt în Univers și-mpreună adunate.

Starea de singurătate asociată cu plictiseala, tristețea, amărăciunea, neastâmpărul, chiar disperarea, nu o întâlnim decât în ipostaza de fragment, ca „sine personal” sau „egou” fictiv și impotent. Acesta este omul obișnuit din noi, care funcționează dispersat, potrivit tiparelor educaționale oferite de către mediul familial, social și religios în care am fost crescut.

Această incertitudine vine de la faptul că ne apropiem trupul și mintea ca Realitate a ființei noastre, în relație cu alți semenii, la fel de dezorientați ca și noi. Influența este reciprocă. Teamă și nesiguranța noastră impresionează restul comunității și, la rândul nostru, suntem influențați cu efecte negative asemănătoare. Or, corpul și mintea nu sunt altceva decât parteneri sau asociați în această întrupare a Naturii noastre Divine, care este Sufletul - Scânteie de origine divină nepieritoare, fără început și fără sfârșit.

Acum, am aflat de ce noi, ca făptură întrupată suntem o treime - corp, minte și Suflet - și că numai funcționând ca un întreg, putem înțelege și trăi cu adevărat în Uniune cu mișcarea neîncetată a Vieții. Funcționând, așadar, ca Unime, intrând în interiorul ființei noastre ne întâlnim în mod real cu Tatăl nostru Ceresc.

În această fericită îmbinare nu mai suntem singuri, ci o perfectă Unitate cu toți frații asemenea nouă, ca și cu toate celelalte viețuitoare - plante, lumea animală. Și lucrurile se petrec în acest fel, deoarece Sursa Creatoare din care provenim este prezentă peste Tot și în Toate. În acest context nu mai poate fi nici plictiseală, nici teamă, ci un permanent îndemn înnoitor, de la o clipă la alta, pe seama evoluției, ce urmărește întoarcerea la Sursa Surselor din care toate provin.

Roadele „Cunoașterii directe” nu vor întârzia să se concretizeze, atât asupra comportării practicantului respectiv, cât și asupra mediului înconjurător.

83. SUCCESUL ȘI INSUCESUL

Succesul sau reușita rezultat apreciat:

Bunuri, glorie, renume, pe orgolii rezemat,
Asta caută tot omul prin dorințe permanente;
E o goană fără preget de „ego”-uri ignorante,

Care-apreciază Viața pe-nsumări amăgitoare,
Plăcutul și neplăcutul, luate în considerare;
Trăind la acest nivel, totul este trecător,
Precum șubred e suportul de „sine” ca-nsoțitor.

Insuccesul evitat prin eforturi disperate,
Cu efecte pe potrivă; mintea, firea afectate.
Și el este relativ. Insuccesul de moment
După trecere de timp – cotat succes evident.

Aceste evaluări pe plan fizic și lumesc,
Sunt și rămân trecătoare care, practic, amăgesc
Oamenii ce se frământă, legați de acest Pământ,
Uitând, că-ntr-o bună zi, îi așteaptă un mormânt.

Succesul și insuccesul, unde-anume se găsesc
Și cum ne influențează cu fondul lor nefiresc?!
În noi toți stă Universul cu întregul conținut,
Avem totul la-ndemână. Nu-i ceva de cucerit!

Când există-n noi de toate – avute din veșnicie,
N-avem ceva de pierdut sau câștig, drept veresie,
Cuprinse drept conținut prin eforturi personale!
În acea dimensiune, toate astea-s vorbe goale.

La nivel de Om-întreg – cuprins în Eternitate,
Succesul și insuccesul – absolut inexistente.
Bucuria de „A Fi” și iubirea creatoare
Înscriu Sacra Fericire, pururea însoțitoare.

Succesul sau reușita este un rezultat concretizat în acumulări de bunuri materiale ca avere, poziție socială, drept importanță și putere, diverse titluri, glorie, renume – strâns legate de această lume, prin natura ei schimbătoare de la un moment la altul și, în final, o certă dispariție în bezna uitării istorice.

Omul obișnuit asta caută, impulsionat de dorințe permanente, care-l caracterizează ca „sine personal” egocentric, în mod frecvent îngrijorat de a nu-și pierde aroganta însemnătate psiho-somatică. Insuccesul se află la capătul opus al aceluiași fond imaginativ și solicită din partea insului respectiv, multă grijă și chiar eforturi disperate de evitarea lui, care adesea îl afectează atât mintal, cât și la nivel somatic – privind sănătatea trupului. Succesul, ca și insuccesul fac parte din dimensiunea relativului, unde sentimentele de plăcere și neplăcere sunt luate în considerare pe fondul efectelor lor amăgitoare, nesigure și trecătoare. Așadar, mintea și corpul sunt adânc implicate în urmărirea celor două aspecte ale vieții cotidiene.

Însă Sufletul - al treilea element al structurii omului întrupat - este el în vreun fel afectat de către cele două alternative? De sigur că Nu este! El, ca Particulă din Dumnezeuire este Iubire, Frumusețe și înțelepciune perfectă și nu are nevoie de nimic, deoarece în El se reflectă bogăția întregului Univers.

Prin urmare, când treimea din noi devine Unime, privim toate câte ni le scoate Viața în cale, cu aceeași Bucurie, fie că este vorba de succes sau insucces. Ambele ipostaze reprezintă adevărate teste, care ne confirmă gradul de maturitate al evoluției noastre morale și spirituale.

În concluzie, în Bucuria împlinită prin „A Fi - Acum și Aici”, noi ne manifestăm Iubirea Absolută care, prin forța Ei creatoare, ne scoate din relativitatea lumescului, unindu-ne cu Sublimul Creator. Este ceea ce am putea numi Experiența Dumnezeirii, realizată de către un Suflet întrupat.

84. SUNTEM LA O RĂSPÂNTIE

Iată-ne veniți pe Terra la o nouă întrupare,
Noi am decis coborârea în scop de evoluare;
Ca un ghimpe sau o vrajă, Ea ne-ndeamnă, sfătuiește
Să golim, să dizolvăm tot ce nu ne folosește.

În drumul spre Veșnicie, în continuă schimbare,
Spre mai bun, mai înțelept - atitudini sfințitoare;
Încă de la început, se impun educatorii,
Părinți, dascăli și duhovnici - ei fiind și judecătorii,

Care ne sancționează, când devenim refractari,
La cele din mintea lor, date nouă ca-ndrumare;
Tot ce ei ne sfătuiesc, sunt doar simple repetări,
Prin generații transmise, ca vădite-acumulări.

Multe legende și mituri, prezentate ca reale,
Și odraslele firave le repetă, drept formule ideale;
Mai târziu, desprinși de dascăli, devin chiar independenți,
Văzând în ce li s-a spus - chiar multe inadvertențe.

Consultă biblioteci, și-ascultă predicatori
Cu opinii diferite în sectante abordări.
Acum suntem în derută. Între ce-am aflat odată
Și ce ni se spune-acum - contradicție flagrantă!

Care-i calea de urmat de-a afla Realitatea,
Adevărul Absolut – Una cu Divinitatea?
Practic, întâlnim „Ce Este” – reacția noastră mentală,
Ordonată de ce știm, de ce-au spus alții – o zvâcnire ideală!

Simplitatea întâlnirii, fără nici o așteptare,
Cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare,
O dezagregă spontan. Iar în „golul” ce rămâne,
Suntem starea de „A Fi”, în perfectă Uniune,

În Sublima Energie – numită Dumnezeire.
Noi în Ea și Ea în noi – o reală Contopire!
O asemenea trăire n-o vom uita niciodată.
Cât mai des s-o reținem, ca făptură recreată.

Am coborât la reîncarnare din dimensiunile mai subtile ale Existenței,
la alegerea noastră, cu un scop bine definit – de evoluare. Acolo fiind,
ne-am dat seama că în jurul Particulei Divine – care ne caracterizează
propria natură – se află o seamă de reziduuri, care incomodează
perfecta funcționalitate, ce vizează întoarcerea la Sursa Veșniciei.

La scurtă vreme – după ce ne-am fixat în noua locuință, adică
trupul carnal – începe educația, realizată de către părinți, educatori,
profesori, duhovnici. Fiecare dintre aceștia devin și judecătorii noștri
care, în funcție de modul cum le împlinim sfaturile, ne sancționează
sau apreciază.

Întreaga lor știință nu este altceva decât o repetare mentală, obsesivă
– privind cunoștințe, informații și practici sau metode primite, la
rândul lor, de la generațiile anterioare. În întregul conglomerat
educațional se află multe legende și mituri, repetate insistent, după
cum au fost însușite.

Mai târziu, după trecere de ani – desprinși de-acum de aceia care
ne-au împuiat mintea cu știutul lor repetitiv – devenim oarecum
independenți. Apoi, în continuare consultăm biblioteci, citim diferite
publicații, ascultăm diverși predicatori și maeștri. Și nu fără surprin-
dere, descoperim multe contradicții între ceea ce posedăm, ca înregistrări
în biblioteca noastră memorială și noile teorii susținute de alții.

Iată-ne deci, acum, în totală derută psihologică, realizată pe fondul
unor contradicții flagrante, între ceea ce știm noi și ceea ce susțin alții.

Mai conștientizăm că, repetând mereu ceea ce am învățat, ne-am
transformat mintea într-un veritabil robot care, în fața provocărilor

Vieții, răspunde mecanic, prin reacții memoriale. În felul acesta, noi nu suntem stăpânul minții noastre, ci ea ne domină în mod categoric. Iar contradicțiile și stările conflictuale sunt inevitabile, atunci când ne întâlnim cu semeni de ai noștri, care au avut parte de o altă educație și alt crez religios decât am avut noi.

Or, dacă vreuna din părți ar poseda Adevărul Absolut și i-ar demonstra părții adverse, prin puține cuvinte, această Realitate, orice tipare convenționale s-ar risipi și buna-înțelegere, cu efectele ei benefice, s-ar risipi peste tot în lumea întreagă. Din păcate, lucrurile nu se derulează deloc așa! întreaga rasă umană este divizată pe concepte distincte de viață, în care credințele religioase, ierarhic organizate și fondate pe interese meschine omenеști își asumă întreaga responsabilitate.

Cu ajutorul minții – fie ea chiar multicunoscătoare – nu poate fi întâlnit și nici înțeles Sublimul Adevăr sau Marele Necunoscut. Numai când această minte tace smerită, deoarece singură și-a înțeles neputința, în pacea sau liniștea profundă care survine în mod firesc, Scânteia Divină, existentă în fiecare făptură umană, preia conducerea ființei noastre și, în perfectă Uniune cu Bunul Dumnezeu, ne dezvăluie Marele Mister al Vieții. În această fericită conjunctură suntem și ne manifestăm Iubire atotcuprinzătoare.

Trăind cât mai multe asemenea clipe, vom demola omul vechi, prizonier al tiparelor mintal-emoționale, locul său fiind preluat de către Omul nou, condus de către Suflet – ca izvor permanent de Dragoste, Frumusețe, Bunătate, Independență și Bucurie fără margini.

85. SUNTEM CU TOȚII UNA!

Multe cărți s-au scris în lume despre etică, morală,
Despre ce e Dumnezeu și Viața cea reală.
Tot Pământul invadat de experți predicatori,
Care prin ei se pretind, ca vestiți îndrumători.

În ambele exprimări e și multă amăgire,
Scriitori, predicatori – urmărind a lor plinire,
Își arogă importanță și interese meschine,
Speculând fără rușine, ființe tinere naive.

Problema care se pune și-ncercăm s-o rezolvăm,
Privind cărți, predicatori – din câte citim și-aflăm,
Ce-i adevăr și minciună în ambele exprimări,
Este ideea precisă a realei integrări!

Suntem noi cu toții Una? Mai întâi, noi, trinitate
Funcționăm ca un Tot - o perfectă Unitate?
În acest context sublim - Una suntem laolaltă
Cu Dumnezeu, Universul, deci, cu toate deodată!

În vorbire, ca și-n scris nu se ivesc contradicții
Față de esența temei - bazată pe supoziții,
Netrăite de-autori sau acei predicatori,
Când expunerea demască starea de compilatori!?

Tot ce scriem, exprimăm în mod constant,
Se reflectă și în viață, ca un Tot îngemănat!
Mai mult chiar, în exprimare, trăitorul când vorbește
Spusele, ca și trăirea, realmente-l definesc!

Dumnezeu mereu e-n noi! Nici nu poate fi altfel!
Și ne-ndrumă părintește, insistând să fim cu El.
Ne vrea să venim Acasă - împărăția Cerească,
Detașați de ce-i lumesc - firea noastră păcătoasă.

Rătăcim de multă vreme, în fapt, uitând Cine Suntem,
De iluzii copleșiți, dureri și-amărăciuni culegem!
Prin ce-am scris și vă vorbesc - orizonturi largi deschise.
De-acum, doar de voi depinde, de însămânțări precise,

Și de pus în aplicare, prin însumări de momente,
Întâlnindu-vă cu Viața pe clipe independente,
Noi și proaspete încontinuu - voi, ca minte înnoitoare,
Într-o eternă mișcare, proaspătă și creatoare.

Lumea întreagă este plină de biblioteci întregi, în care se află un număr impresionant de cărți scrise despre etică, morală, despre Dumnezeu și Viața cea reală. Deosebit de această impresionantă literatură, întreaga suprafață a planetei este invadată, realmente de către numeroși maeștri, predicatori, și alți experți, care își arogă importanță de vestiți îndrumători spirituali.

Și într-un caz, ca și în celălalt se află o doză însemnată de amăgire. Atât scriitorii și cărțile lor, cât și predicatorii, în marea majoritate a cazurilor își urmăresc interesele lor meschine, speculând fără rușine marea masă a populației neștiutoare și adesea mult prea ușor manevrabilă.

Tema, având un caracter general, îndeamnă pe fiecare ins în parte, să încerce propria investigare, pentru aflarea Adevăratei sale Naturi de făptură întrupată.

Așadar, prima întrebare pe care ne-o punem nouă înșine este: Sunt eu un om întreg și funcționez ca un Tot unitar? Ființa noastră se manifestă sub trei aspecte și anume: corp, minte și Suflet. Atunci când toate aceste componente devin Unime, condusă de Suflet, noi trăim eminamente, experiența de Dumnezeuire întrupată. Practic, la acest mod de funcționare aspiră – conștient sau inconștient – fiecare făptură umană.

Din această magnifică ipostază se realizează concomitent, Unimea cu întregul Univers și de asemenea cu Tatăl Ceresc. Totul se înfăptuiește deci în mod instantaneu.

Dacă acest Adevăr nu este cuprins și explicat amănunțit în cărțile scrise și nu este rostit de către predicatori și demonstrat ca atare, prin propria lor experiență, înseamnă că ne aflăm în prezența unor impostori și nu ai unor veritabili trăitori ai Adevărului Absolut. Căci ceea ce scriem și exprimăm ar trebui să se reflecteze, în chip corespunzător, și în existența noastră de zi cu zi.

Să mai precizăm, de asemenea, că Dumnezeu se află în mod permanent în noi toți și de-o potrivă. Și nici nu poate fi altfel, deoarece grija Lui este aceeași de a ne îndemna și ajuta ca să revenim Acasă, adică în interiorul Corpului Divin.

Rasa umană rătăcește de prea multă vreme, dominată de lumea iluziilor, care i-au adus și continuă să-i aducă multă amărăciune, tristețe și inerentele suferințe psiho-somatice.

Tot ceea ce am scris până acum, privitor la „Cunoașterea directă” a fost trecut prin filtrul propriei trăiri. Și susțin cu fermitate că orice făptură umană – indiferent de gradul de pregătire intelectuală – dispune de capacitatea de a pune în aplicare minunata simplitate, care-i oferă întâlnirea cu flacăra iubirii dezinteresate – comună tuturor.

86. SUPERIORITATEA

În lumea ce o străbatem – lumea relativității – legată de-acest Pământ
Avem unele-nsușiri, minunate calități, un mai bun deznodământ,
De a rezolva probleme, circumstanțe negative și-ncălcite;
Ele ne sunt necesare, chiar de Viață fiind cerute.

Aici, această dotare ne ajută prin curaj și insistență,
Să depășim greutăți, ce Viața le oferă, ca firească existență.

Partea deci, superioară socotită-n acest fel,
Din integritatea ființei, e cotate drept model.

Dar, ea este ficțiune – noi, omul adevărat – un întreg, ca Unitate
Nu vom folosi curajul venind din anume parte,
Nici lui Dumnezeu nu-i cerem un atare ajutor. Noi fiind chiar
al Său aspect,
Suntem Acela ce cheamă, ca și Cel chemat direct.

Noi suntem Acel ce schimbă și, la fel, și Cel schimbat,
Tot așa, Cel ce creează, ca și Cel ce e creat.
La fel e și Dumnezeu – noi ale Lui creaturi
După chip și-asemănare. Nicidecum deosebiri!

Noi în El și El în noi. Cu noi, precum și în noi în continuă mișcare,
Ființa Lui se află-n noi, ca-n toate câte există;
Nici o făptură umană nu e altfel decât alta,
Superioritatea-n sine – o iluzie deșartă.

Unirea cu Dumnezeu – perfectă egalitate – Trăit ca experiență
doar într-un fel împlinit,
Când ne vedem separați – desprinși de El socotit;
în acest context, numit iluzionare și văzută ca atare,
Iluzia îndată piere! Noi, estinși la Infinit, realizăm integrarea.

Așadar, egalitatea cu El și oricine și orice din întregul Necuprins,
O realizăm spontan, văzând inegalitatea, ce dispare-n mod precis.
„Golul psihic”, ce survine, reprezintă însăși poarta de-acces în
Eternitate,
Unde toate se-ntâlnesc și contopesc în Sublima Unitate.

Să nu rămânem la vorbe – puse-n practică de-ndată,
Înțelepciunea trăită - și de nimeni contestată – este știință aplicată
Știutul, ca importanță, e schilod și vanitos,
Să-i vedem deșertăciunea – drept „egou” mic, nemintos.

Demascarea-l dezagregă, doar prin conștientizare,
Starea pură de „A Fi” – fără nici o așteptare.
Astfel părăsim finitul și-ntâlnim Imensitatea,
Unde Creator – Creații formează o Unitate.

În lumea pe care o străbătem ca ființe întrupate pe această planetă - caracteristică prin natura relativității sale - dispunem de anumite însușiri, ce ne ajută să rezolvăm probleme, legate de Viața noastră cotidiană. Pe acest plan, deci, dotarea noastră intelectuală își găsește utilitatea, în măsura în care curajul și insistența intervin cu eficiență. Și pe măsura în care vom rezolva cât mai multe probleme cu ajutorul minții, ea va căpăta o tot mai mare importanță psihologică. Dar această minte nu reprezintă decât o treime din întregul ființei noastre și, ca atare, superioritatea cu care o înzestrăm nu poate fi decât relativă, adică o iluzie.

Noi, omul adevărat, suntem o trinitate formată din corp, minte și Suflet, care funcționează ca Unime. Primele două componente (corp și minte) fac parte din Universul fizic, fiind așadar, nesigure și trecătoare. În schimb, Sufletul reprezintă Natura noastră Divină independentă, veșnic trăitoare, manifestă ca Iubire creatoare.

Funcționând ca Unime, noi suntem atât Creator, cât și „ceea ce este creat”. Deoarece am fost creați după chipul și asemănarea cu Dumnezeu, între noi oamenii nu există nici un fel de deosebire. Noi, fiind în El și El fiind în noi într-o eternă mișcare de neîncetată perfecționare. Ființa Lui se află peste Tot și în Toate câte există în întregul Univers. Nici o făptură umană nu este altfel decât toate celelalte. În acest fel, ideea de superioritate apare ca certă ficțiune.

Uniunea cu Dumnezeu și perfecta egalitate cu El nu poate fi experimentată decât într-un singur fel și anume: Când ne vedem ca fiind separați, adică desprinși de El ca ceva mai puțin și neînsemnat. În acest context, numit iluzionare - noi, ca întreg funcțional, văzând iluzia ca iluzie, aceasta dispare instantaneu. Iar în „golul psihologic” astfel obținut noi ne extindem la Infinit, devenind întregul Necuprins.

Prin urmare, egalitatea cu Dumnezeu, ca și cu oricine și orice, din Imensul atotcuprinzător se realizează spontan, văzând inegalitatea, care dispare fulgerător. Iar „golul psihic”, de care aminteam anterior, reprezintă poarta de acces în Eternitate, unde, de fapt, toate se întâlnesc și formează la un loc, Sublima Uniune.

După această succintă expunere, să nu ne mulțumim doar cu simpla informare, ci să trecem imediat la punerea în aplicare, cunoscând că înțelepciunea este știință aplicată.

Știutul care își arogă importanță sau superioritate este și rămâne material șubred, nesigur și neputincios, pe baza căruia mintea își clădește fictivul „sine personal” sau „egou”.

În sfârșit, să mai reținem că simpla conștientizare a acestei ficțiuni, determină dezagregarea spontană a acesteia, când, realmente, părăsim

finitul și întâlnim Imensitatea, unde Creator și Creatură sunt în perfectă Uniune.

87. SUPERIORITATEA ȘI CONDAMNAREA

Ce mister sau ce blestem ne-ndeamnă s-apreciem
Că am fi mai buni, mai drepți și ne autoevaluăm,
În raport cu restul lumii – oameni asemănători,
Și astfel să judecăm, să condamnăm, devenind judecători!?

Știința, tehnica, tradiții – însumate drept cultură
Sunt factorii de temelie, ce-nscriu propria măsură,
Creând seaca amăgire și-nfumurata trufie
Că am fi ajuns pe culmi – în fapt – crasă ineptie!

Un alt factor, ca suport, la aceeași rătăcire,
Sunt diversele credințe, cu-nscrisuri de amăgire,
Fiecare susținându-și, că ar fi cea înțeleaptă,
În raport cu celelalte, pe cărarea sfântă, dreaptă.

Și-acum justa întrebare: Cum, practic, realizăm
Trăirea cu Adevărul, cum cu-întregul ne cuplăm,
Devenind Una cu Totul – Energie sfințitoare
Care schimbă-întreg climatul – proasta condiționare?

N-avem ceva de făcut, ca efort sau siluire,
Folosind a noastră minte și a ei închipuire!
Simpla conștientizare a reacțiilor minții,
Drept grandoare-condamnare, dă integritatea ființei!

Ce-i văzut, îndată piere și-n „gol” iubirea apare,
Care curăță, transformă nemintoasa comportare;
Smerenia este cheia ce ne rupe de lumesc
Și-ntâlnim Eternitatea, în mod simplu și firesc!

Astfel împlinim destinul de făpturi eliberate
De iluziile Vieții, de ignoranți acceptate,
Ce ne țin prizonieri din vremi imemoriale,
Drept „ego”-uri mărginite și comportări ireale.

Să încercăm rezolvarea acestei teme punându-ne nouă înșine, în taină, aceleași întrebări pe care ni le pune autorul. Și tot prin noi, fără să apelăm la altcineva, să găsim răspunsul potrivit, întrucât în noi toți există unul și același maestru – Spiritul nostru care nici nu ne înșeală și nici nu ne speculează în vreun fel sau altul, după cum se întâmplă în lumea exterioară.

Așadar, ce mister sau blestem ne îndeamnă să ne supraevaluăm, în raport cu semenii noștri pe care, în final, îi condamnăm? Știutul, fundamentat pe diferite legende și mituri, alcătuiește și dimensionează actuala cultură, pe baza căreia insul – puțin evoluat moral și spiritual – își asumă înfumurarea aroganței și trufiei.

Un alt factor aflat la temelia aceleiași crase rătăcirii îl constituie fenomenul religios, reprezentat prin diverse credințe, fiecare susținând că ar deține adevăratele taine ale Vieții, ca și a creației în general. Acest sever exclusivism al relațiilor inter-umane își găsește cu prisosință justificarea în climatul haotic, existent pe întreaga suprafață a planetei. Dar, suntem noi oare în măsură să privim în mod cinstit, obiectiv, în noi înșine, ca și în jurul nostru, efectele civilizației, ca și ale religiei din sânul căreia, eventual, facem parte?

Dacă atingem o asemenea performanță – accesibilă oricui – nu mai este cazul să fim sau să nu fim de acord, căci descoperirea ne aparține. Meritul autorului a constat doar în faptul de-a ne fi îndemnat să observăm și să cântărim efectele, determinate cauzal de către suportul acumulărilor memoriale.

Întrucât în „Cunoașterea de sine” ducem totdeauna lucrurile până la capăt, iată și inevitabila întrebare, care, prin însăși natura ei, ne obligă să descoperim prin noi înșine perfectă funcționare. Practic, în ce fel realizăm trăirea Adevărului Absolut cu care, de fapt, ne cuplăm, devenind un întreg – funcționând ca Energie sfințitoare – singura în măsură să demoleze deficitara condiționare? Nu este nimic de făcut, ca efort sau siluire, folosind în acest scop mintea cu nelipsita ei închipuire.

Cu ajutorul Atenției lucide, globale și dezinteresate întâmpinăm, în mod simplu, reacțiile minții: gânduri, imagini, dorințe, temeri etc. Și atâta numai! Întâmpinarea spontană a acestor reacții face ca ele să dispară – pur și simplu – prin iluminarea lor de către razele Atenției. Totul se împlinește atât de ușor, întrucât reacțiile minții sunt simple umbre sau rămășițe, ca imagini ale trecutului și nu realități consistente.

O dată cu dispariția lor, ni se revelează prin Ea însăși, Esența noastră Divină – manifestă iubire necondiționată. Prezența Ei înseamnă transcendența întregii noastre ființe din lumea finită în dimensiunea Infinitului, în care are loc cuplarea cu Sublima Eternitate. Asemenea

clipe de trăire autentică, ne vor aduce, cândva, fenomenul surpriză
Eliberarea sau Iluminarea. În urma acestui fericit eveniment, centura
egoistă se sparge și „ego”-ul își pierde autoritatea decizională, sub a
cărui influență ne-am aflat un șir imens de încarnări.

88. SUPERIORITATEA ȘI INFERIORITATEA

În fapt, două atitudini de gândire stabilite,
Memoria drept suport de-aprecieri diferite:
Cel superior se crede mai isteț, mai informat,
Mai descurcăreț în toate, pe plan fizic, mai bogat.

Aflat pe post de comandă, propulsat de-mprejurări
Sau pe suporturi concrete – după juste estimări,
El se crede – cu sau fără a lui vrere – mai mult decât se cuvine.
Subiectivism vremelnice, dominând întregul „sine”.

Și pe plan spiritual aflăm aceeași momeală,
Ierarhia din religii dă trufașa păcăleală;
Cel din vârful piramidei – har, sfințenie mai multă,
Apoi, restul pe nivele în ordine absolută,

Fiecare pe potrivă, susținându-și măreția,
Darurile oferite în raport cu ierarhia;
Aprecierea de „sine”, prin ea însăși, degradare,
Cu urmări sau consecințe, absolut înșelătoare.

Insul zis-inferior – socotit de el și alții – de mai mică-nsemnătate
E modest în tot ce spune și ce face – pe imagini deformate;
El privește restul lumii – în diverse-mprejurări – cu totul exagerat
Sfinți și înțelepți văzuți pe cei cu el în contact.

Și-ntr-un caz, ca și în altul, nu-i decât o amăgire,
Estimări de minți naive, după-a lor închipuire.
Fiindcă tot ce-i în afară – lumea cea exterioară,
Ca și îmbuibarea minții – e stare imaginară.

Unica Realitate din Imensul Necuprins,
Nu e decât Dumnezeu – existent în orice ins.
El și Fiii sunt la fel – perfectă egalitate,
Sfințenie și Iubire de aceeași calitate.

La fel, deci, toți pământeni! Nimeni mai presus de altul.
Sfântul și cel păcătos; comandantul și oștașul;
Credinciosul și ateul, toți au Un Suflét - Esență,
Puritate absolută, ca eternă Existență.

Totuși, ca ființe-ntrupate, există clar, diferențe
În raport de câte știm și cunosc a lor conștiințe;
Unii și-amintesc mai mult despre propria Natură,
Sunt deci, mai evoluți în această aventură.

Alții și-amintesc puțin, trăiesc chiar inconștient,
Făr-a-și cunoaște valoarea - fondul divin existent.
Cândva toți ne vom cunoaște. Și-n fericita postură
Evoluția pe Terra va avea altă factură.

Superioritatea și inferioritatea reprezintă două evaluări realizate de către minte pe fondul acumulărilor sale memoriale. Insul superior se socotește mai isteț, mai bine informat, mai descurcăreț și toate acestea concretizate pe plan fizic, drept îndestulare ca avere - capital sau alte bunuri materiale. Aflat în calitate de conducător sau șef, pe plan social, economic sau profesional, El - în mod conștient sau inconștient - se supraevaluează, influențat de mirajul puterii. Și nu de puține ori, infatuarea îl orbește în așa măsură încât minimizează sau chiar disprețuiește restul lumii.

Același subiectivism sau momeală diabolică - pentru mai larg înțeles - îl întâlnim și în categoria acelor care și-au ales drept ideal de viață, domeniul privind latura preocupărilor spirituale. Ne referim, desigur, la ierarhia bisericească - alcătuită după model profan - din cadrul religiilor de bază existente la nivelul planetei noastre. Insul aflat în vârful piramidei, socotit și de către toți apreciat că ar avea har mai mult și mai multă sfințenie. Urmează apoi conducătorii în subordine, fiecare la rândul său cu har și sfințenie inferioare celor din față și superiori celor mai mici decât el. Și tot așa, în continuă descreștere, până la cel mai modest slujbaş, ca pastor al celor nevoiași - lipsiți și de har și de înțelepciunea necesară mântuirii Suflétului, împovărat de păcate chiar din naștere.

Orice apreciere de sine și depreciere a altora, este și rămâne, în orice împrejurare, un factor de degradare morală și spirituală. Nici un mesager divin nu a spus despre el că ar fi mai sfânt decât restul oamenilor. Dimpotrivă! Fiecăruia i-a demonstrat că sfințenia este o însușire naturală generală, comună tuturor ființelor umane. Pentru a

destrăma orice ambiguitate, să ne amintim că noi toți suntem fii de Dumnezeu și că Esența ființei noastre a tuturor este Iubirea sfințitoare.

Starea de inferioritate îmbracă două aspecte, tot la fel de șubrede și irelevante. Ne socotim noi ca fiind inferiori, în comparație cu alți semeni sau îi socotim pe alții inferiori nouă. A te considera pe tine prost și păcătos și pe altul înțelept și sfânt este tot la fel de nepotrivit, dezarmant și dăunător ca și în cazul când inversezi bobina vicioasei închipuiri, plasându-te pe tine în ipostaza înțeleptului și a sfântului.

Indiferent din care unghi privim lumea exterioară, folosindu-ne de mintea noastră știutoare, rezultatul nu poate fi apreciat decât ca o certă stare de amăgire. Deoarece mintea nu este decât un fragment al ființei noastre, care judecă și apreciază potrivit acumulărilor sale memoriale - în prezent umbre ale unui trecut, cândva trăit ca realitate. Or, cu acest stoc informațional vechi, perimat este imposibil să întâlnim Viața în eterna Ei mobilitate și, deci, noutate absolută de la o clipă la alta. Prin urmare, atât îmbuibarea minții cu întregul său stoc memorial, cât și aprecierile lumii exterioare, de care aminteam la început, sunt și rămân stări amăgitoare, nesigure, cu stabilitate șubredă, schimbarea fiind caracteristica de bază, ce le însoțesc tot timpul.

În Imensul Necuprins nu există decât o Unică Realitate, numită și Dumnezeu care se află și în noi toți oamenii, ca Esență numită Iubire - ca sămânță identică în toți pământeni. Sfântul și păcătosul, comandantul și ostașul, savantul și omul de rând, credinciosul și ateul, bogatul și săracul - cu un cuvânt - în noi toți există Unul și același fond, care ne caracterizează ca fii ai Unicului Părinte Ceresc.

Cu toate aceste nuanțări, privind Unicitatea Esenței, faptele întrupate prezintă diferențe, care le individualizează. Mai întâi, ca înfățișare la nivel de trup, apoi ca acumulări memoriale și experiență a Vieții. Și, în sfârșit, ca evoluție pe calea de întoarcere la Sursă. Unii își amintesc mai multe, alții mai puțin, despre Adevărata Natură de Divinitate încarnată.

89. SURSA PRIMORDIALĂ

O expresie și-un gând, cu îndemnuri insistente
De-a afla, trăi, percepe adevăruri inerente,
Legate de Existență și-nceputurile Sale
Având Sursa Infinitul pe-nsușiri fundamentale.

Numită și Dumnezeu - Sublimă Eternitate,
Energie Infinită, Cosmică, Universală, Unică Realitate;

N-are început, nici Sfârșit – ființează din veșnicie,
Ea pătrunde Tot și Toate ca perfectă armonie.

Fiind Un Tot cuprins în Toate – la fel și-n Ființa umană,
Permanent însoțitoare, ca-înțelepciune spontană,
Care-îndeamnă, sfătuiește prin sensuri intuitive,
Străfulgerări sfințitoare, constructiv-evolutive.

Mintea condiționată nu-i în stare s-O-ntâlnească,
Ea fiind dincolo de minte - împărăție Cerească.
Finitul și Infinitul – dimensiuni diferite,
Nu pot ființa împreună – fiind deci, planuri diferite.

Numai când finitul tace și smerit se potolește,
Fiindcă și-a înțeles rostul – gândirii ce-l construiește,
Ființa noastră trăitoare, liberă, independentă,
Extinsă în Necuprins e cu Sursa laolaltă.

În această Uniune – noi, la fel, Divinitate,
Ne mișcăm și-acționăm ca perfectă Unitate,
Bucuria, Bunătatea și Iubirea creatoare,
Unite cu Fericirea sunt semne revelatoare,

Că trăim Realitatea cu Sursa Primordială,
Mai presus de timp și spațiu – concepție ideală.
Astfel ne-implinim menirea legată de-acest Pământ,
Destrămând tot ce-i lumesc – omul vechi și ignorant.

Titlul temei, ca idee atotcuprinzătoare, sugerează și îndemnul
investigării pentru descoperirea marelui mister al Existenței, având
sursa în Imensitatea Infinitului, numit și Adevăr Absolut sau Dumnezeu.
Această Sursă Primordială mai este numită și Energie Cosmică,
Universală și Unică Realitate. Ea nu are început și nici sfârșit, deci
vine din Veșnicie și curge spre aceeași Veșnicie și ca un Imens întreg,
un Tot cuprins în Toate câte există în Necuprinsul Univers.

Așadar, această Unică Existență se află și în noi ființele umane ca
permanentă însoțitoare, care ne îndrumă dându-ne sfaturi părintești,
ce vizează propria noastră fericire. Această indescriptibilă Măreție
Dumnezeiască nu poate fi în nici un fel cuprinsă și înțeleasă cu
adevărat, de către mintea omului, oricât de enciclopedică s-ar socoti
ea. Deoarece mintea este și va fi întotdeauna mai puțin decât întregul,

din care ea însăși face parte. Infinitul cuprinde deci, finitul dar nu și invers.

De-acum aflați în final, ne întrebăm, ca de fiecare dată pe calea „Cunoașterii de sine”. În ce fel dezlegăm Marea Taină? Răspunsul este simplu. Și adesea această simplitate provoacă neîncredere și chiar suspiciune. Ținând însă seama de explicațiile anterioare, în cazul dumneavoastră nu va fi așa ceva.

Dacă mintea își vede ea însăși neputința în fața Necuprinsului, ea singură se smerește și tace. O tăcere desăvârșită! În acea clipă pacea sufletului, armonia interioară și totala independență ne cuprind întreaga ființă. Din acel moment, trinitatea devine Unime, în care Sufletul devine factorul conducător și se realizează Comuniunea cu Sursa. În consecință, când finitul tace, ni se deschide perspectiva Infinitului, cu care ne contopim și trăim experiența de Divinitate creatoare. În acea fericită ipostază cunoaștem prin trăire directă, Bucuria, Frumusețea, Iubirea și Fericirea fără granițe. Asemenea clipe destramă, dizolvă omul vechi - structură ignorantă, lacomă, posesivă, fricoasă și egocentrică - ale cărei efecte le întâlnim frecvent în această lume debusolată, haotică.

Să mai reținem de asemenea, că transformarea lumii începe cu transformarea fiecărui ins în parte. Iar adevăratul scop al încarnării noastre este și rămâne totdeauna același și anume: evoluția noastră spirituală și revenirea cât mai grabnică la Sânul Tatălui Ceresc.

90. TOT CE FACI - FACI PENTRU TINE!

În Imensul Necuprins e un Singur Dumnezeu,
Energie Creatoare în continuă mișcare în întreg cuprinsul Său.
Așadar, tot ce există îi confirmă existența prin aspecte diferite,
Ca număr și-nfățișare în versiuni infinite,

Văzute și nevăzute, existente-n Tot și Toate,
Însă-întregul laolaltă e prin El Unicitate;
În făpturile umane, la fel, asemănătoare,
Nimeni nu-i altfel ca altul - ca esență și valoare.

De fapt, toți suntem Un Suflet, fundamentat pe Iubire,
Parte din Tatăl Ceresc cu aceeași însușire,
Fie ca ființe-ntrupate, fie după zis-a moarte,
Când desprinși de ce-i lumesc, ne ducem în altă parte;

Dimensiuni mai subtile și trăiri mai elevate,
Spiritul urmându-și calea cu împliniri adecvate;
Însă, fie-n trup, fie desprinși, munca-ntreagă personală
O facem doar pentru noi – sensuri individuale.

Fiindcă noi și restul lumii suntem uniți laolaltă
Și ce facem pentru noi, este pentru-ntreaga gloată.
Orice gând, cuvânt sau faptă, împreună adunate
Își pierd haina negativă. Fiind altfel considerate:

Cinstea și sinceritatea – trăiri în noi, nestemate,
Le dăruim și-n afară – tuturor acordate!
Cum putem iubi pe altul, fără ca să fim iubire?
Totul începe cu noi – „Cunoaștere” și trăire!

Altă cale nu există de transformări radicale
A lumii-n care trăim, cu impacturile sale,
Revelări ce degradează ființe zis-raționale,
Într-un permanent conflict cu deciziile sale.

În Imensul Necuprins nu există altceva decât o singură Energie,
numită Dumnezeu în mișcare permanentă și noutate creatoare în
eternă perfecționare. Așadar, toate câte există îi confirmă existența de
Unicitate prin aspecte în versiuni infinite.

În ceea ce privește rasa umană, Ea este identică în fiecare individ
în parte. În noi toți, deci, există Un Singur Suflet omenesc, funda-
mentat pe Iubire atotcuprinzătoare și dezinteresată. Acest Suflet, ca
Scânteie, face parte din Sufletul Tatălui Ceresc – Imensă Torță de
Lumină Universală. Și ne bucurăm de aceleași însușiri divine atât în
existența noastră de făpturi întrupate, cât și după așa-zisa moarte,
când părăsim corpul, devenit impropriu conviețuirii și ne mutăm în
alte dimensiuni mai subtile, unde continuăm existența prin înscrisuri
mai elevate.

Întregul proces al evoluției se sprijină și înfăptuiește prin muncă
asiduă, strict personală. Tot ceea ce facem în această lungă călătorie în
Universul fizic o facem pentru noi înșine. Dar, întrucât noi și restul
lumii suntem uniți laolaltă, prin același Unic Suflet omenesc, tot ceea
ce înfăptuim pentru noi, este și pentru întreaga colectivitate.

Cinstea, afecțiunea și sinceritatea trăite în profunzimea ființei
noastre le dăruim în afară tuturor semenilor – fără nici un fel de
preferință sau discriminare.

Cum am putea oare să iubim pe cineva, dacă nu ne descoperim această însușire care se află, de fapt, la temelia întregii noastre ființe? Totul începe de la noi, drept „Cunoaștere directă” și totodată trăire a ceea ce cunoaștem.

Nu există altă cale de înnobilare comportamentală a lumii în care ne ducem existența, decât începând cu noi, prin demolarea alcătuirii tempo-spațiale, în care trăim ca prizonieri datorită necunoașterii.

Să reținem că în „Cunoașterea directă”, experiența de Dumnezeu întrupat începe de fiecare dată din ipostaza de „A Fi” sau stare de Pură Conștiință. În acest context, fiind trinitate - Unime, condusă de către Suflet în Comuniune cu Dumnezeu, știm în continuare, ce să facem și ce să avem pentru a înfăptui scopul absolut al încorporării.

91. TRĂDARE ȘI TRĂDĂTOR

În lumea obișnuită - trădare și trădător - sunt expresii des rostite,
Privind comportări perfide, atitudini necinstite,
Față de semeni sau fapte, legate de-mprejurări,
Pe diverse avantaje, vizate de delatori.

Dragostea, buna-credință, vădita sinceritate
Sunt adeseori trădate, chiar de ființe apropiate,
Ca „ego”-uri, prinse-n joc, de a lor nimicnicie,
Comportări denaturate - certă nestatornicie.

Asta-i lumea efemeră prinsă de atașamente,
Real prizonierat pe efecte derutante.
Scopuri egoist-meschine le impune comportarea,
Creând multe suferințe și, ca revers, degradarea.

În „Cunoașterea de sine”, trădare și trădător sunt privite diferit
Ambele la fel văzute - ca o binecuvântare - pentru
omul împlinit.

Când funcționăm ca întreg - Trinitate-n Unitate,
Iubim toate câte vin - fapte de noi meritate.

La fel, test, care probează atitudini sufletești,
Pe cărarea minunată înspre sferele cerești,
De întoarcere Acasă - la Tatăl nostru divin,
Căruia, în orice clipă, permanent ne dăruim.

O asemenea viziune, urmată de împlinire,
Accesibilă oricui - înscrisă prin contopire,
Cu „ce este”, ce survine în momentul actual,
Drept surpriză absolută și Adevăr integral.

Noi, ca-întreg - Un Tot în Toate - Una cu Eternitatea
Acceptăm cu bucurie și firească bunătate,
Tot ce Viața ne oferă pe clipe în derulare,
Ca un dar neprețuit, în a noastră integrare.

Experiența se înscrie prin „A Fi” atent, prezent,
În momentul lui „Acum” - realizat în mod cert.
Unitate intrinsecă, cuprinsă-n Nemărginire
Una cu Dumnezeuirea când, de fapt, suntem Iubire!

Trădarea sau înșelarea în mod perfid a cuiva sau ceva, este însoțită în diversele sale aspecte de elementul surpriză, cu urmări, adesea, imprevizibile. În cazul infidelității conjugale, de pildă, când soțul își prinde soția în pat cu prietenul și, orbit de gelozie săvârșește o crimă. Un secret divulgat, dat pe față, a prilejuit uneori, sinuciderea celui implicat în fenomenul respectiv. În politică întâlnim în mod frecvent, trădarea de la linia partidului, prin atitudini fățișe sau în taină. Cu aceste priviri de ansamblu, legate de viața cotidiană, să revenim la esența temei noastre.

Așadar, în lumea obișnuită, trădarea și trădătorul sunt fenomene foarte des întâlnite, care scot în evidență comportarea necinstită față de semeni sau fapte, strâns legate de anumite circumstanțe. La temelia trădării - drept cauză care o determină - se află, de cele mai multe ori, un anumit avantaj al delatorului.

Dragostea, buna-credință, sinceritatea sunt adeseori trădate, chiar de către ființele mai apropiate sufletului nostru: frate, copii, soț, soție, prieteni etc. Toate aceste semnalări sunt stări de fapt certe, ușor de verificat de către fiecare dintre noi. O simplă privire atentă în in interiorul nostru și apoi, de aici, înspre lumea înconjurătoare, ne va conduce la aceeași concluzie.

În practicarea „Cunoașterii de sine”, trădătorul și trădarea sunt privite și apreciate cu totul deosebit decât o face omul de rând. Când funcționăm ca om întreg - în care treimea devine Unime - acceptăm și iubim toate surprizele, pe care ni le aduce în față mișcarea continuă a Vieții ca provocări, determinate de împrejurări în care semenii sunt

așa cum sunt. Să binecuvântăm trădarea și pe trădător, socotindu-le un minunat prilej de cunoaștere a forței noastre spirituale.

Să nu uităm niciodată că tot ceea ce gândim și afirmăm ni se întâmplă, de fapt, nouă înșine, noi fiind cauza care determină efectele, cu care ne confruntăm zilnic. Atitudinile noastre sufletești din aceste clipe de grele încercări, ne ajută și grăbesc drumul de întoarcere la Izvorul Etern al Vieții.

Practic, iată ce este de făcut în acele clipe de surpriză, sufocantă, care năvălește și impresionează negativ întregul fond memorial. De fapt, în acea clipă suntem ieșiți în afară - toată ființa fiind concentrată, prin absorbție, în focarul causal. Într-o fracțiune de secundă ne desprindem de exterior și intrăm grabnic, în interiorul ființei proprii.

Simpla interiorizare în această împărăție a Cerului, dă posibilitate Sufletului să ia conducerea întregii făpturi. Stăpânul din interior vede și apreciază, cu totul diferit, faptul în sine. Iubirea și înțelepciunea survenite, în mod spontan - în ipostaza de „A Fi” - vor avea o atitudine cu totul distinctă în fața trădării.

Să reținem, deci, importanța deosebită a interiorizării, folosind cât mai des posibil starea de „A Fi” în încercări mai puțin traumatizante, pentru a ne obișnui cu acest mod de întâmpinare a noutăților - și la fel surprizelor - pe care ni le scoate în cale mișcarea permanentă a Vieții.

92. TREZIREA

Rătăcim de mii de ani într-o lume neînțeleasă,
Visul și Realitatea contopite într-o masă
De-nțelegeri răsturnate - drept valori imagine;
Plăcerea și neplăcerea în eternă confruntare.

Educația greșită, ne-a creat falsa natură,
De „ego”-uri posesive - o reală aventură,
Cu păguboase-înțeleșuri, temeri, ură, violență,
Jafuri, violuri, războaie - însumate ca demență.

Asta-i lumea ce-o străbatem în momentul actual,
Ca produs al tuturor, în cuprinsul său global;
Timpul, scurgerea Vieții ne-ndeamnă pe fiecare
Să-i vedem deficiența, ca-nceput de redresare.

Desigur că, fiecare, în momente cruciale,
Sincer s-a-întâlnit cu sine prin aprecieri reale,

Impulsuri intuitive – totdeauna oferite
De Natura ființei proprii cu Iubire însoțite.

Clipele revelatoare au fost șterse prin uitare
De-același „egou” stăpân și tiran prin posedare.
El constituie problema – lumea imaginativă,
Care, complet înțeleasă, dispare ca forță activă.

Iar în „golul” ce survine – stare de Pură Conștiință,
Devenim un om întreg prin întreaga noastră ființă
Una cu Imensitatea pe clipe-n desfășurare,
Ca prezent ce se-înnoiește – forță vie, creatoare.

Aici vă descriu impactul, care-a-nregistrat trezirea
Din postura egoistă – o dată cu împlinirea
Insului ca Om-Iubire, în Uniune cu Tatăl și lumea-nconjurătoare;
Eveniment fericit – tuturor hărăzit și-ntâlnit de fiecare!

Grăbirea... și-ntârzierea acestui eveniment
Depinde de trăitor, trudă și comportament
La-ntâlnirea cu Viața și multiplele arcanе,
Ce ne despart de Real prin îndemnuri năzdrăvane.

Fericitul rezultat e-ntâlnit prin negândire, necum teoretizare,
Nefăcând ceva anume. Doar „A Fi” ca simplă stare!
Nu se urmărește scop, nici efort, închipuire.
Ființând spontan ca întreg, Inocență și Iubire!

Rătăcim pe această planetă, ca fapteuri alternativ întrupate și destrupate, de mii de ani, în care visul și realitatea îmbinate într-o asemenea entitate, au dat naștere pământeanului actual. Folosind plăcerea și neplăcerea, ca etalon la întâmpinarea Vieții, el a creat – conștient sau inconștient – valori răsturnate în ceea ce privește înțelegerea Existenței, în general. La această viziune distorsionată, un rol important îl are desigur și educația greșită, transmisă de la o generație la alta. Toate astea ne-au format falsa natură de ființe egocentrice.

Întrucât „eu și al meu” și „numai al meu” sunt urmărite în mod permanent, au dat naștere la invidie, lăcomie, teamă, violență, ură, jafuri, violuri, aroganță, trufie, războaie sângeroase – însumate ca demență generală. Asta este lumea în care ne ducem existența. Ea ne stă în față și ne îndeamnă pe fiecare să o privim. Dar nu numai atât! în

continuare, ea ne obligă să ne întrebăm care este contribuția noastră în menținerea și pe mai departe a acestei lumi haotice? Și apoi, dacă suntem noi sau nu suntem dispuși să remediem această molimă?

Desigur că, pe parcursul Vieții noastre, fiecare a avut și momente de reală trezire, când în mod sincer, ne-am întâlnit cu Natura noastră Reală - Divinitatea existentă în fiecare semen, dar clipa acelei întâlniri - cu îndemnurile Ei intuitive, de a privi altfel desfășurarea Vieții - a fost atât de fulgerătoare, încât ne-a depășit capacitatea noastră de aplicare.

Omul Real din noi - Scânteie la fel cu Eterna Lumină, numită Dumnezeu, este prin însăși sorgintea Ei - iubire necondiționată. Și, de câte ori ne vom întâlni în mod autentic cu noi, întreaga comportare a noastră va fi profund afectată de acest Sublim sentiment.

Trezirea la realitate este o sarcină curentă, ce revine fiecărei ființe umane, potrivit liberului arbitru de care cu toții beneficiem în aceeași măsură, după propria dorință. Oare ce alegem? Starea de adormire de până acum sau trezirea la Pura Conștiință în care întâlnim Bucuria, Frumusețea, Iubirea și Fericirea atotcuprinzătoare?

Întrucât cunoaștem din proprie experiență, că „sinele personal” sau „ego”-ul este incriminat de întreaga tragedie umană, nu avem altă cale de a scăpa de el, decât prin deconspirarea activităților sale nefaste. Și iată, practic, în ce fel realizăm această operație demolatoare. Cu ajutorul Atenției lucide și dezinteresate întâmpinăm fiecare reacție a minții - mintea condiționată fiind, de fapt, „ego”-ul în acțiune. Iluminarea acestor impulsuri psihologice, determină dispariția spontană a lor. Iar în locul rămas liber, se instalează starea de „A Fi” sau Conștiință Pură prin care devenim un Om întreg - Una cu Imensitatea pe clipe în desfășurare. Această stare de „A Fi” se înnoiește permanent, ca forță vie prin Ea însăși creatoare.

Trezirea pe clipe - realizată prin impactul produs de Lumina Atenției cu mișcarea haotică a gândirii - va conduce, în final, la fericitul fenomen al Eliberării, când centura „ego”-ului se fisurează și energiile care-l susțineau, se împrășteie de la sine.

Această operație a psihicului uman, nimeni nu o poate programa sau anticipa. Se afirmă dintr-o dată și pe neașteptate, ca surpriză absolută. Totul depinde, însă, de cum înțelegem să punem în aplicare „Cunoașterea de sine”. Răvna, insistența, ca și corectitudinea aplicării - în care interesul personal dispare cu desăvârșire - vor grăbi întâlnirea fericitului fenomen.

Dacă nu agreeați versul, vă îndemn totuși să recurgeți la citirea temelor în această variantă, încercând experimentul respectiv, pe

măsura îndrumării. Totul devine mai simplu, mai sigur și ușor de verificat spontaneitatea efectelor prin reala trăire.

93. TRINITATEA ÎN UNIME

Ca structură omenească, faptic, suntem trinitate:
Mintea legată de trup, de lumesc asociate;
Și Sufletul, de-altă parte, ca origine divină;
Toate trei fiindând de-odată - în Uniune deplină,

Înscriu pagini minunate de trăire sfințitoare,
Cu Dumnezeu împreună - sacră binecuvântare.
Acesta este mesajul, prin trăire demonstrat,
Oferit celor ce vor să afle cu-adevărat,

Drumul scurt de-ntors Acasă, la Divinul Creator,
Care ne-a trimis în lume ca scop vrednic lucrător,
Să trăim experiența de făptură fragmentară,
Ficțiunea jucând rolul ca formă de-ajutorare.

Căci întregul - prin El însuși - nu poate să-și
demonstreze
Măreția Sa firească - ca întreg să și-o abordeze,
Numai când anume parte - iluzie socotită,
Ca instrument trecător, dă structura Infinită.

Astfel Dumnezeu, prin noi și cu noi, fiind laolaltă,
Își trăiește propriul Sine - Existența Integrată!
El ne-ajută-n orice clipă în marea misiune,
Dar și noi îl ajutăm - pe momente - ca trăire!

Cu-ndrăzneală, insistență înspre El să ne-ndreptăm!
Adică în lăuntrul nostru, unde mereu îl aflăm!
El e-în noi și noi în El - perfectă Comuniune!
Astfel se-împlinesc destine - drept realizări depline!

Așadar, noi prin „A Fi” - stare de Pură Conștiință,
Ne demonstrăm Unimea și trăim experiența
De certă-îndumnezeire, cu efecte sfințitoare
În noi - real trăitor - și lumea-nconjurătoare.

Gândul, vorba, ca și fapta sunt energii creatoare,
Și tot ce emitem – primim, după lor asemănare.
Asta ne-ndeamnă trăirea prin „Cunoașterea de sine”,
Prospețimea intrinsecă prin înfăptuiri depline.

Structura noastră de făptură umană este formată din trei componente bine distincte. De o parte, este corpul și mintea – asociate cu latura lumească, relativă și trecătoare a lucrurilor – iar de cealaltă parte, este Sufletul de sorginte divină prin natura Sa, Veșnicie nepieritoare. Când toate acestea funcționează în perfectă Uniune având drept conducător Sufletul – trăitorul acestui experiment înscris pagini de creație sfințitoare în strânsă Comuniune cu Unica Divinitate.

Acesta, este, de fapt, mesajul dat oamenilor de către Dumnezeu și demonstrat prin trăirea celor care urmăresc cea mai scurtă cale de revenire Acasă, în Corpul Divinului Creator. Numai în această ipostază realizăm iminenta colaborare dintre Creator și Creatură, cu rezultate reciproc avantajoase. Dumnezeu prin noi – ca instrumente apte – își face experiența propriului Sine, iar noi, ca făpturi întrupate, suntem ajutați să golim vasul conștiinței de reziduurile ancestrale, ca și perfecționarea modului de funcționare.

Întâlnirea cu El se realizează numai în centrul ființei noastre, când noi înfăptuim inerentul climat de pace, armonie și independență totală. Așadar, tăcerea minții este absolut necesară pentru împlinirea acestui summum, impus de trăirea cu adevărat a experienței de Dumnezeu întrupat.

Pentru a realiza – în mod sigur și spontan – Uniunea cu Dumnezeu, suntem obligați să lăsăm mintea de o parte. Căci numai în absența ei, ni se deschide larg perspectiva Măreției Infinitului, în care fiind atras, are loc contopirea Particulei noastre Divine cu Unicitatea întregului.

Începutul experimentului de care amintim, nu cere nici un efort și nici altceva din fondul memorial de pus în aplicare. Ambele aspecte sunt și rămân obstacole veritabile în calea realizării corecte a trinității ca Unime – concretizată în eterna stare de „A Fi”. Este nevoie doar de o simplă întrebare, la care nu se așteaptă nici un răspuns: Sunt eu întreg „Acum și Aici”? În clipa care urmează trinitatea – realizată spontan – devine un întreg funcțional, în care minte nouă, creier proaspăt sunt de-acum folosite, pentru a explica eventual, cum decurge noutatea experienței pe clipe înnoitoare, prilejuite de mișcarea permanentă a Viului.

Această perfectă Comuniune cu Viața – care este chiar Dumnezeu în acțiune creatoare – determină transformări sfințitoare, atât în ceea

ce-l privește pe trăitor, cât și asupra restului lumii. Să mai amintim că gândul, vorba și fapta sunt energii creatoare care ne obligă să le acordăm toată atenția – cunoscând că ceea ce emitem prin aceste canale de afirmare, aceea și primim din lumea înconjurătoare.

94. UNITATEA FIINȚEI

Să nu rămânem la vorbe – simboluri promițătoare,
Fiindcă simpla lor rostire, dup-a minții-înregistrare,
Nu-i decât pălăvrăgeala unui searbăd mecanism,
Noi, prin el, repetitor – încontinuu conformism.

Asta face omenirea din vremuri îndepărtate
Și efectele se văd – lumea-ntreagă divizată pe formule programate:
Crezuri, teorii, metode, filozofii arogante,
În confruntări permanente, cu efecte derutante.

Tema abordată aici, vrea să curme rătăcirea,
Încercând să demonstreze Unitatea și-întregirea.
Cum că-întregul Univers nu-i decât o Energie,
Unitate strict globală și constantă armonie.

În Imensa împărăție, doar un Tată Creator,
Cuprins în mai multe nume ca Unic îndrumător;
Iar noi – ființele umane – Una suntem laolaltă,
La fel, cu tot ce există ca Viață consacrată!

Suntem, deci, cu Tatăl – Una – Unică Realitate!
Altceva nu mai există – doar Un Tot, cuprins în Toate!
Trăind la acest nivel, în limpezime totală,
Ființa om în drumul său cu-nțelegerea globală,

Face tot ce ea dorește în constantă armonie,
Fiindcă în acest climat nu e decât Bucurie!
Și-întrucât nu sunt nevoi – nici eșecuri, neputințe
Nu-și găsesc justificarea, prin anume năzuințe.

Fericitul trăitor atins de Iluminare
Depășește cadrul psihic, cu-a lui iluzionare,
Tot ce-a fost închipuire și construcțiile sale,
Instantaneu prăbușesc în adâncuri abisale!

Numai în tăcerea minții, Ființa ni Se revelează
În Uniune cu Tatăl! Fericita ipostază
Ne unește același suflu - respirație comună,
Suntem în Comuniune cu-înțelepciunea Divină.

Autorul ne îndeamnă și în această temă, precum o face și în celelalte, să nu ne mulțumim cu acumulările memoriale, adică știința acumulată și păstrată drept comoară. Acest fond memorial - care dimensionează intelectul - este format din afirmări și descoperiri străine, adunate de prin cărțile citite sau spusele altora, pe care noi le repetăm în mod mecanic, dându-ne și importanță psihologică. Acest simplu știut - repetat la nesfârșit cu aplomb și aroganță, transmis de la o generație la alta - structurează modul de comportare al întregii populații de pe suprafața planetei noastre. Și rezultatele le vedem cu toții!

Lumea întreagă este divizată printr-o gamă cât mai diversificată de formule, privind interpretarea Vieții. În acest sens amintim: credințele religioase, conceptele politice, economice, sociale, filozofice etc. Toate acestea aflate în confruntări permanente, fie fățișe, fie ascunse sub măștile perfide ale fariseismului sau prefăcătoriei. În ansamblul lor, acestea oferă climatul haotic, atât de evident generalizat pe întreaga suprafață a Pământului, cu efectele respective - care nu fac deloc cinste acestui pretențios homo sapiens sapiens.

Tema abordată aici, încearcă să demonstreze o anumită modalitate de întâmpinare a Vieții, menită să curme actuala rătăcire, moștenită prin tradiție de la generațiile anterioare. Și iată cum înțelege autorul, prin explicații adecvate, să o facă:

În întreaga Imensitate Universală nu există decât o singură Energie Cosmică sau mai pe înțelesul Sufletului nostru Un singur Tată Ceresc. El este prezent în toate câte există, văzute și nevăzute. Iar noi, oamenii, formăm o Unitate, având Un Singur Suflet omenesc cuprins în miliarde de individualități, întrupate în acest moment pe Terra. Noi toți, așadar, suntem copii ai aceluiași Părinte Divin, iar între noi - frați cu adevărat - având paternitate comună. Altfel exprimat: Suntem Un Tot cuprins în Toate!

În această splendidă și totodată reală viziune, fiecare ființă umană funcționând ca Unitate prin înțelegere globală și dezinteresată face tot ceea ce ea dorește, urmărind perfectă armonie. Deoarece în acest climat de pace apare Bucuria, Frumusețea, Bunătatea și iubirea atotcuprinzătoare, fericitul trăitor nu are nevoie de nimic. Starea de Iluminare îi oferă cu prisosință, până la totala îndestulare, Fericirea -

atât de mult căutată și la care aspiră omenirea încă de la începutul afirmării sale, ca treaptă superioară pe scara evoluției sale spirituale.

Când individul atinge starea de Pură Conștiință, întregul conglomerat psihologic – fundamentat pe iluzii – se prăbușește în adâncurile abisale ale Infinitului.

Să reținem deci, că numai în tăcerea smerită a minții, Divinitatea – existentă în fiecare faptură umană – ni se revelează în Uniune cu Creatorul Primordial și că fericita ipostază ne unește prin același suflu ca respirație comună, fiind în întregime contopiți cu Marea Înțelepciune Divină.

95. UNITATEA ȘI SEPARAREA FIINȚEI

Unitate, Uniune sau Unicitate – termeni care definesc
Pe Acela Cel ce Suntem, privind neamul omenesc;
Noi, cu toții, Suntem – Una – Reală Perfecțiune,
Ca Natură Pur Divină cu toate-n Comuniune!

Separare, izolare, despărțire – cuvinte nepotrivite,
Privind Unitatea ființei pe temeiuri consfințită!
În fapt, e doar aparență – o fictivă existență,
Legată de trup carnal, drept incertă evidență.

Prin urmare, separarea este, de fapt, amăgire,
Iluzie evidentă, bazată pe-nchipuire,
Care, nefiind înțeleasă, o apreciem reală,
Dându-i falsă importanță, drept formulă ideală.

În acest context Viața – pentru fiecare-n parte,
Drept răspuns la separare, apar sensuri răsturnate,
Suferința și tristețea, fiind efecte programate
De propria ignoranță, cu-ale ei scopuri deșarte.

Iluzia separării, fiind văzută și-nțeleasă ca atare,
Ea dispare-n mod spontan, cu fireasca demascare,
Practicantul devenind minunată Unitate,
În perfectă uniune cu clipele-ntâmpinate.

Totuși însăși ritmul Vieții, fiind un fenomen dual,
Ne solicită, obligă să-l trăim în mod real
Pe clipe-n desfășurare – Unitate – separare; separare – Unitate,
Socotită separarea ca fiind irealitate!

Ceea ce și e, de fapt, căci întregul Necuprins,
Prin a Lui Integritate - ce-i la Infinit extins,
Nu-i decât o Uniune - prin Ea și Unicitate,
Aparențele vagi semne, lipsite de-nsemnătate!

Iată și un experiment, ce-i confirmă existența:
Privit un chip oarecare - doar privit cu insistență!
Simplitatea întâlnirii, ne conduce-n profunzime,
Unde ne-ntălnim cu noi, într-o Sacră Uniune!

Nu-i nimic misterios în această revelare,
Căci fondul din aparențe este de-aceeași valoare,
Energia Creatoare, fiind prezentă-n Tot și Toate
Ca certă Realitate și de-aceeași calitate.

Pentru a evita orice eventuală ambiguitate, în înțelegerea corectă a ceea ce există în spatele simbolurilor de exprimare, amintim că Unitatea, Unimea, Uniunea și Unicitatea definesc pe Acela ce Suntem, încorporat în rasa umană. Noi, toți oamenii suntem deci cu toții Una - Reală Perfecțiune, de Natură Pur Divină și în Comuniune cu toate câte există. Pe de altă parte, cuvintele: separare, izolare, despărțire sunt expresii cu totul nepotrivite - raportate la Unitatea ființei. Toate astea sunt și rămân simple aparențe, ficțiuni - determinate de către aspectul carnal al făpturii umane.

Prin urmare, separarea creată de haina trupului - prin însăși natura sa relativă, trecătoare - prilejuiește această stare de amăgire sau închipuire care, nefiind înțeleasă, o apreciem ca reală și astfel îi acordăm importanță conjuncturală.

În acest context, Viața apare - pentru insul ignorant - ca având valori răsturnate, care determină suferință, tristețe, amărăciune pe fondul memorial, drept efecte dinainte programate.

Acest mod greșit de întâmpinare și înțelegere a Vieții, având o vechime de utilizare ca și omenirea, s-a fixat în mintea omului, devenind obicei care domină prin reacții mecanice. Adică, un astfel de om nu este stăpânul propriei sale gândiri, ci el este, de cele mai multe ori, gândit. Cuvintele, gesturile și aprecierile sale sunt șabloane convenționale care-i copleșesc întreaga existență.

„Cunoașterea de sine” oferă soluții eficiente, care ne ajută pe loc să ne eliberăm de șabloanele iluzorii. Avem nevoie de un singur instrument și anume: Atenția clară, lucidă și globală. Cu ajutorul Ei doar întâmpinăm reacțiile minții care, iluminate - dispar instantaneu,

numai prin simpla lor demascare. În acea clipă practicantul devine Unitate funcțională și în perfectă Uniune cu clipele.

Dar, ținând seama că ritmul Vieții este dual - în ipostaza existenței pe plan fizic - ne solicită să trăim pe clipe în desfășurare ca Unitate - separare, separare - Unitate, socotită deci separarea ca irealitate. Pentru mai larg înțeles mai precizăm: Când există numai ceva în lipsă de altceva, acel ceva nu există. Existența și demonstrarea Ei este posibilă doar în comparație cu ceva mai mic decât întregul. Ritmul întregului Univers se manifestă prin ESTE - NU ESTE - ESTE - NU ESTE etc.

Iată și un exemplu care-i confirmă existența: priviți un chip de om oarecare! Privit cu insistență, doar privit fără nici o anticipare! Simplitatea întâlnirii vă va conduce în profunzime, unde ne întâlnim cu noi, în Sfânta Unime.

Nu este nimic misterios în această revelare, deoarece fondul aparenței exterioare a celui doar privit este de aceeași calitate și valoare. Energia creatoare - existentă în noi și pretutindeni în Univers este Singura Realitate existentă în Sublima Imensitate!

96. VIAȚA-I VEȘNIC DEVENIRE

Viața este Energie, un Proces în devenire pe clipe înnoitoare,
N-are început, nici sfârșit - permanență schimbătoare;
N-a fost creată de nimeni, Ea vine din Veșnicie
Și spre Ea, la fel, se-ndreaptă, în perfectă armonie.

O numim și Dumnezeu sau Adevăr Absolut,
Cuvânt care-nsumează Esență și conținut,
Existentă peste Tot și Toate - văzute și nevăzute,
Unică Realitate cu însușire creatoare - potențial însumate.

Viața-n a Ei devenire - evoluție constantă,
Niciând prinsă de condiții; nu poate fi măsurată,
Ci există pur și simplu - ca certă Realitate,
Prin Ea însăși demonstrând propria-perenitate!

Viața Viului din noi - suntem noi ființa reală
O Particulă Divină prin Ea însăși virtuală,
Care pururea ne-ndeamnă să vizăm Perfecțiunea
Legăți de un trup carnal și o minte imperfectă.

Munca grea, anevoioasă cu aspecte derutante,
Educația greșită și comportări ignorante
Sunt condiții inerente, întâlnite-n mod frecvent,
Care, practic, ne ajută să facem experiența a „Ce-i pur și evident”.

Și condițiile pier, fără efort, siluire,
Când atenți le-ntâmpinăm, fără nici o-împotrivire
Ele fiind imagini seci, iluzii înșelătoare,
Nu au prin ele suport – energii susținătoare.

Totuși, să le binecuvântăm, fiindcă ele-s necesare
Să ne cunoaștem temeinic, ființa noastră creatoare,
Reală Divinitate – manifestă Frumusețe, Bunătate,
Bucurie, Fericire – toate buchet adunate.

Viața este o Energie aflată într-un permanent proces de înnoire pe clipe în desfășurare. N-are început și nici nu va avea vreodată sfârșit! Ea vine din Veșnicie și curge neîncetat spre aceeași Veșnicie într-o ordine perfect-armonioasă!

O mai putem numi Adevăr Absolut sau Dumnezeu, care însumează Esența și conținutul a Toate câte sunt peste Tot și în Toate, văzute și nevăzute.

De asemenea, fiind Unică Realitate, posedă în Ea însăși propria forță creatoare. Iar Viul din noi reprezintă acea Scânteie Divină, care nu poate fi condiționată, nici măsurată, căutată sau evaluată. Ea există – pur și simplu – ca certă și Unică Realitate într-un continuu proces de evoluție.

Această Particulă Divină – prin Ea însăși Perfecțiune – fiind asociată cu un trup și o minte imperfecte, Ea urmărește în permanență desăvârșirea și întoarcerea la Izvorul Sacral de unde provine. Destinată să facă experiențe în asociere cu elementele relative ale Universului fizic, Ea – pe clipe de existență – ia contact cu „Ceea ce nu este real”, adică lumea iluziilor, care dispar instantaneu. Iar în „golul psihologic” Se revelează prin Ea însăși Sublimă Realitate. Într-o altă formă de exprimare mai concisă și mai ușor de înțeles:

„Ceea ce este sigur și real” nu-L putem întâlni decât făcând experiența a „Ceea ce nu este”, adică întreaga condiționare care ne domină psiho-somatic, drept „sine personal” sau „egou”. Așadar, numai întâlnirea directă cu reacțiile minții: gânduri, imagini, dorințe, ne oferă șansa de a ne descoperi pe adevăratul Acela ce Suntem.

Pentru a realiza această oportunitate avem nevoie doar de Atenția lucidă, globală și dezinteresată. Lumina Ei destramă, împrăstie, dizolvă, spulberă întreaga condiționare a omului vechi, care domină și își impune autoritatea - prin automatisme convenționale, păstrate sub formă de imagini.

Să binecuvântăm deci, toate aceste umbre ale trecutului - cândva consumat - căci el ne prilejuiește reala cunoaștere a Naturii noastre Divine. Această întâlnire cu noi înșine, o putem numi și Experiența Divinității încarnate, în care întâlnim sentimentele de Bucurie, Bunătate, Iubire și Fericire - toate astea adunate într-un sacru buchet necontaminat de nici un fel de condiționare.

97. VIAȚA ȘI MOARTEA

Viața, Viul în mișcare fără început sau sfârșit,
Are Sursa-n Veșnicie cu-ntregul său conținut!
A existat totdeauna și așa va fi mereu!
O putem numi oricum - sau îi spunem Dumnezeu!

N-a fost de nimeni creată, Există numai prin Sine,
Puritate Absolută și, de asemeni, prospețime,
În permanentă mișcare pe clipe înnoitoare,
Un moment distinct de altul. Niciodată repetare!

Fiind continuă mișcare, e, la fel, și schimbătoare,
Perfecțiune în Sine, mereu în evoluare
Spre-înțelesuri mai adânci și cu îndemnuri firești
Date de îndumnezeire și aprecieri cerești.

Ea, în noi - făpturi umane - e doar un „Punct luminos”,
Care-ndrumă, sfătuiește într-un mod armonios,
Dacă, practic, O-ntălnim și-i acordăm prețuire,
Când funcționăm ca-ntreg - în ipostaza Iubire.

Această Sacră Scânteie s-a-ntrupat în mii de corpuri
După rațiuni divine și vădite înțelesuri,
Ca trăire intrinsecă cu scopuri universale,
Măreția și grandoarea, prinse-n forme ideale.

În final, Viul revine la întregul Viu Divin!
Adică, la El Acasă - Imperiul Imens Sublim.

Acest Viu, ca o Scânteie, este-n noi, în fiecare
Și-n noi toți, El e la fel – cu aceeași asemănare.

Moartea-i un simplu cuvânt, fără de însemnătate,
Lipsită de orice sens, adevăr, realitate.
Căci în toate câte sunt – la nivel universal,
Peste tot Viul tronează – ca fapt absolut real.

Viața extinsă-n toate: oameni, animale, plante
Și în regnul mineral, adică la fel și-n pietre.
Învelișurile toate dau haine exterioare,
Care toate se destramă după-a lor utilizare.

Ceea ce numim noi moarte e o simplă părăsire
A Viului nemuritor de-a Lui haină trecătoare – uzată prin folosire,
Ce se mută-n altă lume – dimensiuni mai subtile,
Cu multiple însușiri și înțelesuri depline.

Viața – prin însăși natura Ei de Energie atotcuprinzătoare în eternă mișcare – nu are început și nici nu va avea vreodată sfârșit, deoarece Ea are Sursa drept Veșnicie și prin propriul Său conținut își asigură continuitatea existenței la nesfârșit. În decursul istoric al planetei noastre, Ea a fost cuprinsă în mai multe simboluri de exprimare: Energie Cosmică, Adevăr Absolut, Dumnezeu. Nefiind creată de nimeni, Ea există numai prin Sine ca Puritate Absolută și de asemenea, prospețime de la o clipă la alta. Permanenta Ei mișcare pe momente înnoitoare, îi asigură și o continuă evoluare, apreciată, deci, Perfecțiune care se autoperfecționează o dată cu eterna Sa mobilitate.

Această Viață existentă peste Tot și în Toate, se află, de asemenea și în fiecare ființă umană ca „Un Punct luminos” sau Scânteiere numită Suflet sau Spirit. În clipa în care îi conștientizăm prezența în noi și ne identificăm cu Ea, ne manifestăm iubire dezinteresată și atotcuprinzătoare. Această Scânteie în îndelungata Ei peregrinare, s-a intrupat într-un șir imens de corpuri din Universul fizic, până ce a atins gradul de evoluție la nivel de făptură umană. Acest Proces de evoluare în asociere cu materia, va continua, Ea urmând să facă apoi calea de întoarcere Acasă, adică să revină la Izvorul din care a purces: Corpul Divinului Creator.

În ceea ce privește moartea, considerată ca sfârșit al Vieții, cuvântul în sine este lipsit de conținut și realitate. Nicăieri în Univers nu există moarte, ca stare de încremenire. Viul este prezent peste tot, chiar și în

natura zis-moartă, adică în regnul mineral. De remarcat totuși, că toate învelișurile care alcătuiesc hainele diverselor corpuri se destramă, după ce au devenit inapte continuării dualității din Universul fizic.

Iar ceea ce numim noi moarte, nu este altceva decât o simplă părăsire a Viului nemuritor de Haina Sa trupească, uzată prin folosire sau degradată în mod accidental. Sufletul după desprindere, se duce într-o altă dimensiune mai subtilă, cu posibilități multiple de înțelegere și înfăptuire.

În acest context, să mai amintim un fapt adesea întâlnit cu ocazia unui deces. Cei rămași nu-i plâng propriu-zis pe cei plecați, ci mai degrabă pe ei înșiși, deoarece pierd anumite avantaje pe care le aveau prin prezența celui dispărut. De luat în seamă și acest fenomen, la întâlnirea cu noi înșine, aflați într-o asemenea ipostază.

98. VISAREA

Coborâți la noua Viață și în noul trup carnal,
Avem sfânta datorie, de-a-ntâlni în mod real
Natura noastră Divină - Omul cel adevărat,
Viul - ca Unicitate - de lumesc înconjurat!

Corpul, prieten de drum și minunat instrument
De-a-implini propriul destin - activând independent,
Libertatea, fiind natura lumii lui nemăsurate,
Care orișice rezolvă, prin efecte consacrate.

Să ne amintim tot timpul că suntem nemuritor
Și că aici pe Pământ, noi ne suntem profesor,
Fiindcă toată-înțelepciunea e-năuntrul ființei noastre,
Pururea la îndemână, în momente cruciale de criză sau disperare.

Visarea - fapt conștient - urmărit cu îndârjire,
De-a funcționa continuu, prin imbolduri de Iubire.
Să primim cu bucurie tot ce Viața scoate-n cale:
Plăcute sau dureroase, importante, minimale.

Nici un fel de judecare, acuzare, condamnare,
Evaluări fără rost - nimănui folositoare.
„Ego”-ul abandonat - cu părerea cea de sine,
Tot la fel și ignoranța sau greșeala ca rușine.

Prin impulsuri de visare, depășim orice coșmare,
Care tulbură Viața - corpul prins în degradare,
Căci un psihic răvășit, practic, e devastator,
Cu efecte pe potrivă în mediu-înconjurător.

Fiecare ins în parte este-n el Perfecțiune,
Cu puteri neîngrădite, de-a fi puse-n acțiune,
Chiar „Acum” și chiar „Aici” - pe clipe-n desfășurare,
Demonstrându-și Măreția - imuabila Grandoare.

Tăcerea e începutul fiecărei împliniri,
Ea ne rupe de trecut și denaturarea firii,
Construită pe iluzii de milenii însumate,
Ca vădită rătăcire - plină de greșeli, păcate.

Starea de „A Fi” ne-ajută să ne rupem de trecut,
Omul greșit educat, prin plăcut și neplăcut.
Iar în liniștea creată, realizăm Unitatea
Cu Sublimu-în contopire, adică Realitatea.

În acest context prielnic - împlinim ce-i necesar,
Pentru noi și întreaga lume, ca fericit Avatar,
Coborât la reîncarnare benevol, folositor.
Astfel menirea împlinită încontinuu creator!

Iată-ne deci coborâți la o nouă întrupare, fiecare având în învelișurile mai subtile ale ființei sale, un depozit mai mare sau mai mic de reziduuri memoriale, păstrate din viețile anterioare. Aceste rămășițe reprezintă, de fapt, cauzele care ne-au readus în această ipostază a dualității cu Universul fizic.

Datoria noastră - impusă chiar de Viață - este aceea de a ne aminti, în mod permanent, cine suntem noi de fapt, Omul cel adevărat, adică Natura noastră Divină, Unicitate nepieritoare înconjurată de lumesc.

Așadar, avem ca parteneri de drum: un corp fizic și o minte - ca minunate instrumente menite de a ne împlini propriul destin. Sinele liber și independent, fiind tot timpul factorul care ne asigură rezolvarea în chip fericit, a tuturor problemelor.

Să ne amintim continuu că suntem nemuritori și că aici pe Pământ noi înșine ne suntem propriul nostru maestru, îndrumător. De asemenea, să nu uităm nici o clipă că înțeleptul și înțelepciunea nu pot fi în altă parte decât în interiorul ființei proprii. Și ele fiind atât de

aproape, ne este și ușor să le întâlnim, atât în momentele de relaxare, cât și în clipe cruciale.

Visarea este un fapt conștient, urmărit cu perseverență, în care întregul sau Uniunea ființei, să se manifeste constant prin imbolduri de Iubire, acceptând cu bucurie tot ceea ce Viața ne scoate în cale. Așadar, folosindu-ne de Atenție, ca factor însoțitor, vom întâlni cu aceeași bună dispoziție și cele plăcute și cele dureroase, importante sau mărunte cu aceeași atitudine.

Nu judecăm, nu analizăm, nu evaluăm și nici nu condamnăm pe cineva sau ceva din proprie convingere, că toate – aprecieri sau denigrări – nu sunt nimănui de real folos. Toate activitățile obișnuite ale „ego”-ului sunt complet anihilate prin simpla lor demascare.

Prin impulsurile momentane de visare depășim orice coșmar, care tulbură mintea și degradează corpul fizic. Un psihic răvășit – menținut pe o perioadă de timp mai îndelungată – produce la nivelul trupului efecte devastatoare. Se știe cu precizie că marea majoritate a bolilor sunt produse de către stresul psihic. Aceleași efecte negative sunt percepute și de cei aflați în apropierea factorului turbulent.

Fiecare ins în parte este la nivel de Spirit, Perfecțiune și are capacitatea respectivă, de a fi pusă în acțiune, chiar „Acum” și chiar „Aici” , pe clipe în desfășurarea neîncetată, demonstrându-și Măreția și imuabila Grandoare.

Practic, iată cum realizăm aceste acțiuni sfințitoare care ne desprind de întregul trecut, ca și de denaturările firii, construite pe iluzii și practici, milenii de-a rândul, de către mințile greșit educate, confuze și aberante. În oricare împrejurare ne-am afla, starea de Pură Conștiință sau starea de „A Fi” „Acum și Aici” ne rupe instantaneu de frământările minții haotice, care se sprijină pe trecut – în care plăcutul și neplăcutul conturează „ego”-ul posedant și obsesiv.

Fericita ipostază de „A Fi” ne oferă – pur și simplu – Unimea ființei și contopirea cu Divinitatea. Și, pornind de aici, știm cu exactitate, ceea ce va trebui să facem și să avem ca absolut necesar pentru noi, ca și întreaga omenire în care am coborât în mod benevol, în scopul de a fi folositor semenilor prin eternul Proces de creare și re-creare.

Pentru a evita orice ambiguitate sau derută, privind titlul temei, precizez că aici, visarea are sens de a râvni la ceva sau a dori ceva cu ardoare.

Îndemnul de a visa este adresat omului obișnuit, care are anume jenă sau chiar teamă de a se considera că este prin natura Sa, Dumnezeu. Și, repetând mereu că este „Ceea ce Este” – prin visare – până la urmă

vechea obișnuință, va fi înlocuită cu noua obișnuință care-i conferă Realitatea existențială.

99. VINOVAȚ - VINOVĂȚIE

Autorul și cu fapta într-o strânsă unitate,
Apreciază greșeală de legi, norme aplicate,
Ce conduc societatea pentru buna viață,
Între individ și mase prin respect și prețuire.

Vinovat - vinovăție, în contextul social
E un fapt obișnuit, socotit chiar natural,
Cât timp insul pune preț pe ce este trecător,
În ipostaza de „ego” - agresiv și-nșelător.

Legat de „eu și al meu”, sălbatic egocentrism,
El, pe-ntreg parcurs al Vieții, în fapt, este mecanism,
Ce-l ține prizonier - conștient, inconștient,
Niciodată om întreg - ci tot timpul, un fragment:

Calcă legi, norme morale, vizând țelul său meschin,
Veritabil prizonier - posedat în chip deplin.
Și adesea, ca drept scuză, dă vina pe ispitire,
Pe un anume Satan - seaca lui închipuire.

Dar, satan și ispitire - este chiar propriul „egou”,
Care-l domină, conduce - vizând interesul său,
Din vremuri îndepărtate - secole, chiar mii de ani;
Acesta e adevărul, privind oameni lacomi, răi.

Însă-ntreaga comportare, în fapt, este trecătoare,
Ignoranța fiind temeiul structurii imaginare,
Care, cândva, va pieri prin „Cunoaștere de sine”,
Când Natura sa Reală îi dă calități divine.

Un Sine realizat nu condamnă niciodată:
Fapte, oameni, întâmplări și învederata soartă,
Ci-nțelege neputința celor ce nu se cunosc,
Ca făpturi neîmplinite pe-al lor fond dumnezeiesc.

Cânt toți vor descoperi propria Divinitate
Ca iubire, Frumusețe, Adevăr și Bunătate,

Aceasta fiind temelia fiecărui ins în parte,
Depășind fără efort, comportările deșarte.

La fel de dăunătoare e și auto-învinuirea.
Nu astfel scăpăm de ea! Când ne ostracizăm firea,
De fapt, o-ntărim mai mult – dându-i mai mare vigoare;
Practic, ea se dezagregă doar prin conștientizare!

Nimic de făcut anume! Se privește și s-ascultă mintea înlănțuitoare,
Scăpată de sub control, prin sfaturi îndrumătoare.
Aceste simple-ntâlniri, cu Atenția globală,
O destramă, risipește cu întreaga-i vânzoleală.

Un Om nou și-o minte nouă întâlnește ce-i Real
Mișcarea sacră a Vieții, cu aportul Ei vital;
De-acum, Om și Dumnezeu – pe clipe-n Comuniune
Construiesc o lume nouă – pe-Adevăr, Perfecțiune!

Fiecare colectivitate umană mai mult sau mai puțin numeroasă, a simțit nevoia – încă de la începuturile constituirii respective – să emită o seamă de norme sau dispoziții de conduită socială cu aplicare de-o potrivă, asupra tuturor membrilor săi. Asta vedem peste tot la nivelul planetei noastre.

Deosebit de aceste legi și regulamente, fixate în scris și cunoscute sau presupuse cunoscute, de către toți membrii acestei societăți, mai există o seamă de norme de ordin moral și spiritual nescrise, dar impuse de bunul simț al fiecărui ins, aflat la acest stadiu de evoluție ca ființă umană. În acest sens amintim: Să nu faci altora, ceea ce nu vrei ca să-ți facă alții ție.

Așadar, pentru buna conviețuire în interiorul unei colectivități, individul – în schimbul unor obligații comportamentale față de restul semenilor – se bucură la rândul său de respectul și asigurarea pe care o primește de la ceilalți.

În continuare, „Cunoașterea de sine” ne solicită să ne punem următoarea întrebare: De ce a fost nevoie de aceste legi și a numeroaselor instituții legate de apariția acestora și punerea lor în aplicare? Răspunsul nu este greu de dat. Comportarea individului ca „egou” sau „sine egocentric”, a fost cauza care a determinat societatea să fixeze în literă de lege comportarea faptelor care încalcă buna orânduire socială. Iar sancțiunile sunt date în scopul îndreptării individului și ca exemplu de descurajare pentru eventualii infractori.

Pornind de la aceste considerente de ansamblu, vom putea înțelege mai ușor rolul nefast al naturii fictive a insului condiționat în care „eu și al meu” îi dau dimensiunea de potențial infractor.

Lăcomia, ambiția, aroganța, invidia, ura și sălbăticia manifestate de către al său egocentrism, îl domină în așa măsură încât el cade adesea și cu multă ușurință, sub incidența legilor penale. Că lucrurile se petrec, în acest fel, nu este ceva anormal.

Întrucât funcționăm doar ca fragment - la nivel de minte, deci „egou” - vom fi tot timpul prizonier a ceea ce știm, ceea ce cunoaștem și avem. Centrați în mod frecvent pe interes personal, urmărim cu asiduitate plăcutul și fugim de ceea ce nu ne convine. Aflați sub această dominare egocentrică, vom călca în picioare, chiar și cele mai elementare norme de conduită socială, morală și spirituală. Iar ca scuză dăm adesea vina pe imaginarul diavol.

Dar, satana și ispitirea nu este altcineva decât propriul „egou”, implicat direct în toate stările conflictuale, ce caracterizează climatul psihologic, ca și cel ecologic de pe planeta Pământ. Întreaga comportare însă, nu poate fi decât trecătoare, ea fiind alimentată și sprijinită de fenomenul ignoranță - ea însăși factor imaginativ și efemer. Totul este destinat dispariției, pe măsura în care ființa umană se trezește din îndelungata letargie, descoperindu-și prin „Cunoaștere” Adevărata sa Natură Divină.

Un Sine impersonal realizat cu adevărat, nu condamnă niciodată pe nimeni și nimic, fie că este vorba de oameni, fapte, întâmplări sau soartă. Un asemenea trăitor înțelege, pur și simplu, neputința celor ce nu au ajuns la reala cunoaștere a naturii lor dumnezeiești, exprimată ca Iubire, Frumusețe, Bunătate, Bucurie și Fericire fără limite. Aceasta este, de fapt, temelia naturii fiecărui ins în parte, care se obține fără efort, siluire sau închipuii deșarte.

La fel de dăunătoare este și auto-învinuirea. Nu vom scăpa de modul nostru greșit de funcționare, aducându-ne mereu reproșuri cu privire la faptele reprobabile săvârșite. Dimpotrivă! Amintirile lor și eventualele analize și concluzii nu fac altceva decât să le dea o și mai mare vigoare. De toate acestea scăpăm, în mod rapid și sigur, numai prin conștientizare.

Nu este nimic de făcut în mod special. Se privește și se ascultă mintea înlănțuitoare, cu impulsurile ei mecanice, ca reacții determinate de provocările permanente ale Viului cu surprizele care-L caracterizează. Aceste simple întâlniri, realizate cu ajutorul Atenției Lumină, le destramă instantaneu. Iar în „vidul psihologic” - astfel survenit - apare un Om nou cu minte nouă, în măsură să cuprindă și

să perceapă prin experiență directă – Realitatea Vieții. În acest context se realizează Comuniunea cu Dumnezeu, cu determinări sfințitoare pe calea minunatei evoluții, care vizează mărețiile de nedescris ale Perfecțiunii și Esenței Sublimului.

100. ZGOMOTUL ACCEPTAT AȘA CUM SE CUVINE

Un șuvoi clar de vibrații, prinse de-ale noastre simțuri,
De nuanțe diferite și puteri cu grad de stresuri,
Când timpanul e rănit, cu urmări de surditate!
S-amintim câteva cazuri vădite prin simplitate:

Zgomotul unei mașini, un strident lătrat de câine,
Țipătul unui copil, un motor în acțiune,
Scârțâitul unei uși, o sirenă declanșată,
Un plânset sfâșietor, o furtună declanșată,

Sunetul unei trompete sau zgomotul unui tren,
Vacarmul dintr-o arenă ori un zbor de avion.
Toate astea ca verite din lumea exterioară,
Apărute-n mod spontan cu Viața-n desfășurare.

Un alt zgomot, mai subtil, din lumea interioară:
Gânduri ce se derulează, ca reacții posesive,
Care impun existența, ruptă de realitate,
Trecutul și viitorul, drept iluzii programate.

Și-ntr-un caz, ca și în altul – socotite provocări,
Ca minunate prilejuri și reale estimări,
Privind comportarea noastră în această existență,
De Suflete întrupate, ca trinitate-n Viață.

Când funcționăm ca „ego” – drept natură-nchipuită,
Plăcutul și neplăcutul, dând măsura potrivită,
Ființa noastră văduvită de fireasca-înțelepciune.
Natura noastră Divină – permanentă prospețime.

În această ipostază, orice zgomot deranjează,
Tulburarea fiind efectul care, practic, degradează,
Atât fizic, cât și psihic – Viața mereu tulburată
Și nimic nu e-nțeleș! Orice clipă e ratată!

În „Cunoașterea de sine”, când ființăm ca Unitate,
Doar Iubirea ne conduce, prin a Ei Realitate.
Zgomotele-s doar privite! Și-acceptate precum vin
Ele își pierd importanța, întâlnind Omul deplin.

Când, practic, ființăm ca-întreg, orice zgomot folosit
Ca prilej de-a ne cunoaște, ca Om real împlinit.
Îl apreciem valoare în procesul devenirii,
Redresării ființei noastre, cu ajutorul Iubirii.

Zgomotul este un amestec de sunete discordante, de intensități diferite, care pot atinge niveluri maxime de vibrații cu efecte distructive, ce pot afecta organul auditiv, provocând chiar surditatea. Să amintim câteva exemple, pe care Viața cotidiană ni le oferă din abundență - sursa lor fiind lumea exterioară: Zgomotul unei mașini, un lătrat de câine, țipătul unui copil, scârțâitul unei uși, o sirenă declanșată, un sunet de trompetă, un tren în deplasare, o furtună declanșată, vacarmul dintr-o arenă sportivă, un zbor de avion etc.

Toate acestea și nu numai ele, au un impact deosebit asupra psihicului uman, mai ales când aceste zgomote survin pe neașteptate.

Un alt zgomot mult mai subtil, venit de astă dată din lumea noastră interioară este zgomotul produs de năvala gândurilor, care se succed în raport cu reacțiile minții la întâmpinarea unui fenomen de Viață. Aceste gânduri ne desprind de Realitatea prezentului și ne obligă să retrăim imaginativ, evenimente, fapte și întâmplări dintr-un trecut cândva trăit și păstrat memorial sub formă de imagini. Ori, selectând imagini din același trecut, ne proiectează într-un viitor incert și nesigur și cu totul irelevant. În ambele cazuri suntem și ne manifestăm ca niște marionete, manevrate de către fictivul „egou” sau mintea condiționată tempo-spațial.

În ambele ipostaze de zgomote, venite din lumea exterioară sau lumea noastră interioară, ne aflăm, efectiv, în fața unor provocări, apreciate ca minunate prilejuri care ne solicită realizarea Unimii proprii ființe. Dacă funcționăm ca „ego”-uri, deci fragment în care mintea judecă și apreciază, potrivit celor două valori oponente: plăcut și neplăcut - atunci zgomotele deranjează, tulbură și ființa întreagă pierde contactul cu Realitatea. În plus de asta, tulburarea psihologică determină repercusiuni dramatice asupra bunei funcționări a corpului fizic. Amărăciunea, tristețea, stresul și, în final, boala și moartea

prematură sunt efectele negative a greșitei funcționări la nivel de „sine personal”.

În „Cunoașterea de sine”, când, de fapt, realizăm Unitatea ființei, ne conduce Iubirea prin propria Ei Realitate. În acest fericit context, zgomotele sunt întâmpinate și acceptate așa cum vin ele. Iar simplitatea întâmpinării, ca Om deplin, determină dispariția importanței acestora.

Dar, să reluăm experimentul din alt unghi de vedere. Zgomotul este și un fericit prilej care ne solicită să realizăm Unimea ființei, când corp, minte și Spirit – se adună instantaneu, pentru a face față fenomenului ce ne deranjează.

În concluzie, să binecuvântăm zgomotele, ca și toate surprizele aduse de către mișcarea Vieții, căci ele ne oferă minunate prilejuri să ne cunoaștem: atât alcătuirea noastră fictivă, cât și Natura Reală Divină, adică pe Acela ce Suntem cu Adevărat – Iubire din Iubire – Dumnezeu Adevărat din Dumnezeu Adevărat.

101. ÎNCHEIERE

În acest Univers fizic, noi ca făpturi întrupate,
Ne confruntăm permanent cu-nceputuri programate
De mintea cunoscătoare, ce-și urmărește-mplinirea,
Țelul suprem, idealul, impulsionat cu firea.

Efortul și siluirea – factorii ce-l însoțesc,
Îi conferă și valoarea scopului său omenesc.
Idealul împlinit, grabnic, pierde-a lui valoare
Și-altceva-i luat în calcul – pentru ziua următoare.

Mintea imaginativă și-al ei înțeles vital,
Urmărit cu îndârjire, drept proces înscris dual;
Multe mii de generații au dat tehnica prezentă,
Încărcată de erori și ineptii, cu vizibile efecte:

Aerul, apa și solul, cu-ntreg mediul ambiant,
Realmente, otrăvite de omul cel ignorant,
Funcționând fragmentar – ca „egou”, prin timp format,
Cu viziunea redusă de al său plăcut constant.

Rezultatul strict firesc! Prins de lumea din afară,
El s-a îndepărtat mereu de lumea interioară,
De Natura sa Divină – Sacrosanta-înțelepciune.
Și pe fondul său himeric – cuprins de întunecime,

A creat tot ce se vede! Văzutul obiectiv îl considerăm rușine!
Este oare clar ce spun? Vedeți la fel, ca și mine?
Și-acum, să ne-ntoarcem la temă - la acest volum de versuri,
Căruia mă străduiesc să-i prind a lui înțelesuri.

Fiecare temă-n parte și lucrarea-n general,
Autorul, prin trăire, integrat în actual,
Îndeamnă pe cititor, în propriul său interes,
Să-și descopere Comoara și prețiosu-nțeles,

De Creație divină în continuă schimbare,
Pe clipe-n desfășurare, prin moarte și înviere.
Se moare pentru trecut - mintea cea cunoscătoare
Și-nviază în prezent - ca trăire-înnoitoare.

Încercați cu insistență, să trăiți ce spune versul,
Căci numai trăind voi însuși, cuprindeți tot înțelesul,
Ce-n final, vă va conduce la Sfânta Eliberare,
Tuturora destinată ca o binecuvântare,

Chiar din tainicu-început, oferit de Creator,
Ca noi toți ai Lui copii - desprinși de ce-i trecător,
Să ne întoarcem Acasă, ca Iubire din Iubire,
împlinind eterne sensuri, în Sublima Contopire!

În sfârșit, iată-ne ajunși - eu și dumneavoastră cititorii - la acest
capăt al lucrării. Și, înainte de întoarcerea ultimei file, un îndemn
lăuntric ne solicită să mai zăbovim un pic, punându-ne nouă înșine
câteva întrebări:

Am ajuns noi oare la convingerea că întâmpinarea Vieții cu
ajutorul minții cunoscătoare este improprie, derutantă și obsesivă?

Ne-am însușit, cât de cât, Unimea trinității - ca unică posibilitate
de creare și recreare a Omului nou, angajat în Procesul de evoluție
morală și spirituală pe calea de întoarcere la Izvorul Luminii Originare?

După ce am citit și recitat fiecare temă - traducând conceptul
cunoașterii în aplicare spontană - mai simțim noi nevoia unui maestru
din lumea exterioară, câtă vreme ne-am descoperit noi, prin noi
înșine, Natura noastră Divină?

Să încercăm împreună descifrarea omului obișnuit, întrupat în
acest înveliș carnal. Încă din postura de bebeluș a început prelucrarea
noastră educațional morală de către primii îndrumători: familia,

școala, religia. Așadar, încă de la început s-a pus preț deosebit pe „eu și al meu”, concretizat ca minte cunoscătoare. Scopul, ca interes personal, drept ideal, a constituit elementul de dinamizare pentru asigurarea rezultatului, dinainte proiectat. Așadar, la acest nivel, mintea cunoscătoare a constituit, de fiecare dată, temeiul de întâmpinare a noutății Vieții.

Imaginația, efortul de voință, siluirea fiind nelipsite instrumente folosite de către cel educat. Un scop sau ideal, o dată împlinit, își pierde din importanță și un altul îi ia locul, ca și acesta, la rândul lui, să fie înlocuit cu altul și tot așa la nesfârșit.

Întreaga comportare a individului fiind desfășurată în dimensiunea dualității, axată pe cunoscut și interes egocentric. Un șir imens de generații și-a transmis acest mod defectuos de a privi Existența în ansamblul desfășurării Ei. Și rezultatele se văd. Ele ne stau în față și ne îndeamnă să le privim. Dacă le privim cu adevărat, oare le înțelegem și apreciem așa cum se cuvine?!

Deoarece s-a pus preț în mod exagerat, pe lumea exterioară, iată ceea ce ne oferă tehnica avansată de care ne mândrim, fără să-i vedem imensele neajunsuri ce o definesc. Apa, aerul, solul, ca și întregul mediu ambiant sunt, realmente, otrăvite de ignoranța omului cu pretenția de cult și civilizat. Funcționând ca fragment, omul prin timp format, a dat naștere la întregul haos, existent astăzi, la toate nivelurile de manifestare: politic, economic, social, psihologic și religios.

Această lamentabilă evidență este ceva firesc, întrucât omul fiind tot mai mult interesat de lumea exterioară, el s-a îndepărtat în aceeași măsură de lumea sa interioară – adică de înțelepciunea Divină care îi caracterizează Natura sa Originară. Tot fondul său memorial fiind greșit apreciat și folosit în mod haotic, reprezintă cauza tuturor stărilor conflictuale ale individului cu el însuși, ca și cu restul lumii. Posedat de către un asemenea mintal – obsesiv și arogant – individul nu mai este stăpânul gândirii sale, ci el este stăpânit de către gândire, prin automatisme incontrolabile.

În măsura în care scriu toate acestea mă întreb: Oare și cei care citesc aceste rânduri, văd la fel ca mine – ceea ce este evident în clipa asta și în ei?! Încercați să vă răspundeți dumneavoastră înșivă!

„Cunoașterea de sine” în acest mod se concretizează. Văzând, ascultând și încercând să dăm răspunsuri adevărate la întrebări, puse de alții sau de către noi înșine.

După aceste simple punctări – drept aducere aminte la ceea ce am întâlnit deja de mai multe ori în cele o sută de teme – să revenim la actuala temă cu ultimele considerații.

Lucrarea, în ansamblul ei, ca și în fiecare componentă a întregului, au fost așternute pe hârtie numai însoțite de trăirea directă a experienței respective. De aceea îndemn pe fiecare cititor - în propriul lui interes - ca pe măsura în care parcurge temele respective, să-și descopere singur propriul adevăr, pe clipe în desfășurare.

Psihologic, se moare pentru tot ce a fost - trecutul consumat - și se înviază în aceeași clipă cu o minte nouă - capabilă să întâmpine noutatea adusă de mișcarea Viului în eterna Lui mobilitate.

Încercați și iarăși încercați cu insistență să trăiți ceea ce vi se revelează cu ajutorul versului. Aceste simple întâlniri dezinteresate cu dumneavoastră înșivă, vă vor conduce, în final, la spargerea în-lănțuirii egoiste și trăirea din plin a fenomenului surpriză, numit Eliberare sau Iluminare. Acest binecuvântat fenomen face parte din destinul fiecărei făpturi umane, oferit de Sublimul Creator încă din clipa trimeriei în Universul fizic, pentru a face experiența în asociere cu materia, prin încarnare.

Desprinși cu miliarde de ani în urmă din Imensa Lumină și Iubire Absolută, Suntem cu toții hărăziți să revenim la această Unică Energie și Existență din Imensul Necuprins. Grăbirea sau întârzierea revenirii la noi Acasă, depinde de noi, de fiecare ins în parte.

Vă doresc din toată inima Succes!